

ONS ZUIDEN

PANORAMA

11 FEBRUARI 1937 — No. 6

LOSSE NUMMERS 15 CENT

EEN „MOOI FIGUUR”
TIJDENS HET EERE-
RONDJE

ZIE DE FOTO'S BIJ HET ARTIKEL: HET DORADO DER JONGGEHUWDEN

Een van de grootste bioscopen van Tokio, het bekende Nippon Gekijo. Het is de droom van alle Japanse filmsterren, hier in dit gebouw op het witte doek te verschijnen.

FILMWEZEN IN TOKIO

Volgens oude Japanse traditie mogen de ateliers alleen op kousen betreden worden. Hier staan de sierlijke schoentjes der sterren, de laarzen der arbeiders en de typische houten schoentjes der dienstmeisjes „broederlijk” naast elkaar.

Studenten genieten op 't gebied van filmwezen een bijzonder voorrecht. Speciale ateliers staan voor hen ter beschikking, waar zij, vanaf een soort galerij, de belangrijkste momenten van een opname kunnen volgen.

Ofschoon de Japanse filmproducten slechts uiterst zelden tot het Westen doordringen, staat het Japanse filmwezen, althans wat de kwantiteit betreft, toch op de tweede plaats. Zoo neemt de Shochiku Film Mij. zelfs de allereerste plaats in met een jaarlijkse productie van 150 eigen films, waaronder echter slechts twee geluidsfilms. Het Japanse publiek schijnt immers nog steeds de voorkeur te geven aan de zwijgende film, wat niet te verwonderen is als men de Japanse volkspsyche van wat meer

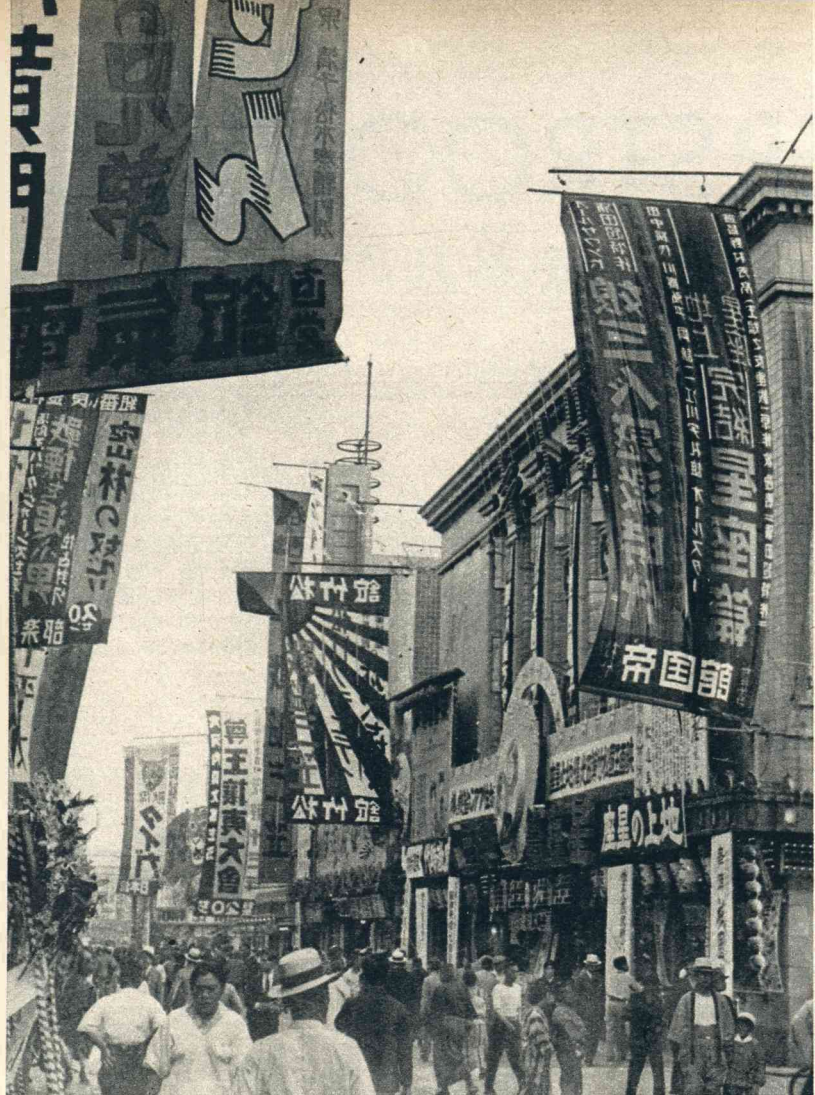

Een sinds kort opgedoken Japanse filmster, miss Sanae Takasugi, verbonden aan het Shochiku-concern te Tokio.

nabij beschouwt. De doorsnee-Japanner hecht weinig of geen waarde aan de uiterlijke verschijnselen en zeker niet aan al die z.g. moderne bijkomstigheden, die vaak alleen dienen om de zwakke plekken van den inhoud te verdoezelen.

De Japanner legt het volle gewicht juist en uitsluitend op den inhoud en die inhoud moet in minstens 90% van de gevallen een tragisch verloop hebben. Dit kan men alweer vrij goed begrijpen, als men bedenkt dat 50% van de geregelde bioscoop-

De Theaterstraat te Tokio, die uitsluitend bestaat uit bioscopen en vermaakgelegenheden. De talloze bonte reclames geven aan die straat een zeer typisch cachet.

getrouwen vrouwen zijn. Vrouwen die naar de bioscoop gaan om tot in de diepste verborgenheden van hun ziel te worden geroerd. Ook op dit terrein valt een vrij scherpe scheidingslijn waar te nemen tussen b.v. de landelijke, meer conservatieve bevolking en de modern georiënteerde jeugd uit de stedelijke centra. Eerstgenoemde wil niets weten van importproducten, terwijl laatstgenoemde juist aan import de voorkeur geeft (vooral aan Amerikaanse) om via de films sneller en intensiever de zeden en gewoonten van het Westen te kunnen assimileren.

Een van de uitstekendste Tokio-sterren der laatste tijden is o.a. miss Iriye Tokako, wier ware naam is miss Hideko Higashi-Bojo, derde dochter van burggraaf Higashi-Bojo. Een bewijs voor haar ongemeengroote vaardigheid is dat zij als twintigjarig meisje thans aan het hoofd staat van het bekende Iriye-concern, dat haar eigendom is. Miss Iriye Tokako wordt trouwens door het vooruitstrevend deel der Japanners algemeen beschouwd als „het” ideaal van het modern Nippon-meisje.

Bezoekers mogen het drukke vertier in een atelier wel gadeslaan, maar... van een afstandje en door een speciaal voor dit doel gemaakt raam.

Een scherp contrast tusschen 't oude en nieuwe Japan, afgebeeld door de Japansche filmster miss Ichikawa. Links: in kimono en ouden Japanschen haartooi; rechts: als modern meisje.

In afwachting dat zij aan de beurt komt om op te treden, rookt miss Yoshiko Kawada, een der geliefde Japansche sterren van den laatsten tijd, haar onafscheidelijk pijpje. Op den voorgrond: het „aschbakje”.

DE OVERSTROOMING

door C. Locker Bol

Slechts met roeibootjes kan 't verkeer worden onderhouden.

Het water komt....

Met een vaart er doorheen.

De dijk is met zakken zand versterkt....

Mevrouw neemt 't niet zoo tragisch op.

De vernielende stroom is niet te stuiten.

De eerste ervaringen, die Tony Cleever opdeed, toen hij „onder de mensen” kwam, waren niet bijster geschikt om met hen ingenomen te zijn. Hij vond hen brutaal, grof en begriploos en het is bekend, dat zoo'n eerste indruk meestal een blijvende is. Het moet echter erkend worden, dat hij het niet slechter had kunnen treffen.

Zijn eerste aanraking met de eigenlijke wereld dateerde van den dag, toen hij zich in heel zijn parmantige lengte van honderddrieënvijftig centimeter aan Dick Morton vertoonde. Hij kwam toen pas van Norfolk — dat alleen op de kadasterkaart van den staat Indiana te vinden is — en geurde naar hooi en koemest. Met een baskenmuts in zijn hand verscheen hij in Morton's autowerkplaats en vroeg, of er geen baan voor hem was. Hij was beleefd genoeg, maar Dick Morton taalde alleen naar geld en niet naar beleefdheid.

„Een baan?” vroeg hij norsch. Tony van het hoofd tot de voeten opnemend. „Nee, met joggies werken we hier niet. Dat is te gevaarlijk, vat je?”

„M'n leeftijd heb ik anders wel, meneer,” zei Tony met een vrijmoedigen glimlach.

„Hm, ja, dat geloof ik wel,” bromde Dick Morton, „maar ik heb hier niks aan die joggies, die pas van school komen.”

„Twintig jaar geweest,” glimlachte Tony weer.

Toen begon Dick Morton luid te lachen. „Nou, vriend, dan ben je ver onder de maat. Zal ik jou eens 'n goeden raad geven? Ga naar het warenhuis van Peckham, daar zitten ze bijna doorlopend om 'n piccolo verlegen. Zeg Peckham vooral, dat je vol-groeid bent, dat is je beste aanbeveling voor die baan....”

Tony was beleedigd. Hij was nog niet gewend kleinerend behandeld te worden. Op den farm van zijn vader zou niemand het gewaagd hebben den draak met hem te steken. Hij was de zoon van den baas en de Cleevers hadden geld en dus grooten invloed in het dorp. Dat laatste maakte de spotters voorzichtig. Zelfs nog, toen de aanhoudende droogte hen met één slag geruïneerd had.

Hier in Aurora was dat anders. Dat bleek hem spoedig genoeg. Dick Morton was wel de eerste, maar niet de laatste, die hem om zijn kleine gestalte bespottte. Overal waar hij om werk kwam troffen hem glimlachende of geringschattende blikken, als hij zei hoe oud hij was. Hij maakte er zich kwaad om, maar hij wachtte zich wel het te toonen. Hij zou het er zich alleen nog maar moeilijker mee maken.

Zoo kwam hij dan na vele vergeefsche sollicitaties, die een bitteren nasmaak achterlieten, op een kleine schroevenfabriek terecht.

Hier noemde men hem „kleintje” en „lilliputter.” Hij zei tot zichzelf, dat het hem niets kon schelen, maar heimelijk leed hij onder die voortdurende geringschatting. Ondertusschen deed hij zijn best en studeerde ijverig radiotechniek en telegrafie. De radio had zijn tweede liefde. Door uiterst sober te leven had hij na een half jaar zooveel gespaard, dat hij een eigen toestel kon bouwen.

Het was feest, toen er geluid uit kwam. Avond aan avond zat hij nu op zijn dakkamertje, dat over de heele stad uitkeek, naar de stemmen uit den aether te luisteren. Niet naar de gewone uitzendingen, maar naar de schepen op den oceaan, wier taal hij had leeren verstaan, naar verre kustwachstations en naar de vliegtuigen, die de luchten boven zeeën en woestijnen doorploegden.

Maar op den duur schonk het luisteren alléén hem geen volledige voldoening. Hij wilde meestemmen in dat koor van geheimzinnige klanken en zich óók laten hooren tot over afgronden van ruimte.

Zóó kwam het plan in hem op een eigen zender te bouwen. Dank zij zijn volharding en spaarzaamheid gelukte het. Toen bleef hem nog maar één wensch over: hij moest een zendvergunning hebben. Op een dag begaf hij zich enthousiast naar Indianapolis, om de voorgeschreven proef van zijn bekwaamheid af te leggen.

De ambtenaar, die hem examineeren zou, nam hem onderzoekend op, toen hij binnenkwam.

„Hoe oud bent u?” vroeg hij.

„Een paar dagen geleden tweeëntwintig geweest, meneer,” zei Tony opgewekt.

„Zoo, dan behoort u ook niet tot de grootsten,” zei de ambtenaar schertsend.

Tony was gegriefd. Dáár had je 't weer. Óók hier. Wat ging het dien vent aan, of hij klein of groot was?....

„Nee, ik weet wel, dat ik onder de maat ben,” viel hij bits uit. „Maar doet dat er hier soms iets toe?”

Het was een te verontschuldigen, doch niettemin domme uitval. Dat begreep hij acht dagen later pas, toen hij een afwijzend antwoord op zijn verzoek kreeg. Zulke brutale joggies kon men missen in den aether — het was er toch reeds druk genoeg. Zoo stond het natuurlijk niet in het ambtelijk schrijven, maar dat las hij tussehen de regels door....

Vanaf dien dag keek hij naar de radio niet meer om. Zijn plezier was vergald....

Een teleurstelling gróóter dan deze, een ècht verdriet trof hem, toen hij Mary Humphrey leerde kennen. Zij was een aardig meisje, twee jaar jonger, maar een hoofd grooter dan hij. Zij woonde in hetzelfde huis, maar beneden, en vaak maakten zij een praatje met elkaar.

Tony droomde weer. Maar nu niet van de vliegerij — een ideaal, dat hij sinds lang als onbereikbaar opgegeven had — óók niet van geheimzinnige patio's of dorre woestijnen, maar van een knus huisje, waarin Mary en hij de baas waren.

En op een goeden dag scheen die droom de werkelijkheid nabij. Zij verlieten op een Zondagmiddag toevallig samen het huis en liepen vanzelfsprekend een eindje op.

„Welken kant moet je op?” vroeg hij op den hoek van de straat, terwijl hij bleef staan.

„Oh, dat geeft niet,” zei Mary luchtig. „Ik ga maar wat wandelen.”

„Wandelen?” vroeg hij droomend. „Mag ik met je mee? Of ga je liever met mij mee? Ik was van plan naar de bioscoop te gaan.”

Hij keek haar vol verwachting aan. Maar Mary had haar gelaat afgewend — hij zag alleen een bebloste wang. Om te kussen!

„Laten we dan maar liever gaan wandelen,” besliste Mary. Terwijl ze het zei, werd die blos op haar wangen nog vuriger. Met een vol hart, tintelend van warmte en blijdschap, ging Tony naast haar voort. Hij voelde zich voor de eerste maal, sinds hij in Aurora was, een mán. Hij was trotsch en buiten werd hij driest en nam haar arm.

„Zóó loopt het gemakkelijker,” zei hij met een vreemden lach.

„Ja,” beaamde Mary zacht.

Maar zij kwamen voorbij een paar kwajongens en die riepen spottend: „Anderhalve dollar!” Zij deden of zij het niet hoorden, maar werden er toch allebei stil van. En een paar uur later, toen zij in een restaurant waren, sprak de kellner, die het nogal druk had en niet zoo goed op hen lette, hen aan met „mevrouw” en „jongheer”. Mary werd er rood van en Tony erg bleek en allebei lachten ze een beetje. Maar het was een doodssteek voor wat er tussehen hen groeiende was. Want den anderen dag liep Mary hem met een schichtig hoofdknikje in het huis voorbij en zij deed merkbaar haar best, om hem te ontwijken.

Tony begreep het gauw genoeg. „Zij wil een mán,” zei hij dien avond treurig tegen zichzelf. „En ik kan het haar niet eens kwalijk nemen. 't Is niet prettig voor 'n meisje, zoo nageroepen te worden.”

Zóó viel hij terug in zijn kleinheid, waaraan hij geen oogenblik had gedacht ontgroeid te zijn.

Veel veranderde er niet in het leven van Tony Cleever. Alles blééf, zooals hij was: onder de maat. Zijn salaris, zijn vooruitzichten, het aanzien onder zijn medemenschen en zijn kans op een brok geluk — het bleef allemaal onder de maat. Toch veranderde er iets in de sleur van zijn bestaan. Dat iets was het uitzicht over de stad....

Drie jaren had hij vanuit zijn dakvenster over een zee van daken uitgestaard. En toen op een dag zag hij uit over een zee van water! De Mississippi was buiten zijn oevers getreden en Aurora was een van de steden, die het ergst van de overstrooming te lijden hadden. De helft van de ruim dertigduizend

bewoners had hijtijds de biezen gepakt, doch de andere helft zag den stand van zaken optimistisch in en was achtergebleven. In een verdronken stad — zonder gas en elektrisch licht. . . .

Thans lag Aurora ingesloten. Het water stond in sommige straten acht meter hoog. Dakkamertjes waren plotseling begeerde toevluchtsoorden geworden — zelfs de rijksten schaamden zich niet er zich tijdelijk te installeren.

Maar intusschen gingen er gefluisterde geruchten rond, die iedereen heimelijk verontrustten. Er heersten roodvonk en andere besmettelijke ziekten en de twee kleine ziekenhuizen lagen tot op de zolders vol. En het water bleef stijgend. . . .

Op een morgen, dat Tony zich zat te vervelen, besloot hij zijn zender voor de aardigheid te monteeren. Tegen den middag was hij ernee gereed en het spreek bijna vanzelf, dat hij de verzoeking niet kon weerstaan er even gebruik van te maken. Hij riep A N A L op, de roepletters van een radioamateur in Chicago, met wien hij vroeger eenige malen had geëxperimenteerd.

„HULPACTIE Chicago antwoordt,” kreeg hij eensklaps terug. „Wie is T O N Y ? Ken u niet.”

„Dat begrijp ik,” bromde hij. Zijn naam kwam niet voor op de lijst van amateurzenders. Hij maakte er een grap van. „Clandestiene zender,” antwoordde hij laconiek.

„Dringend!” kreeg hij terug. „Stel u onmiddellijk in verbinding met het gemeentebestuur.”

„Welja,” mompelde Tony. „Ik zal een kuil graven voor mezelf. Ze nemen natuurlijk mijn toestel in beslag.”

Daar begon de ontvanger weer te klikken. „HULPACTIE Chicago roept T O N Y. Verzoeken antwoord.”

Tony bedacht eensklaps, dat het toch wel iets van belang kon zijn, waarvoor men zijn bemiddeling inriep. Hij seinde terug, dat hij aan de opdracht zou voldoen en verliet zijn kamertje. Een paar verdiepingen lager woonde een politieagent. Hij waarschuwde hem en een half uur later zag hij tot zijn verbazing een paar zenuwachtige autoriteiten zijn kamertje binnentreden.

„Zoo, boy, wij zijn van het gemeentebestuur,” begon er een met een vaderlijk-vriendelijk air.

Tony kreeg de dampen in. Daar had je 't weer: onder de maat. Zelfs in beleefdheid werd hij achtergesteld bij anderen. „Aangenaam,” bromde hij, „m'n naam is Tony Cleever. En ik ben al sinds twee jaar meerderjarig.”

De ander voelde iets. „Neem me niet kwalijk, mister Cleever. Het is hier — hm, een beetje donker. U hebt een zender, hoor ik. Dat is op het oogmerk de eenige in de stad. En, mister Cleever” — de stem daalde plotseling tot een doordringend gefluister — „het is óók onze eenige verbinding met de buitenwereld. De telefoon- en telegraafverbindingen zijn verbroken door het afknappen van een hoogspanningskabel. Begrijpt u, wat dat beteekent?”

Tony had maar een flauw vermoeden van wat 't beteekende. Hij dacht aan levensmiddelen nood en dat was al erg genoeg. „Jawel,” gaf hij ten antwoord.

„Dan begrijpt u óók, waarom wij komen.”

Vanaf dit oogenblik was Tony Cleever de belangrijkste persoon van heel Aurora. In zijn dakkamertje klopte het hart van de stad. En dáár kreeg hij een ontstellend inzicht in de ellende, die de vijftien-duizend mannen, vrouwen en kinderen bedreigde.

Zonder ophouden flitsten de onzichtbare stemmen door den aether. Over en weer, moeilijke Latijnsche namen, korte rapporten, mededeelingen aan autoriteiten, lange opsommingen van wat er noodig was.

„Het éérs noodige,” onderbrak Chicago. „Er zijn tientallen steden, honderden dorpen, die geholpen moeten worden.”

Dat maakte weer een conferentie noodig. Het gemeentebestuur, vergezeld van een ziekenhuisdokter, vergaderde staande onder Tony's dakpannen. En daarna begon het weer opnieuw. Strepen en punten, alsmaar strepen en punten. Een eindeloze reeks. Er werd een politieagent voor Tony's dakkamertje op post gezet. Men bracht hem sigaren en sigaretten, een kippeboutje vanuit het ziekenhuis, soep en een flesch wijn.

Tony raakte niets aan. Hij had geen tijd. Hij seinde en noteerde antwoorden, raadgevingen en orders, scherpe orders, vanwege den gouverneur. „Op plunderaars moet geschoten worden. . . .”

Drie uren nadat hij de eerste verbinding met de buitenwereld tot stand had gebracht, verschenen twee vliegtuigen boven de daken. Zij cirkelden zó laag rond, dat Tony de kisten vanuit zijn dak-

kamertje op de vleugels kon zien. Zij wierpen rubberakken uit aan lange lijnen met kurken drijvers — zakken, gevuld met het hoogst noodige voor de zieken.

„Wij komen vanavond terug,” seinde een der piloten.

„Dank u wel,” antwoordde Tony. Hij had kunnen juichen, als die politieagent niet voor de deur had gestaan.

De autoriteiten liepen het dakkamertje in en uit. Zij drongen erop aan dat Tony zich zou laten aflossen door een telegrafist van het postkantoor. Maar hij weigerde pertinent — deze eenige gelegenheid om te toonen wie en wat hij was — zou hij tot het uiterste uitbuiten, had hij zich nu eenmaal voorgenomen.

En onder die bedrijven door bleef Tony seinen, punten en strepen — den avond door en den nacht in. De autoriteiten verdwenen, maar de bewaking bleef. Om één uur in den nacht hoorde hij eensklaps een haastigen tred op de trap.

„Wat moet u hier?” hoorde hij den politieagent vragen.

„Ik kwam vragen, of meneer Cleever misschien een telegram, naar mijn moeder zou willen zenden. Ik wist er niets van, dat het kon — zooeven heb ik het pas gehoord. . . .”

Tony kreeg een schok. Hij herkende die zenuwachtig hikkende stem. Mary. . . .

Hij sprong op en zou bijna tegen den grond geslagen zijn. Zóó stijf was hij geworden. „Kom maar binnen,” zei hij, de deur openend.

Zij keken elkaar niet aan. „Mijn moeder in Caïro. . . .” stamelde Mary.

Tony vond den juisten toon. „Caïro in Egypte?” schertste hij.

„Welneen, dwaas,” schoot zij in den lach. „Het dorp natuurlijk.”

„Zeg het dan maar,” lachte Tony met haar mee.

Terwijl hij een geruststellend telegram voor haar moeder afzond, keek zij eens rond.

„Heb je nog niet gegeten?” vroeg zij, de situatie doorgrondend.

„Geen tijd gehad. Die soep zal trouwens wel koud geworden zijn.”

„Steenkoud,” zei ze, „zonde van het heerlijke eten.” Toen keek zij hem tersluiks aan en aarzelde even. „Als je 't goed vindt,” hernam ze dapper, „dan blijf ik even hier.”

Tony keek haar verwonderd aan, hij begreep haar niet. . . .

„Om wat voor je klaar te maken,” zei ze blozend.

Zijn hart begon te tintelen. „Niets liever,” antwoordde hij. En wéér had hij willen juichen. Maar die politieagent daarbuiten. . . .

Zij dacht niet aan weggaan. Toen hij gegeten had waschte zij af en ruimde alles weer op. En daarop brak de morgen aan. Er lagen nog 'n twintig telegrammen.

Op de trap klonken zware voetstappen en de politieagent wierp de deur open. De burgemeester en nog een paar andere autoriteiten traden binnen. Beleefd — met hun hoed in de hand. En met nieuwe orders.

„Meneer Cleever,” zei de burgemeester getroffen, toen hij Tony een beetje bleek en vermoeid tegen de tafel zag leunen, „u hebt zich buitengewoon verdienstelijk gemaakt voor de noodlijdende stad en haar inwoners. Ik weet wel, dat dit het geschikte oogenblik niet is om u te prijzen, maar ik wilde u dit toch zeggen. Anders kon u licht denken, dat het ons aan waardeering ontbrak. Wij zijn u zeer dankbaar en hopen u dat ook te toonen. Later — als het leven zijn geregelde gang weer gaat. Maar wát u ook wenschen mocht. . . .”

Tony dacht aan zijn oude ideaal: de vliegerij. „In orde, meneer,” zei hij met een droomend glimlachje.

Toen kwam de dokter bij de tafel staan. „Meneer de burgemeester heeft het terecht gezegd,” deed hij er nog een schepje op. „U hebt zich zeer verdienstelijk gemaakt. Een groot aantal zieken zou. . . .”

„In orde, dokter,” zei Tony weer, met een handgebaar de rest cadeau gevend.

„Maar u ziet er erg vermoeid uit,” ging de dokter ietwat bezorgd voort. „Hoe voelt u zich?”

Toen keek Tony de heeren eens aan. En van hen keek hij naar Mary, die blozend en beduusd in een hoek zat. Zijn kleine gestalte rekte zich. „Hoe ik me voel, dokter?” zei hij stralend van trots. „Als een Caesar — vèr boven de maat. . . .”

Tony Cleever's geschiedenis staat in de krant. Eén regel slechts en zonder namen: „De verbinding tusschen Aurora en de buitenwereld wordt alleen nog onderhouden door middel van een amateurzender.”

Bruisend en ziedend zoekt het water een weg.

Tooneeltje langs den straatweg.

Het oude wagentje heeft 't begeven.

Door iedereen verlaten.

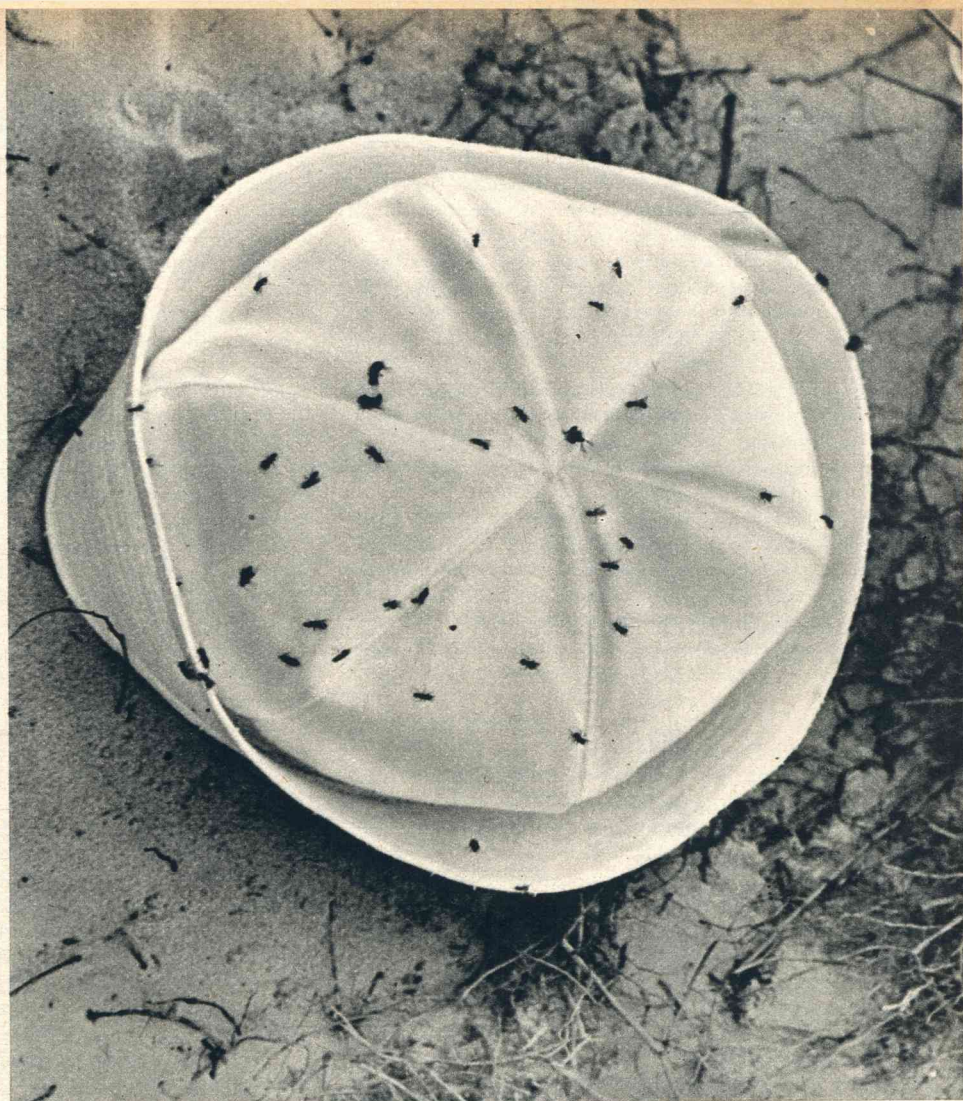
Daar komt ie niet droog van af.

Een droevig beeld.

In woelige massa vliegen de mieren op bruidsvlucht uit.

Uitgeput vallen de diertjes na de bruidsvlucht ter aarde.

ZIE NAAR DE MIEREN!

Een ordelijke samenleving stichten en handhaven schijnen de bijen en mieren beter te kunnen dan de menschen. Misschien komt zulks hierdoor, dat ieder insect zich met zooveel ijver wijdt aan zijn eigen werk, zonder zijn neus te steken in de taak van een ander.

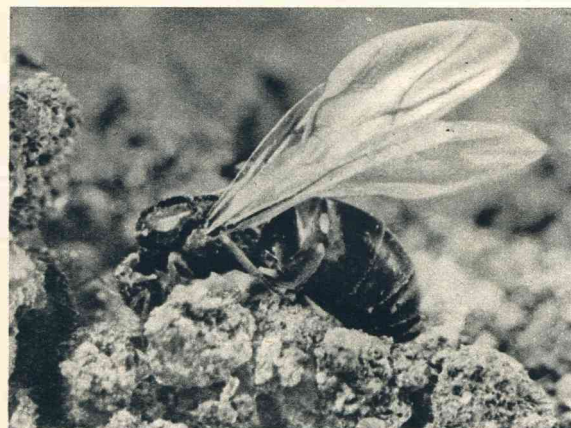
De orde onder de mieren berust op een volmaakte

gehoorzaamheid aan de wet van den mierenhoop. Die wet luidt: er moet een gemeenschappelijke woning gebouwd en een gemeenschappelijke schat gevormd worden (bestaande uit voedsel, huisdieren en kroost). Er is niemand in de mierengemeenschap, die meer profiteert dan een ander, en niemand, die ooit voor zijn plicht terugschrikt. Ieder beoefent gewillig, ja fanatiek den arbeid, waartoe hij door zijn geboorte bestemd is.

Het voornaamwoord „hij” klopt echter meestal niet. Want het aantal mannetjes in de mierenmaatschappij is zeer gering. Er bestaat onder de mieren een kastenstelsel, waar een ieder wel van gehoord heeft, maar waar zelfs de geleerdsten nog niet veel van snappen.

Ieder normaal mierenest bevat drie, vaak vier kasten van mieren. Ten eerste is er de koningin, het eenige volkomen wijfje — buiten de kleine groep „prinsessen”, die in sommige tijden van 't jaar voorkomen, maar weldra moeten uitvliegen, op bruidsvlucht, waarna zij nieuwe kolonies moeten stichten.

Dan komen de mannetjes, die geen andere levenstaak hebben dan een paar minuten bruidsvlucht af te wachten op een zonnigen dag, en dan om te komen, als zijnde nutteloos voor de samenleving. En tenslotte

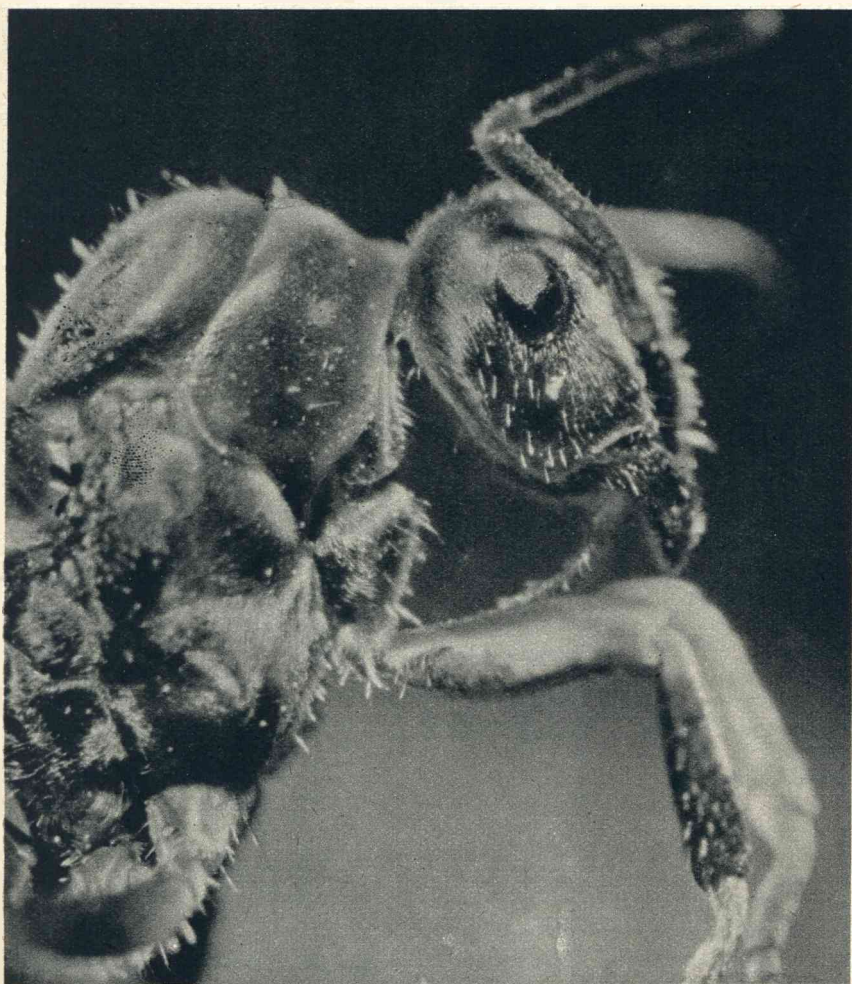

Een koningin zoekt op den grond een geschikte holte uit, om haar eerste eieren te leggen en daardoor een nieuwe volksplanting te stichten.

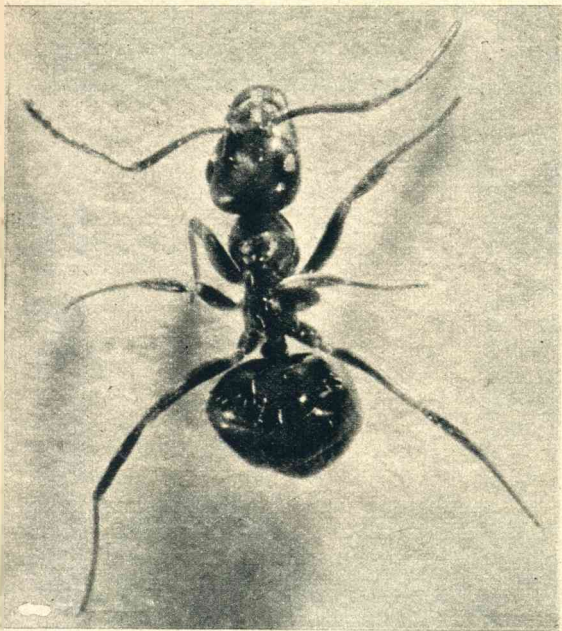
komen de werksters, onvolkomen (maar volwassen) vrouwtjes, die al het sjouwen en slepen voor haar rekening nemen, en al het vechten, tenzij er een speciale kaste van krijgers is, met groote koppen en forsche kaken. Maar ook dan staan de werkmieren vooraan aan 't front. Als een vijand of een menschenvoet een nest verstoort, zijn gewoonlijk zij het, die de wallen verdedigen. Alleen bij hevigen strijd, een diepe snee in het nest, komen de krijgers opdagen. Die schijnen dus meer een lijfgarde te vormen, opeengeroopt rondom de koninklijke gevangenen in het hart van het nest.

De koninklijke mieren, de volkomen wijfjes, komen alleen bij de bruidsvlucht boven den grond. Verder blijven zij diep in het nest, vrij van arbeid en strijd. Zij mogen niet weg, maar worden door de andere royaal gevoed, trouw verdedigd en slaafs gediend. De koningin moet eieren leggen, verder niets.

Niemand kan zijn taak ontkomen, niemand heeft op een ander iets voor. Tegen het schijnbare voordeel van werkeloosheid der mannetjes weegt hun gevangenschap op, en de korthed van hun leven. De koningin is heelemaal geen koningin, zij heeft niets te bevelen, mag haast geen voet verzetten. Zij is een troeteldier, maar een gevangene. Toch zijn ook de

Cabinet-portret eener mierenkoningin.

Werkster van den stam der grijze wegmieren.

werkmieren geen baas. Zij zwoegen levenslang voor de verzorging van jongen, die niet de hare zijn.

Van die jongen groeien de meeste óók tot werksters op; enkele, gevoed met nectar en ambrozijn, zullen zich ontwikkelen tot de groep mannetjes en prinsessen, die om de paar jaar, soms ieder jaar, op een aangewezen dag te voorschijn komt als „ge vleugelde mieren”, om te dartelen in bruidsvlucht.

Daarna is de dood het lot der mannetjes, onderaardsche gevangenschap dat der koninginnen, die haar glanzende vleugels moeten afknagen, en dan, levend begraven, tien of twaalf jaar kunnen doorgaan met eieren leggen.

Zeër interessant is de verzorging der jongen. Wat gewoonlijk betiteld wordt met den naam „mieren-eieren”, dat zijn geen eieren, maar mieren in den popstoestand. De eitjes zijn klein, door den toevalligen waarnemer niet op te merken; de larven (wat bij vlinders de rupsen zijn) eveneens. Maar zij worden nauwgezet verzorgd door hun verpleegsters, die ze voeden, en verplaatsen, al naar zonlicht en temperatuur vorderen, en geregeld de kinderkamers schoonhouden.

Ook de poppen („miereneieren”) worden iederen dag, bijna ieder uur verplaatst. Als u een nest openbreekt, is de eerste aandrift der werksters, de jongen te grijpen, allemaal, in welken staat ze ook zijn, en ze in een dieper gedeelte van het nest te brengen. Alleen

als het nest totaal vernield is, of als er vijandige mieren binnendringen, komen de verdedigers uit wanhoop met de jongen naar boven, om te vluchten.

Dit zijn de algemeene regelen van 't mierenleven — maar er zijn honderden en honderden soorten van mieren, en hun „beschavingen” verschillen evenzeer als die van Niniveh, Egypte, Rome, Peking, Athene, New York en Mekka. Meer zelfs. Er zijn krijgshaftige nomaden-stammen — die hun koninginnen en jongen meesleepen, en geen vaste verblijfplaats hebben; er zijn bescheiden kolonies, gelijk in onze tuinen en onder de steenen van trottoirs; en in de sub-tropen zijn er de beroemde oogst- en landbouwmieren. De oogstmieren (door Salomon en Aristoteles zoo bewonderd) garen zaden in hun nest op, en bijten er de toppen af, om 't uitspruiten te beletten. De landbouwmieren verzamelen in hun „kelders” de sporen van sommige zwammen en eten het volgroeide gewas. Er zijn tal van miersoorten, die aan veehouderij doen: zij houden bladluizen gevangen — bladluizen veranderen plantensappen in zoete vloeistoffen, en mieren zijn dol op zoet! — brengen ze overdag naar geschikte planten en halen ze 's avonds weer binnen en gebruiken ze als melkkoetjes.

Met die afschijnsels van beschaving gaan gebreken samen, die op de fouten der menschelijke samenleving lijken. Ten eerste de krijg. Mieren zijn zeer dapper, en dat ze hun woning en jongen verdedigen, is niet meer dan billijk. Maar ze voeren ook oorlog uit roofzucht, en dat met de uiterste wreedheid. Er zijn ook slavenhouders onder de mieren, hoewel niet zooveel: ze sloopen er op den duur hun eigen kansen op zelfbehoud door. Sommige van die slavenhoud-

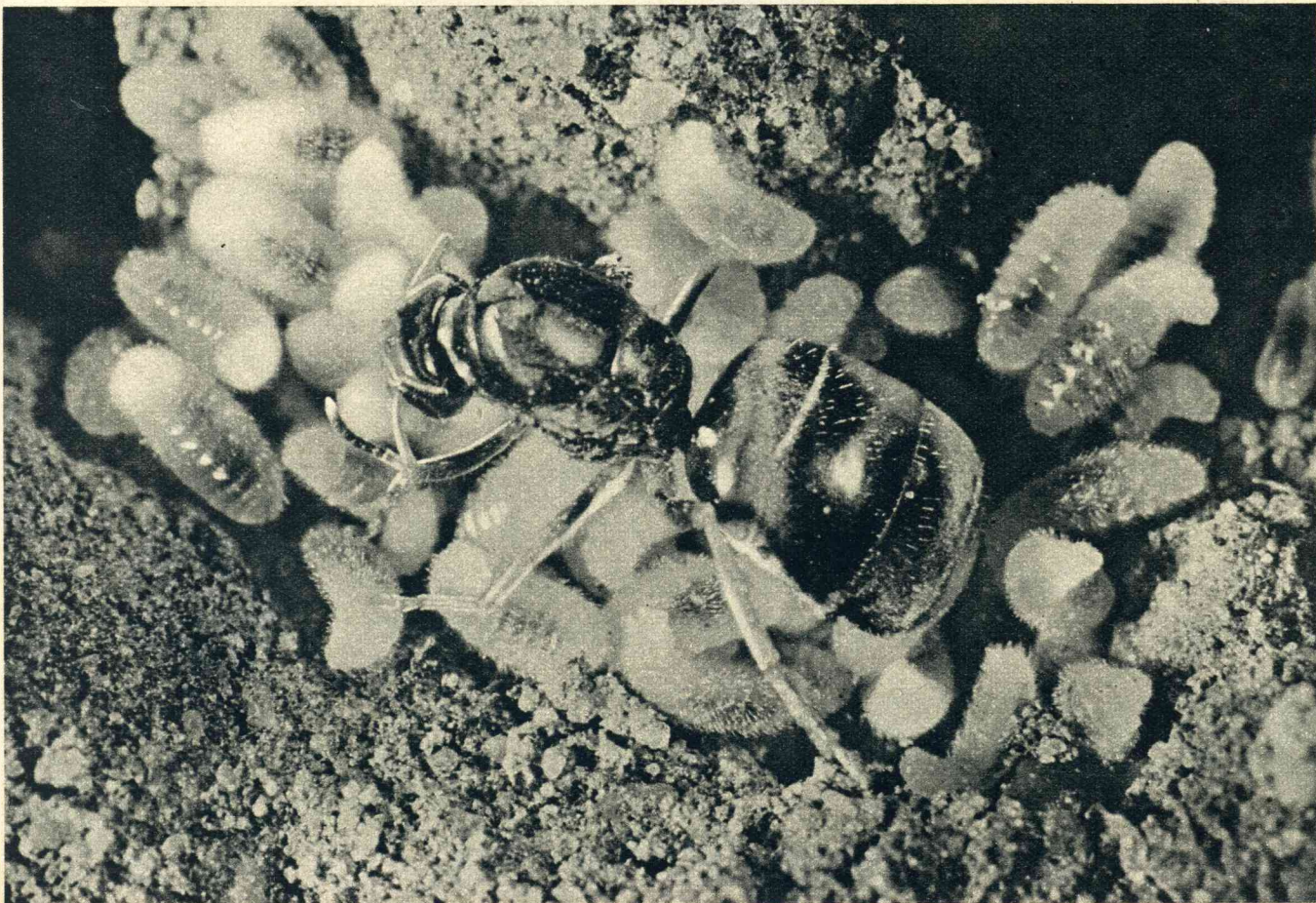
Werkmieren zuigen bladluizen een zoet sap af, dat zij naar het boudoir der koningin brengen, om deze te voeden.

de soorten zijn zoo slap, dat ze zich in de nabijheid van voedsel laten doodhonger, als ze niet bediend worden. Zij leven alleen om zich te laten bedienen, en van tijd tot tijd uit te gaan op roof van mierenbroed, dat zij grootbrengen tot slaven of zelfs slavenhâlers. En nog een vreemde ontarding komt er voor:

mieren vertoonen vaak een onnatuurlijke verdraagzaamheid of genegenheid voor uitvretende, diefstachtige, moorddadige insecten van andere soorten. Ze laten bijv. andere mieren, torren, rupsen en zoo, in hun steden leven; ze laten ze het mierenbroed stelen en verslinden, luieren en zich vermesten... en toonen dien gasten een verdwaasde bewondering.

Het vreemdste verschijnsel is een kleine parasietmier, waarvan de koninginnen in de nesten van grootere, werkzame soorten kruipen, waar zij de werksters weten te bewegen, om haar eigen koningin en kroost te doden, en de indringster met haar nakomelingschap te verzorgen — welke nakomelingschap later dezelfde fraaie tactiek volgt!

Ook onder de mieren is het leven dus niet enkel rozengeur en maneschijn. Kan ook niet — de diertjes hebben vanzelf te lijden door de mislukkingen, beperkingen, laagheden, wildheden van hun instincten. Verwonderlijker is het, dat de mensch met zijn geestesgaven dezelfde onfraaiheden kan begaan!

Er zijn jonge larven uit de eieren te voorschijn gekomen. De koningin houdt ze schoon.

IBIS SHAG

Een zeer lichte melange
voor pijp en sigaretten.
De smaak van een
Amerikaansche sigaret.

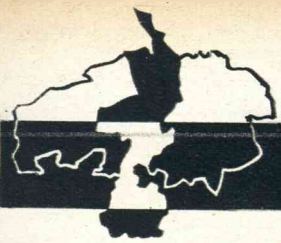

Het aroma van de zuivere Virginia, die er in
wordt verwerkt, maakt het rooken van
IBIS SHAG in de pijp trek voor trek tot
een waar genot. Niet alleen voor den
rooker zelf, maar ook voor zijn omgeving.

IBIS SHAG verspreidt een aangename geur.
U kunt het eene pijpje na het andere
binnenshuis rooken, zonder dat Uw huis-
genooten een leelijk gezicht zullen zetten.

DOBBELMANN *lekker man!*

'N DICHTER VERJAART! *Op bezoek bij Willem Lovendaal*

De grijze dichter aan den arbeid.

In Grave is de bekende dichter Willem Lovendaal negentig jaar geworden.

Wij hebben hem bezocht en werden welwillend in de gelegenheid gesteld diverse kiekken van den dichter en zijn echtgenoot te nemen. Op pagina 15 van dit blad vertellen wij onzen lezers uitvoerig van ons bezoek en van de hartelijke ontvangst, die ons werd bereid.

Hier plaatsen wij de kiekken van den jarigen poët, van zijn toegewijde vrouw en hun huiselijke omgeving.

Een onzer bladen gaf den hoogstaanden dichter het

Hij regelt zelf zijn radio.

Het interview.

*Lezende in een zijner werken:
„Roode en Witte Rozen”.*

schoonste compliment, dat hij kon verkrijgen. Het schreef namelijk, dat de dichter Lovendaal, ondanks zijn negentig jaren, niet verouderd was in zijn werk, maar steeds met zijn tijd was meegegaan. Ook in zijn dagelijksche doen gaat Willem Lovendaal mee met zijn tijd. Ziet hem de radio bedienen en bewondert voorts zijn jeugdige belangstelling voor muziek, etc.

Veel geluk en nog vele jaren wenschen wij het sympathieke echtpaar van harte toe!

Luisterend naar het spel zijner vrouw.

De geweldige overstrooming in de Ver. Staten — een luchtfoto van de stad Portsmouth in de Ohio-vallei, welke meters hoog onder water staat. Slechts met roeibootjes kan 't verkeer worden onderhouden.

— BUITENLANDSCH — NIEUWS —

Het nieuwe Miles Mohawk-vliegtuig van den beroemden oceaانvlieger Charles Lindbergh, waarmee hij in gezelschap van zijn vrouw een vliegtocht boven Europa maakt.

Gravin Brydgytte Bentinck en jhr. Adriaan van der Wijck traden te Londen in het huwelijk. Onze prent toont het bruidspaar bij het verlaten der kerk.

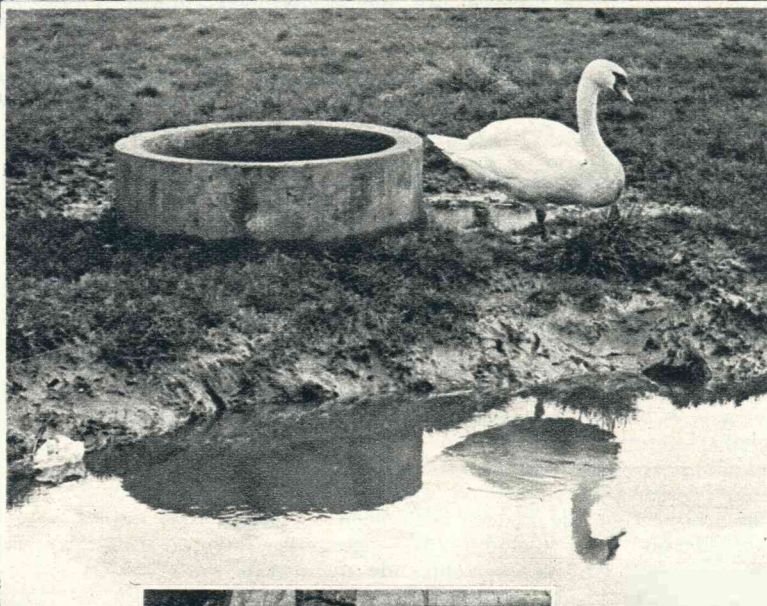
„Daar spieg'len zich de boomen.”

Aan 't watertje

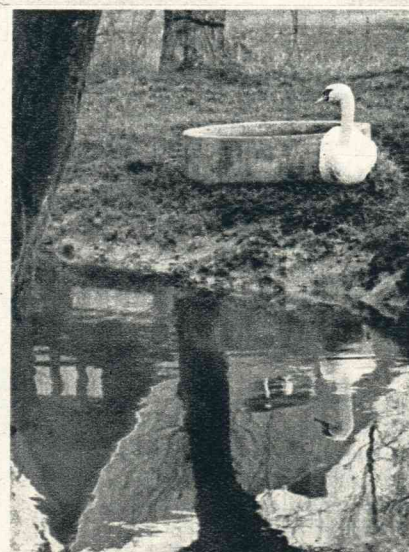
TE SITTARD

Aan 't watertje, aan 't watertje
Daar spieg'len zich de boomen,
Stil staan ze langs de zoomen.
Ze rijzen hoog, ze dalen laag,
Wat zie ik toch die boomen graag,
Aan 't watertje

Ook waggelt er één witte zwaan
Langs 't watertje, langs 't watertje.
Hij toeft er aan die waterbaan,
Ei, zie hem daar parmantig staan,
Dat blinkend beest, dien blanken
Aan 't watertje zwaan,
H.

„Ze rijzen hoog, ze dalen laag.”

„Ei, zie hem daar
parmantig staan!”

Links: „Ook waggelt
er één witte
zwaan.”

„Wat zie ik toch
die boomen graag.”

MYSTERIES EN RAADSELS

De man in zijden gewaad

Bij dit verhaal vermeldt lord Halifax alleen, dat het verteld werd door dr. Jessop, rector van het Gymnasium te Norwich.

Er zijn niet veel meer dan twee maanden verlopen, sinds mijn ervaring van het bovennatuurlijke op treffende wijze verrijkt werd door de gebeurtenis, waarover het volgende verhaal gaat. Reeds heb ik gemerkt, dat om de oorspronkelijke geschiedenis heen een hoeveelheid verduidelijking wordt gevlochten en dat ik gevaar loop, een romantische held te worden, in meer dan één zin.

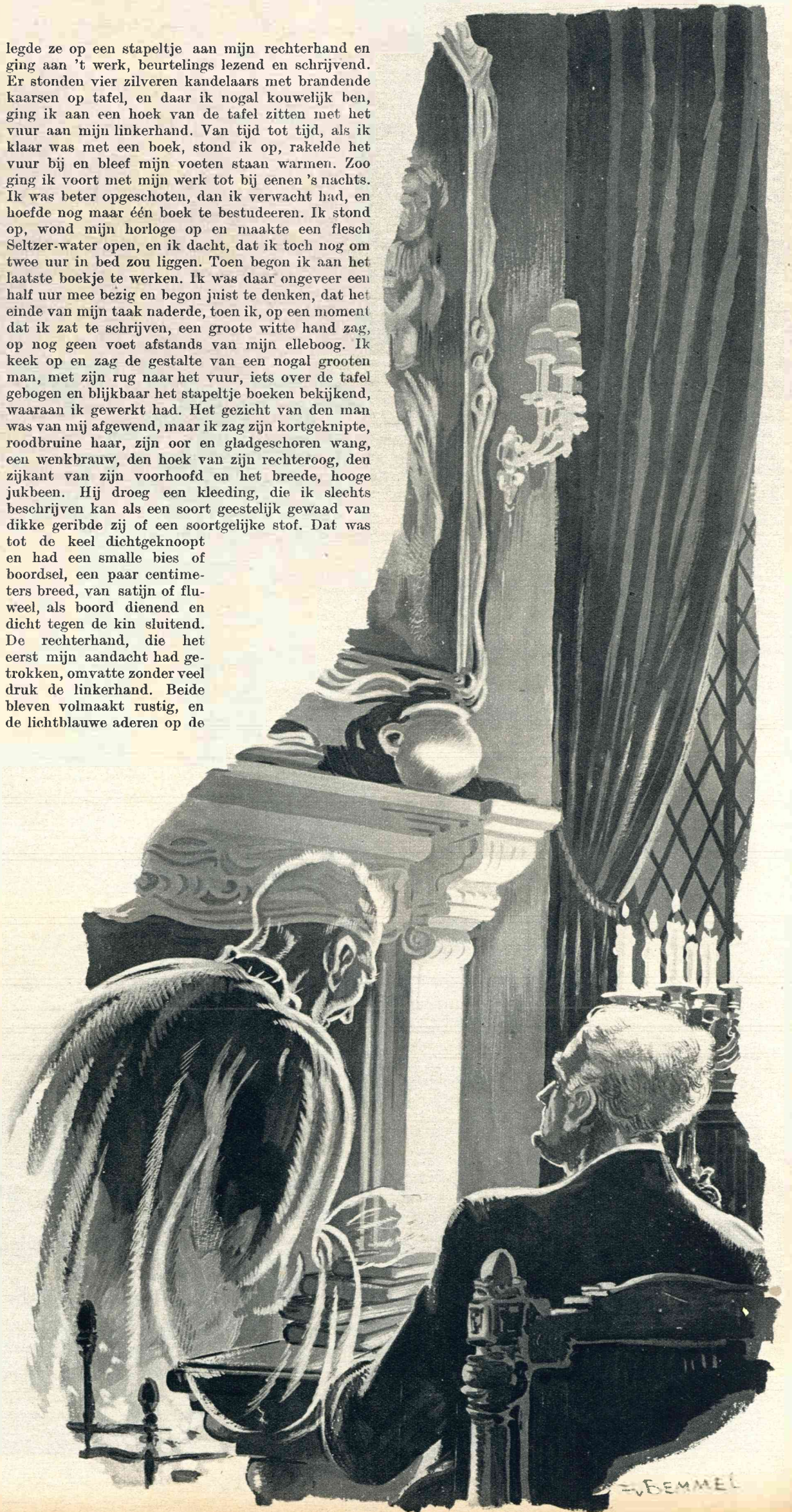
Aangezien ik er bezwaar tegen heb, te worden aangezien voor een soort medium, dat met bovennatuurlijke bezoeken begunstigd wordt, en van den anderen kant ook niet wensch door te gaan voor een onwijken droomer, wiens verwrongen zenuwgestel hem het slachtoffer maakt van fantastische waanideeën, heb ik toegegeven aan den ernstigen wensch dergenen, die mij verzochten, mijn ervaring op schrift te stellen. Ik heb gehoord, dat er personen zijn, die dergelijke histories verzamelen. Is dit zoo, dan kunnen zij de feiten beter van mij hooren, dan uit de zooveelste hand. Het verslag is neergeschreven op verzoek van een vriend, weinige dagen na het feit zelve, toen alle omstandigheden nog versch in mijn herinnering lagen.

Den tienden October 1879 reed ik van Norwich naar Mannington Hall, om den nacht bij lord Orford door te brengen. Hoewel ik volkomen gezond en zeer opgewekt was, moet ik toch aanteekenen, dat ik de laatste weken nogal veel aan mijn hoofd had gehad, een beetje zorg, en vrij veel geestesinspanning van verschillende aard, hoewel ik mij van niets bewust was, dat op moeheid, prikkelbaarheid of overspanning leek. Ik kwam 's middags om vier uur aan en bleef in aangenaam en levendig gesprek gewikkeld, tot het tijd was, om te verkleeden voor het diner. We dineerden om zeven uur. Ons gezelschap bestond uit zes personen, waarvan er minstens vier heel veel gereisd hadden. Zelf bepaalde ik mij hoofdzakelijk tot luisteren. Het gesprek, dat algemeen was en over verschillende onderwerpen liep, interesseerde mij zeer en hield mij aangenaam bezig. Geen seconde ging het over bovennatuurlijke dingen. Er werd vooral over kunstkwesities gesproken en over de ondervindingen dergenen, die een groot stuk van de wereld gezien hadden en het geziene levendig en verstandig konden beschrijven en berekeneeren. Na het diner speelden wij een robber whist en wyl twee der gasten nogal een eind ver moesten rijden, braken wij om half elf op.

Het voornaamste doel van mijn komst op Mannington was, een paar zeer zeldzame boeken uit de bibliotheek van lord Orford te bestudeeren; ik had er al jaren naar verlangd, ze in handen te krijgen, maar was daar voordien nooit in kunnen slagen. Ik vroeg verlof, nog een paar uren op te blijven om notities te maken. Lord Orford wou eerst zijn kamerdienaar bij me laten om voor me te zorgen, en te zien, dat alle lichten werden uitgedaan, maar ik zou dat niet aangenaam gevonden hebben, 't zou me gedwongen hebben, vroeger naar bed te gaan dan ik eigenlijk wou, en ik schatte, dat ik wel tot twee of drie uur in den nacht werk zou hebben; dus werden we 't er over eens, dat ik alleen mijn gang zou gaan en dat de bediende zijn bed op mocht zoeken. Omtrent elf uur was ik nog maar alleen beneden, druk aan 't werk en er geheel in opgaand.

Ik zat te schrijven in een groot vertrek met een reusachtigen open haard en een pracht van een oude schouw, en ik hoef niet te zeggen, dat alle mogelijke gerief en weelde me omgaf. De bibliotheek grensde aan die kamer, dus om de boekdeelen te bereiken, die ik raadplegen wou, hoefde ik er maar binnen te loopen en op een stoel te klimmen. Het ging maar om zes kleine deelen. Ik nam ze mee,

legde ze op een stapeltje aan mijn rechterhand en ging aan 't werk, beurtelings lezend en schrijvend. Er stonden vier zilveren kandelaars met brandende kaarsen op tafel, en daar ik nogal kouwelijk ben, ging ik aan een hoek van de tafel zitten met het vuur aan mijn linkerhand. Van tijd tot tijd, als ik klaar was met een boek, stond ik op, raketste het vuur bij en bleef mijn voeten staan warmen. Zoo ging ik voort met mijn werk tot bij eenen 's nachts. Ik was beter opgeschoten, dan ik verwacht had, en hoefde nog maar één boek te bestudeeren. Ik stond op, wond mijn horloge op en maakte een flesch Seltzer-water open, en ik dacht, dat ik toch nog om twee uur in bed zou liggen. Toen begon ik aan het laatste boekje te werken. Ik was daar ongeveer een half uur mee bezig en begon juist te denken, dat het einde van mijn taak naderde, toen ik, op een moment dat ik zat te schrijven, een groote witte hand zag, op nog geen voet afstands van mijn elleboog. Ik keek op en zag de gestalte van een nogal grooten man, met zijn rug naar het vuur, iets over de tafel gebogen en blijkbaar het stapeltje boeken bekijkend, waaraan ik gewerkt had. Het gezicht van den man was van mij afgewend, maar ik zag zijn kortgeknipte, roodbruine haar, zijn oor en gladgeschoren wang, een wenkbrauw, den hoek van zijn rechteroog, den zijkant van zijn voorhoofd en het breede, hooge jukbeens. Hij droeg een kleeding, die ik slechts beschrijven kan als een soort geestelijk gewaad van dikke geribde zij of een soortgelijke stof. Dat was tot de keel dichtgeknoopt en had een smalle bies of boordsel, een paar centimeters breed, van satijn of fluweel, als boord dienend en dicht tegen de kin sluitend. De rechterhand, die het eerst mijn aandacht had getrokken, omvatte zonder veel druk de linkerhand. Beide bleven volmaakt rustig, en de lichtblauwe aderen op de

rechterhand waren duidelijk zichtbaar.

Ik bleef een paar seconden naar mijn bezoeker kijken, twijfelend of hij echt was of niet. Er drongen duizend gedachten in mij op, maar ik had niet het minste gevoel van vrees of zelfs maar van onrust. Nieuwsgierigheid en een krachtige belangstelling dreven boven. Even had ik grooten lust, een schetsteekeningetje van mijn vriend te maken en mijn oog zocht op een schaalte aan mijn rechterhand naar een potlood. Toen dacht ik: „Boven heb ik een schetsboek. Zal ik het halen?” Hij boeide me, zooals hij daar zat: ik was niet bang, dat hij zou blijven, maar dat hij zou weggaan. Ik hield op met schrijven, hief mijn linkerhand van het papier, strekte haar uit naar het stapeltje boeken en verschoof het bovenste. Ik kan niet uitleggen waarom ik dit deed. Mijn arm ging langs de gedaante heen en zij verdween. Ik was teleurgesteld, verder had ik geen enkele gevoeligheid over het geval. Ik ging misschien nog een vijf minuten door met schrijven, alsof er niets gebeurd was, en was juist aan de laatste woorden van mijn voorgenomen taak gekomen, toen de gestalte zich opnieuw vertoonde. Ik zag de handen dicht bij mijn eigen handen en wendde het hoofd, om den man wat nauwkeuriger te bekijken. Ik stond op het punt, hem toe te spreken, maar ontdekte, dat ik niet spreken durfde. Ik was bang voor den klank van mijn eigen stem. Daar zat hij en daar zat ik. Ik ging weer aan mijn werk en schreef de twee of drie woorden neer, die nog ontbraken. Het papier en mijn aantekeningen, die ik op dit oogenblik voor me heb liggen, toonen niet het minste spoor van beven of zenuwachtigheid. Ik kon precies de woorden aanwijzen, die ik schreef, toen de verschijning kwam en toen hij weer verdween. Toen ik mijn werk volbracht had sloot ik het boek en gooide het op tafel. In zijn val maakte het eenig gerucht en de gedaante verdween.

Ik wierp mij achterover in mijn stoel en bleef mij eenige seconden zitten afvragen, of mijn vriend nog terug zou komen, en zoo ja, of hij dan het vuur voor me onderscheppen zou. Toen voelde ik voor 't eerst eenige vrees en dacht ik, of ik misschien mijn zenuwen niet meer baas kon. Ik herinner me, dat ik geeuwde. Toen stond ik op, stak mijn slaapkamerkaars aan, ging met mijn boeken de bibliotheek in, klom als tevoren op een stoel en zette vijf der deelen op hun plaats. Het zesde nam ik weer mee en legde het op de tafel, waaraan ik had zitten schrijven toen de gedaante verscheen. Ik was nu heel mijn onrustige gevoel weer kwijt. Ik blies de vier kaarsen uit en ging naar bed, waar ik den slaap der rechtvaardigen sliep, of der schuldigen, dat weet ik niet — in ieder geval sliep ik uitstekend.

Dit is een eenvoudig en onopgesmukt verhaal van feiten. Verklaring, veronderstelling of gevolgtrekking laat ik aan anderen over.

Lord Lytton en een horoscoop

Lord Lytton, over wien dit verhaal gaat, was de eerste graaf van dien naam, de bekende schrijver en onderkoning van Indië. Lord Halifax kreeg het verhaal toegezonden door lady Margaret Shelley.

Miss Johnes, van Corstoffs, in Pembroke-shire, ging eens bij lord Lytton op Knebworth logeeren. Toen zij kwam, was hij vol over een horoscoop, dien hij getrokken had voor

lord Beaconsfield, en die later in alle opzichten door de gebeurtenissen was gestaafd. Miss Johnes verzocht lord Lytton, ook haar de toekomst te voorspellen, en na eenigen aandrang stemde hij toe.

Hij zei haar: „U zult binnenkort 'n liefdesgeschiedenis beleven, die ongelukkig af zal loopen en u erg ongelukkig zal maken. Dan zult u beginnen uit te gaan, met veel beroemde menschen kennis maken en een zeer interessanten tijd beleven. Het groote drama van uw leven zal in verband staan met 't verraad van een bediende. Eindelijk, op lateren leeftijd, zult u een man ontmoeten, die gewend is te bevelen — u zult hem trouwen en erg gelukkig met hem zijn.”

Binnen enkele weken na haar bezoek op Knebworth verloofde miss Johnes zich met een neef van lady Llanover, maar die verlovning werd later plotseling verbroken; zij ontdekte namelijk, dat de jongeman al in het geheim gehuwd was. Kort daarop raakte zij bevriend met deken Stanley en bisschop Thirlwall en besteedde zij een groot deel van haar tijd aan visites en logeer-partijen. Op zekeren dag, toen zij van huis was, werd zij teruggedroegen door een telegram met het ontzettende nieuws, dat haar vader en haar zuster een verschrikkelijk ongeluk was overkomen. Toen zij thuis kwam ontdekte zij, dat er zich een echt drama had afgespeeld. De butler bij haar thuis was op dronkenschap betrapt en had zijn ontslag gekregen. In zijn wraakzucht, door den drank opgezweept, was hij de studeerkamer van haar vader binnengedrongen en had hij hem doodgeschoten. Toen had hij haar zuster vervolgd tot in de keuken, en ook op haar een schot gelost, dat echter niet dooddelijk was. Eindelijk had hij zichzelf door het hoofd geschoten. Miss Johnes was diep bedroefd over haar vaders dood en het leed van haar zuster, die nooit meer geheel herstelde, en langen tijd leidde zij een zeer teruggetrokken leven. Maar toen zij ongeveer achteventertig jaar was, maakte zij kennis met een buurman, sir Charles Mills, die 'n boezemvriend was van lord Roberts en in Indië 't Victoria-kruis had verdiend. In tien dagen tijds waren zij verloofd. Kort daarna huwden zij, en zij hadden samen een zeer gelukkig leven, tot op een ouderdom van bijna tachtig jaren.

De laatste verschijning van mr. Bullock

Deze bijdrage werd geleverd door mr. H. W. Hill.

Op 'n vroegen ochtend, 'n paar jaar geleden, droomde ik, dat ik op een avond eten ging in Gatti's Restaurant, Charing Cross. Toen ik aan een tafeltje opzij ging zitten, droomde ik, zag ik den eerw. heer J. F. Bullock, predikant te Radwinter, bij Saffron Walden, binnenvallen. Hij was lid van den Raad van de Engelsche-Kerk-Unie; ik kende hem heel goed en hij had in kerkelijke kringen naam als samensteller van het Kerkelijk Gezangenboek. Ik zei bij mezelf: „Hé, daar heb je mr. Bullock; wat ziet hij er verbaasd slecht uit!”

Toen ik 's morgens op mijn kantoor kwam was de eerste brief, dien ik openmaakte, een schrijven van miss Bullock, met het bericht, dat haar broer een beroerte had gehad en doodziek was, en dat hij dus geenerlei werk voor de Engelsche-Kerk-Unie kon doen. Bij de volgende vergadering van den Raad heb ik excuus gemaakt voor de afwezigheid van mr. Bullock en deze geschiedenis verteld.

.... ook in een betrekking

dient men op lichaamsverzorging te letten. Een ongezonde huid is niet aantrekkelijk en kan de haard van vele ziekten zijn. Door de gevolgen van de huiduitwaseming lijdt U niet alleen, doch ook Uwe medemenschen.

Vasenol

-TOILET-POEDER

houdt de huid gezond en droog.

DRIE WEKEN HULPELOOS IN BED

Rheumatische rugpijn nu absoluut verdwenen

„Ik wil graag dat U weet wat ik aan Kruschen Salts te danken heb. Een jaar geleden had ik verschrikkelijke rheumatische pijnen in mijn rug, en ik moest drie weken liggen. Ik kon in bed niet eens opzitten. Ik besteedde een paar gulden aan pillen, maar het gaf niets. Toen schreef ik mijn moeder en vertelde mijn misère. Per keerende post ried zij mij dringend aan Kruschen Salts te probeeren. Ik kocht onmiddellijk een kleinen flacon en kan op eerevoord verklaren dat, voordat ik mijn vijfde dosis had gebruikt, ik al weer kon zitten. Ik ging er mee door en binnen twee weken was ik weer op de been, zonder die verschrikkelijke pijn. Ik heb Uw wonderbaar middel altijd bij mij, en ik ben overtuigd dat de kleine dagelijksche dosis mij levenslustig en gezond houdt. Ik kan Kruschen Salts niet hoog genoeg roemen, en telkens als zich de gelegenheid voordoet, raad ik het aan.”

Meer. A. G. te F.

(Origineele brief ter inzage.)

Indien de afvoerorganen in Uw lichaam te traag werken, ontstaat een

ophooping van afvalstoffen, welke Uw bloed verontreinigen. Schadelijke stoffen zullen zich vormen, o.m. het gevreesde urinezuur, dat maar al te dikwijls oorzaak is van rheumatische pijnen. Kruschen Salts bestaat uit zes minerale zouten, die Uw afvoerorganen tot betere werking aansporen, waardoor de afvalstoffen op geheel natuurlijke wijze volkomen en geregeld worden verwijderd. Uw lichaam wordt van overtollig urinezuur bevrijd en de rheumatische pijnen zullen geleidelijk afnemen, om tenslotte geheel weg te blijven.

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.40, f 0.75 en f 1.60 per flacon. Let op, dat op het etiket op de fles, zowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij, Amsterdam, voorkomt.

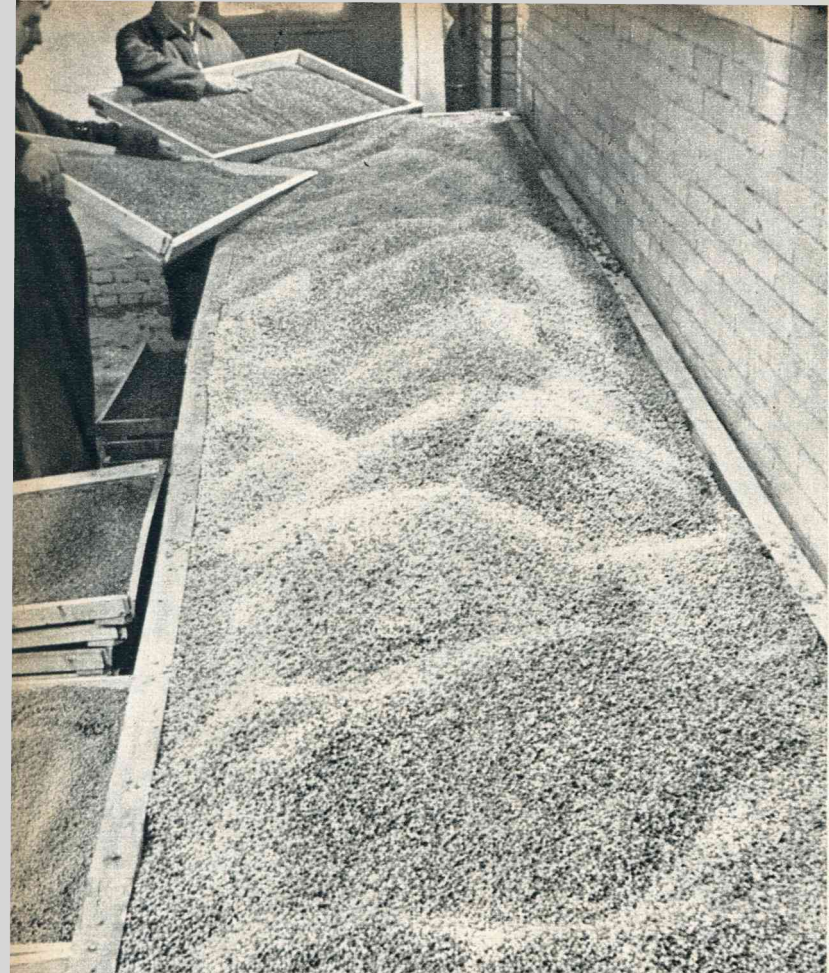
LUIGI FORT DE NIEUWE CARUSO

DC 190	(Werther - Ah! non mi ridestar. Elisir d'amore - Quanto è bella.	Massenet. Donizetti.	Luigi Fort.
DCX 48	(Arlesiana - Lamento di Federico. Faust - Salve dimora.	Marenco. Gounod.	Luigi Fort.
DC 301	(Duet uit „La Bohème”. Aria uit de Barbier di Siviglia.	Puccini. Rossini.	Luigi Fort en Leo Piccioli.
DC 311	(Aria uit Rigoletto. Duet „La Forza del Destino”.	Verdi.	Leo Piccioli.
DQ 1980	(Ay. Ay. Ay. Si vous l'aviez compris.	Perez-Freire. Bordèse.	Luigi Fort.
CQ 1393	(Duet Barbier di Siviglia. Rossini. Duet uit „De Parelvischers”.	Bizet.	Luigi Fort en Leo Piccioli.

In plaatsen waar niet verkrijgbaar: A. H. A. BAKKER, Postbus 277, Amsterdam

Columbia

Voor het bespuiten en drogen der kernen werden speciale apparaten geconstrueerd.

Een spuitpistool voorziet de kogeltjes van een licht ontvlambaar dek.

Millioenen kogeltjes gereed om verpakt te worden.

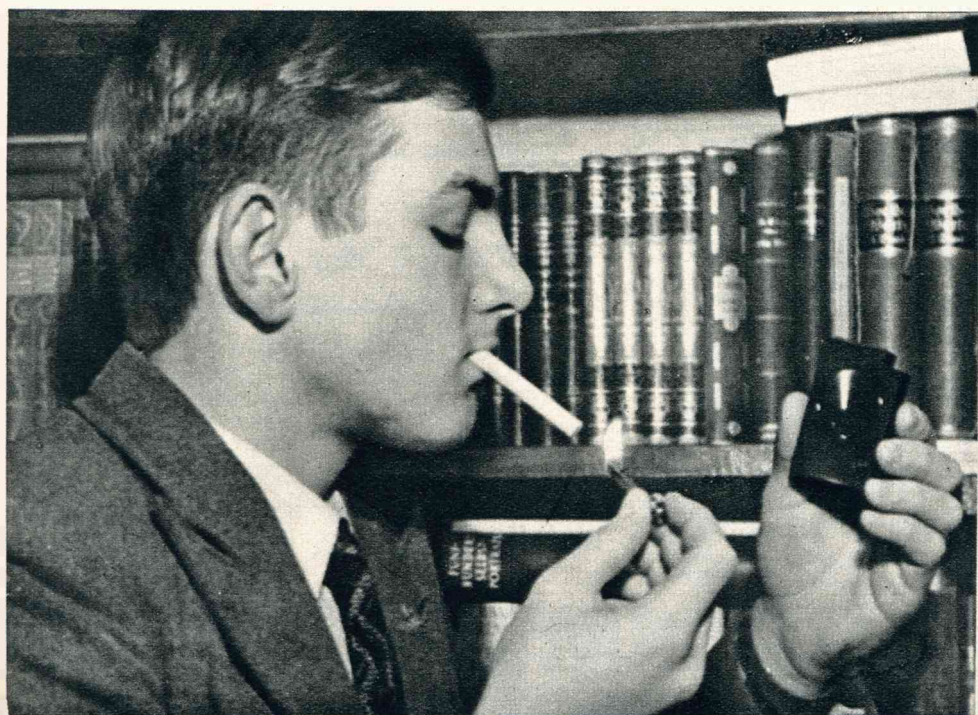
ZUINIGE VLAMMETJES

W e wrijven niet langer een paar houtjes tegen elkaar, als we „'n vuurtje" nodig hebben, noch vangen we daartoe een zonnestraal in een brandglas. Een lucifer en een aansteker zijn voor ons vanzelfsprekende dingen geworden. En toch is er ook op dit gebied weer iets nieuws onder de zon!

Aan den rand van Amsterdam wordt namelijk sinds kort een hier te lande gepatenteerde vinding toegepast, die een interessant product oplevert. We zouden het „zuinige vlammetjes" willen doopen, als het al niet zijn duidelijken naam Lucifax gekregen had.

Bij tienduizenden worden hier op ingenieuze wijze kleine kogeltjes van een poreuze substantie door middel van een spuitpistool voorzien van een laag van chemische preparaten, het zoogenaamde pantser. De gebruiker pikt uit het étui met kogeltjes met een grijpertje een kogeltje op, haalt dit langs het strijkvlak van het étui, het pantser ontbrandt en doet op zijn beurt de poreuze kern ontvlammen. Het uitgebrande kogeltje, door een enkelen vingerdruk uit den gripper losgemaakt, gloeit niet na en geeft evenmin af.

Onze foto's geven eenig idee van de vernuftige fabricage van thans reeds 3.5 miljoen kogeltjes per dag, waarvoor alle grondstoffen van binnen onze grenzen worden verkregen.

De nieuwe vinding in 't gebruik.

Zóó ziet 't doosje er uit!

Een dichter van negentig jaar!

Het echtpaar Lovendaal.

De Nederlandsche dichter Willem Lovendaal, auteur o.a. van het bekende, door Wierts getoonzette vers: „Hollands vlag, gij zijt mijn glorie,” is negentig jaar geworden!

Eenige dagen voor zijn verjaardag (op 11 Februari) bezochten we den bekenden volksdichter, die in het stille stadje Grave, in een stil straatje, woonachtig is. Hij leeft daar rustig en gelukkig met zijn liefhebbende echtgenoot, die reeds zevenenzeventig jaar oud is, in volkomen harmonie.

We hebben gezellig gepraat over zijn leven en werken met den eenvoudigen poëet, van wien dertien bundeltjes verzen het licht zagen.

De dichter G. W. Lovendaal — men noemt hem steeds Willem Lovendaal — die ongetwijfeld de nestor der Nederlandsche poëten zal zijn, werd te Nijmegen geboren op 11 Februari 1847.

Hij bezoekt nog trouw zijn geboortestad, waar hij wat winkelt en wandelt, soms uren achtereen!

In Nijmegen werd hij opgeleid voor onderwijzer. Uit zijn loopbaan stippen wij vervolgens aan, dat hij hoofd der school was te Cuyk. De laatste tientallen jaren van zijn actieve leven bij het onderwijs, was hij werkzaam aan de Normaalschool voor onderwijzers te Grave, als leeraar der Nederlandsche taal en letterkunde (hij schreef een lijvige „spraakunst”) en als hoofd der teekenschool, aldaar.

Toen hij afscheid nam van zijn functies bleef hij wonen in Grave, het fraaie stadje aan de Maas, dat hem zoo lief was geworden.

Om onze lezers nog eens te laten genieten van het werk van den dichter, citeeren wij hier een aardig kinderversje, een geestig spottertje op de zoo critisch aangelegde menschen, die nimmer goed vinden, wat anderen doen. Het gaat over een „zekeren” Bart van Bommel. Hier is het guitige liedje:

„Bart van Bommel ging met z'n ezel
Aan de hand naar Beusekom.
Allen riepen, die het zagen:
„Bart van Bommel wat ben je dom.”

Bart van Bommel sprong op z'n ezel,
Reed als ruiter heel permant.
Allen riepen, die het zagen:
„Bart van Bommel, dat's meer
dan schand.”

Bart van Bommel steeg van z'n ezel,
Nam hem vierkant op z'n nek.
Allen riepen, die het zagen:
„Bart van Bommel is stapelgek!”

Het is geen wonder, dat de liedjes van Lovendaal door de componisten gezocht werden, daar deze versjes vol eenvoud en natuurlijkheid zijn en van een vlottend rythme.

Niet minder dan honderddertig van Lovendaal's gedichten zijn dan ook getoonzet, en dikwijls door bekende meesters, als Wierts, Zweers, doch even-

eens door de jongere musici. Ook vindt men zijn versjes in de nieuwste bundeltjes „Kinderliedjes,” gezongen door Jacob Hamel's kinderkoor, zooals „Het Boerinneke”, „De Vogelverschrikker” en „Mijn Schat”.

't Is alles zoo vol eenvoud, heerlijk kinderlijk, 't is daarbij zuivere kunst, die bevattelijk is voor de menschen, die na een moeizame dagtaak eens de streeling van een lief vers willen ondergaan.

Deze dichter is ongetwijfeld een menschenvriend, die zich niet verliest in subjectieve onbegrijpelijkheden, waaraan niemand, behalve dan 'n enkele fijnproever, iets heeft.

Aan zulke eenvoudige kunstenaars hebben we thans werkelijk behoefte en daarom zijn we dankbaar voor wat de dichter Lovendaal ons schonk en blij, dat hij nog bij ons is, want tot op den huidige dag is hij productief!

Daarom wenschen we hem nog vele jaren toe van gezondheid en arbeid, van voorspoed en geluk, aan de zijde van zijn lieve en zorgzame vrouw, die ook reeds naar de tachtig gaat, met wie hij zoo geheel één van zin is (ook zij is de kunst zeer genegen; zij speelde voor ons een eigen vervaardigde „polka!”) en in een prachtige harmonie samenleeft. Ongetwijfeld is dat vers uit zijn bundel: „Roode en Witte Rozen” destijds aan haar opgedragen, waarvan het melodieuze begin:

„Ik denk aan oogen, zacht en trouw,
Twee oogen van het liefste blauw,
Violen, mat van morgendauw....”

Ja, die dichters kunnen het schoon zeggen. Zij zijn als geestelijke bloemen in het dikwijls dorre en vlakke leven.

Nu we over bloemen spreken, willen we tot slot nog enkele strofen van een fraai vers uit den reeds genoemden bundel voor onze lezers citeeren:

„Onder jonge bloemen
Heb ik eens gestaan;
Stralend is toen 't Leven
Door het veld gegaan.

„O, houd niets verborgen
Wat me ook droefs verbeidt;
Spaar mij niet — tot alles
Is mijn hart bereid.”

Lang zag toen het Leven
Mij nadenkend aan....
Aan zijn gouden wimpers
Blonk een groote traan.”

Dit Leven heeft dichter Lovendaal, evenals zoovelen van ons, niet gespaard. Van de acht kinderen, uit zijn eerste en tweede huwelijk, leven er nog slechts twee.

Maar God gaf hem en zijn vrouw sterkte en steun en bezorgde hem, althans idealistisch gesproken, een gelukkigen levensavond, waarvan wij even de blijde getuige zijn geweest.

Ondanks zijn negentig levensjaren is hij nog in alle opzichten flink te noemen.

Een staaltje van zijn vitaliteit was wel, dat hij, na ons vrij lange bezoek, niet de minste vermoeidheid toonde. Integendeel, hij vertelde ons tot slot rap en zéér boeiend een paar eenige grappen, die zijn zin voor humor duidelijk aan den dag deden komen.

Moge het echtpaar Lovendaal, we herhalen het nog eens, lang samen gelukkig zijn en moge het den grijzen dichter zijn gegeven ons leven te blijven verrijken met een bloempje van zijn poëzie, zoo'n kleurig, geurig bloempje, dat wij in dank zullen blijven aanvaarden en waarmee wij ons leven te vermooien hopen!

K. de H.

Zoo gezond

en vroolijk als
hij is, moet hij
ook blijven!

Kinderen hebben extra behoefte aan de
VITAMINE B in **H-O HAVERMOUT**
welke den eetlust opwekt, verstoppingen
zenuwachtigheid bestrijdt!

Iedere moeder wil haar kinderen zoo graag zien opgroeien tot stevige, gezonde spruiten. En toch gebeurt het maar al te vaak, dat zich juist in de groeiperiode verschijnselen voordoen van slechten eetlust, constipatie en zenuwachtigheid.

Een gebrek aan Vitamine B is hier meestal de schuld van! Want ieder kind — evenals elke volwassene — heeft deze zenuwsterkende, belangrijke Vitamine dagelijks nodig! Duizenden moeders wisten al jaren, dat H-O Havermout zoo goed voor kinderen is. Maar ze wisten niet precies waarom! Gelukkig heeft de wetenschap thans aangetoond, dat H-O Havermout een groot gehalte aan Vitamine B heeft, zoodat een bord heerlijk H-O elken morgen kan zorgen voor een belangrijk deel van de dagelijksche dosis van deze onmisbare Vitamine.

H-O Havermout is van de beste haver ter wereld gemaakt, in de Nederlandsche Quaker fabriek en wordt onvoorwaardelijk gegarandeerd wat kwaliteit en zuiverheid betreft.

Elken dag H-O Havermout: een prettiger en goedkooper manier om Uw gezin gezond te houden is niet denkbaar

Nu slechts

25 ct.

per pondspak

1½ ct.

per portie

★ Met vlugkokend H-O en Quaker Havermout heeft U in een paar minuten een heerlijk ontbijt klaar!

QUAKER EN H-O
(GED. MERK) **HAVERMOUT** (GED. MERK)

De voorzijde van het oude klooster.

Een oud trapje, bevolkt met jonge mensjes.

HERINNERINGEN AAN OUDE TIJDEN

*Het eenig overgeblevene is een kleine woning,
sterk gehavend, doch herkenbaar als de
resten van een vroegere bidstede.*

De schatgraver met zijn trouwen hond.

In Den Bosch aan de „Zusters-van-Orthenpoort” staat een schilderachtig oud huisje, eenige tientallen meters van den verkeersweg verwijderd. Het zit dik onder-de-kalk en lokt schilders en fotografen door zijn merkwaardigen vorm, die vooral fraai uitkomt als de avondzon achter het schuine dak wegkruipt.

Nu over 't geval zooveel wordt gesproken omdat de kelders onder het huis zijn uitgegraven, is het de moeite waard om een en ander te vermelden betreffende de geschiedenis van het gebouwtje.

In 't begin der 15e eeuw stierf ridder Jan van Orthen, die bij testament zijn bezittingen aanwees om er een tehuis voor kloosterzusters van te maken. De gronden lagen tusschen de „Schildenstraat” en de „Boerenmouw”.

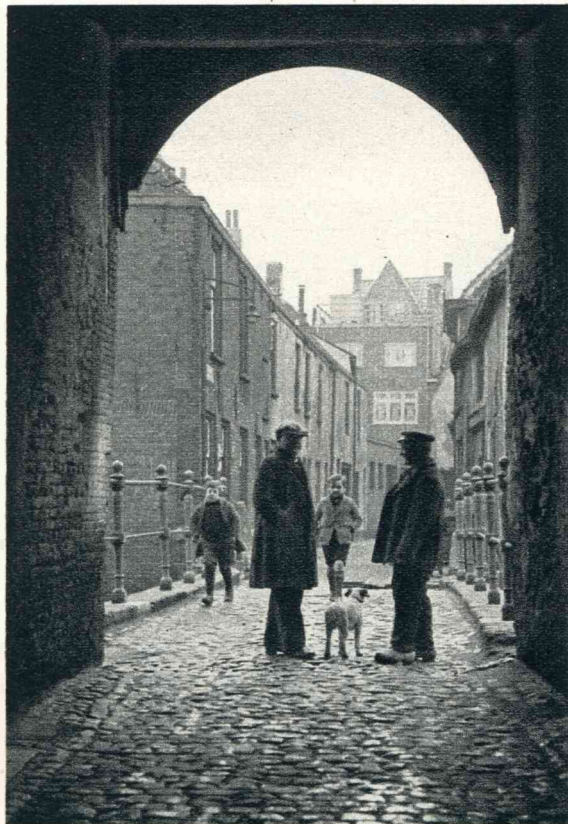
Twintig jaar later, na ridder Jan van Orthen's dood, hadden zich de zusters in 't verbouwde stadsdeel gevestigd en was een fraai klooster gebouwd, verzezen op de bogen, die de Dieze, een binnenwater, overwelfden.

Geruimen tijd daarna vestigden zich de werkbroeders van Sint Andries eveneens in oud Den Bosch en kregen dezen van den Luikschen bisschop verlof om op dezelfde terreinen hun verblijf te kiezen.

Omstreeks 1435 bouwden de Zusters-van-Orthen, aldus haar naam ontleenende aan ridder Jan, een kleine kapel, die naar middeleeuwsch gebruik door

de beide talrijke kloostergemeenten, de broeders en de zusters, gebruikt werd. Het eenig overgeblevene nu van het kloostercomplex is een kleine woning, sterk gehavend, doch herkenbaar als de resten van de vroegere bidstede.

Bedolven onder een dikke zandlaag werd in het jaar 1932 de kelderverdieping uitgegraven door een buurtbewoner, Frans van der Elst, met zulk een resultaat, dat men zich van het 15e-eeuwsch gebouwtje een goede voorstelling kon maken. Jan Mosmans, de bekende Bossche historicus, die al zooveel verborgen dingen ontdekte, schreef in menig krantenartikel over de historie dezer uitgraving en

Het bekende, oude „Zusters-van-Orthenpoortje”.

In de crypte van het klooster.

De opgedolven voorwerpen worden gereinigd.

Als de goten overloopen.

beweest, dat zijn lezing over de geschiedenis der kloostergebouwen zeer aannemelijk is.

Een ruïne, gothische kelder kwam bloot liggen, die eertijds waarschijnlijk ten gerieve der kloosterbevolking werd gebruikt. Er was, zoo verhaalt de geschiedschrijver Mosmans, in 't bedehuis een scheidingsmuur, die van een opening was voorzien, waardoor de zusters de H. Diensten op 't altaar konden volgen.

Een latere eigenaar der terreinen (de gebouwen waren toen al voor een goed deel verdwenen) liet het huisje naar eigen smaak verbouwen. Hij gebruikte oude onderdeelen daarvoor en het uiterlijk kreeg het quasi-gothische, dat het ten deele nóg vertoont. Ook 't interieur veranderde en werd versierd door de vrije fantasie van den nieuwen eigenaar

met allerlei rariteiten, die hij bijeenbracht en aan elkaar lapte.

Op 't glaswerk tusschen de betimmeringen vindt men nog de spreuk gekrast: „Je l'aimais sans le savoir. Il m'aimait sans me le dire.”

Deze zielige ontboezeming van een onbegrepen en niet-begrijpende joffer, wie weet uit welken romantischen tijd, is vermoedelijk afkomstig uit een of ander heerenhuis van 't oude Den Bosch.

In het begin der 19e eeuw verdween het gedeelte, dat door de bewoners van Sint Andries bewoond was en bleef het deel der zusters over.

Men bereikt thans de oude bidstede door een poort, die de volksmond „het Pand” heeft gedoopt. Dit is echter een vergissing, want hetgeen er van „het Pand” nog over is gebleven, ligt een eindweegs verder.

Het is daar in die buurten alsof men zich in een miniatuurstadje bevindt. De kleine stegen kruisen elkaar, de bevolking is oer-Bosch, vriendelijk, gediensig en (waar vindt men dat *niet* in de Hertogstede?) vol humor.

Frans van der Elst heeft zeer verdienstelijk werk verricht en is er populair door geworden.

Wie de Hertogstad bezoekt moet dit alles eens gaan bekijken; hij zal er Brabant in voelen, misschien iets van 't nabije Vlaanderen zelfs.

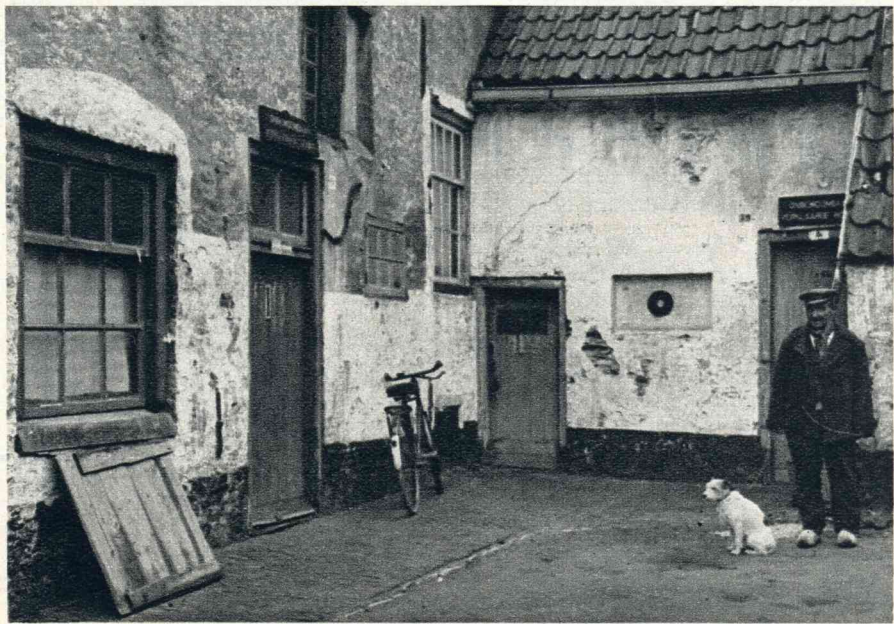
Oud bij oud.

Op zoek naar schatten.

Als hij geen zin heeft voor kunst en historie moet hij er heen gaan als 't schemert, liefst op 'n uur, dat in de verre hoofdstraat een draaiorgel musicceert. En dan moet hij met een der bewoners van 't miniatuurstadje eens gaan praten. Wat zal het malsch zijn en gemoedelijk.

HERMAN MOERKERK

Een stil en schilderachtig binnenplaatsje.

UW GEWICHT

blijft steeds gelijk dank zij

Hermesetas

Suiker zet vet aan, „Hermesetas“, kristal-saccharine tabletten, echter nooit. Zij zoeten spijzen en dranken zonder eenigen bijmaak. Zij zijn gemakkelijk oplosbaar en kunnen uitstekend bij het koken en bakken gebruikt worden. Absoluut onschadelijk.

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten in handige schuifdoosjes à 43 cts., inhoudende 500 tabletten.

A. G. „Hermes“ Zürich 2

ZWITSERSCH FABRIKAAT

BAVIANEN VALLEN AAN!

De bavianen van Zuid-Afrika zijn door hongersnood geteisterd den afgelopen zomer. Op zoek naar voedsel kwamen zij uit hun schuilplaatsen in de wildernis te voorschijn, en drongen zij door in de landbouwstreken en zelfs in de steden der menschen.

De hongersnood was veroorzaakt door een ontzettende droogte; de beddingen der rivieren waren enkel stof, en verdord waren over groote uitgestrektheden land de boomen en gewassen, van welker vruchten de bavianen plegen te leven.

In Bechuana-land, dat een woestijn zou zijn, als er geen jaarlijksche regenperiode optrad, stierven de bavianen in grooten getale. Met troepen trokken ze uit de Kalahari-woestijn zuidwaarts, over groote afstanden, naar Mafeking, en oostwaarts, Transvaal in. Honger overheerschte schuwheid: zij deden invallen in boerderijen, en vreten gulzig wat zij vonden; zij plunderden de tuinen en kippenrennen in dorpen en stadjes.

Bavianen zijn alleen maar vegetariërs als ze móeten: kunnen ze visch, vleesch of wild krijgen, dan eten ze 't graag; vooral als ze honger lijden. Het wekte dus niet zoozeer verbazing als wel spijtigheid, dat de kippenhokken ontvolkt werden door de uitgehongerde dieren. Een bende van tweehonderd stuks kwam op zekeren dag, óp van 't loopen en den honger, een dorp binnen, waar anders nooit iets gebeurt, Maritzani, bij Mafeking.

De straat was als gewoonlijk botleeg, niemand bereidde den vreemden bezoekers een welkom. Integendeel: toen de mannen en vrouwen van het dorpje, waar nog nooit een circus was geweest, de bavianen op de hekken zagen springen en een wolk van stof opgiagen in hun voornaamste en eenige straat, sloten zij hun deuren en schoven zij hun ramen dicht en keken zij elkaar bevreemd aan.

De zwarte bende legde beslag op de moestuinen, waaruit de dorpelingen zich zelf voeden moesten, en vielen toen op een hoenderpark aan, waar de hennen klokten en kakelden, die het dorp van eieren en Zondagsgebraad voorzagen. Er volgde een snelle, ontzettende moordpartij — de lucht werd vervuld met doodskreten en stuivende veeren. Binnen weinige minuten leefde er geen haan, kip of kuiken meer in dat ongelukkige hoenderpark, maar waren de verzwakte lichamen der bavianen opgeleefd.

Toen een paar dorpelingen zoover waren, dat zij hun geweer uit den hoek en patronen in hun handen hadden, waren de slachting en het feestmaal zoo goed als voorbij. Door de ramen werden geweren naar het hoenderpark gericht en schoten knalden. Vinnig floot het lood over de koppen der bavianen, die zich den tijd niet gunden om te zien, waar het vandaan kwam. Zij renden weg, en woedend blafte het hoofd van den stam tegen de huizen, waaruit de schoten kwamen, en tegen de onderdanen, die niet gauw genoeg meekwamen; en zij ontsnapten, zonder dat er één baviaan op het slagveld bleef, hoewel de schutters bij hoog en laag volhielden, dat zij er een aantal geraakt hadden.

Dit was niet de eenige ontredde- ring, die in dien tijd van hongersnood onder kippenvolken werd aan- gericht. En de bavianen doodden en aten ook andere levende wezens dan kippen. Op een farm te Rietvallei, in de Kaapkolonie, werden honderd lammen door bavianen vermoord. De vraatzuchtige dieren verscheurden de licha- men der lammen en sloegen hun de schedels in.

De uitgehongerde bavianen plunderden moestuinen en kippenrennen.

De farmer, een zekere Galpin, nam wraak op tientallen bavianen: hij doodde ze, door hun vruchten met strychnine en arsenicum voor te werpen; en héél veel slachtoffers maakte hij, door te speculeeren op den harts- tocht der bavianen voor gom; van dat goedje maakte hij een papje, met cap- sules Pruisisch zuur er door. Den eer- sten keer, dat hij zijn aas had uitgewor- pen, vond hij een volgenden morgen vroeg dertien doode bavianen op een hoop.

Veel last van zwervende bavianen hadden in dien droogtetijd ook de boe- ren van de Karroo, de groote vlakke in het centrum van Zuid-Afrika, die be- faamd is als schapenland; heel wat woldragers vinden daar hun kost aan het lage struikgewas. Langen tijd had- den de farmers van de Karroo in den waan verkeerd, dat bavianen geen kwaad konden voor schapen. Nu echter vielen de hongerige apen brutaal op de kudden aan, en vermoordden zij, wat zij grijpen konden — rammen óók wel, maar vooral ooien, en speciaal de die- ren met jongen.

De bavianen waren nog kieskeurig ook: van de dieren, die zij doodden, aten zij soms alleen maar de lekkerste hapjes, om dan aanstonds weer verder te gaan moorden. Ze hadden het vooral gemunt op de troepen, die in de nabij- heid van kopjes graasden. De krijg tegen de aanvallers viel den boeren zeer moei- lijk, door het kudde-instinct der ba- vianen; dat bracht hen er namelijk toe, bij hun strooptochten schildwach- ten en verkenners uit te zetten.

In de heuvels rondom Windhoek, de hoofdstad van Zuid-West-Afrika (gewe- zen Duitsche kolonie, nu Zuid-Afri- kaansch mandaatgebied), vestigden de bavianen een waar schrikbewind. Dol van honger overvielen zij de kleine aan- plantingen en tuinen rondom de woon- plaatsen der menschen. Toen werden zij brutaler, en deden invallen in de dorpen zelf, waar zij pluimvee, geiten en schapen om het leven brachten.

De zoon van een der farmers was in de huiskamer den vloer aan 't reparee- ren, toen hij een vreemd tumult hoorde. Hij keek om, en zag den snuit van een grooten mannetjes-baviaan. Het beest sprong op hem toe, en toen de jonge man probeerde, het beest met zijn arm af te weren, sloeg de baviaan zijn tanden in diens arm en beet wild toe. De jonge man gaf het dier antwoord met een ferm schop in de maagstreek. De baviaan kreeg het daardoor op zijn zenuwen, en sprong het raam uit, woedend blaffend. Maar hij keerde terug, zoekend wat hij kon verslin- den, en drong door in het slaapver- trek. De jonge boer ging hem ach- terna met een geweer en schoot hem dood.

GRIEP GEHAD?

Laat Ovomaltine ook U weer spoedig Uw oude veerkracht teruggeven!

Juist in gevallen van zwakte is Ovomaltine het aangewezen versterkingsmiddel. Ontelbaar velen over de geheele wereld danken hun herwonnen gezondheid en levenskracht aan Ovomaltine. Ook bij U zal Ovomaltine veel goeds verrichten.

Na een kortstondig gebruik bemerkt U reeds, hoe U opleeft, hoe Uw oude veerkracht terugkeert, hoe dat gevoel van vermoeidheid wegblijft, kortom, hoe U zich een ander mensch voelt en Uw dagtaak weer met opgewektheid en vreugde verricht. Ovomaltine is een weldaad voor Uw geheele organisme.

Ovomaltine is een sterk geconcentreerd extract van versehe melk, versehe eieren en mout, waaraan de ballaststoffen, die het organisme maar noodeloos vermoeien, zijn onttrokken.

OVOMALTINE

meer

levenskracht

Bij apothekers en drogisten in busjes van 60 cent af

ETALEERCURSUS

26 schriftelijke lessen met gratis materialen en gereedschappen

LES ROOSTER

Een cursus, samengesteld door **Beroeps-Etaleurs**. Speciale lessen voor elke branche, direct aansluitend op de praktijk. Vraagt zonder verplichting **GRATIS PROEFLES** en prospectus met refer. van Middenstandsver., van oud-cursisten, persbeoordelingen en alle verdere gegevens.

J. BROMMET

LEERAAR PRACTIJK ETALEEREN
VOLKERAKSTR. 38 H. AMSTERDAM

LES

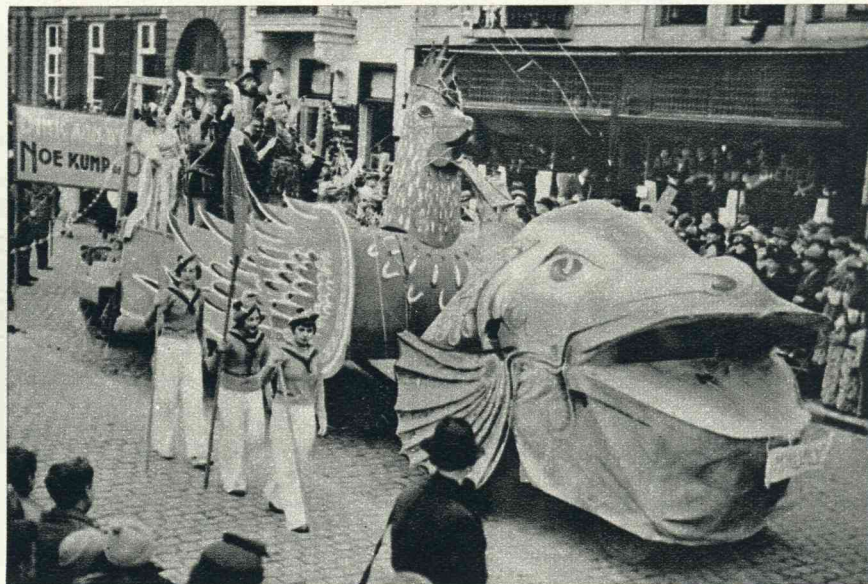
- 1 Lakschrijven
- 2 Kleurenleer
- 3 Crepepapier- en flanelbespanningen
- 4 Lakschrijven
- 5 Kleurenleer
- 6 Kartonsnijden. Vergrooten van tekeningen
- 7 Lakschrijven
- 8 Kleurenleer
- 9 Lakschrijven
- 10 Spuitdecoraties
- 11 Blikvangers, hoe ze te maken en te gebruiken

LES

- 12 Diverse vakken
- 13 Etalagevoorbeeld met werkplan
- 14 Vervolg Spuitdecoraties
- 15 Vervolg Blikvangers
- 16 Etalagevoorbeeld met werkplan
- 17 Ruimteverdeling Evenwichtsleer
- 18 Etalagevoorbeeld met beschrijving
- 19 Reclamateksten maken. Koppen teekenen
- 20—26 Etalagevoorbeelden met werkplan

De Maastrichtse politie kwam zoo juist terug van de Vierdaagsche en haastte zich met den carnavalsoptocht mee te doen.

Prins Momusanus I trekt met zijn vóórhistorisch monster door de straten van Maastricht.

Carnavals-pret!

Een aardig boertje van het Bossche carnaval.

Men heeft in 't Zuiden weerom prettig carnavaal gevierd. Nu wij dit schrijven is de viering nog in verschillende plaatsen aan den gang. Wij beloven onzen lezers in 't volgend nummer nog even op het carnaval terug te komen. Onze foto's geven de jolige beelden van het opgewekte feest, een festiviteit, waarop men voor een oogenblik den ernst van het leven

geheel vergeet. Dit heeft de mensch wel eens noodig. Men kan niet altijd in de plooi zijn! Ziet die prentjes van de leut en de vroolijkheid en viert in uw hart het carnavalsfeest mee, voelt u vroolijk met de vroolijken, zonder zorgen en verdriet, die zijn er spoedig genoeg weer in het dagelijksch leven!

Prins Carnaval „Thei I” van Roermond poseert, op het raadhuis, met zijn staf en den „Raad van Eij” voor onzen fotograaf.

Z. K. H. Prins Amadero XVI van Oeteldonk (Den Bosch) is weer gearriveerd en laat zich kijken op de treden van het station. Naast hem de stationschef, die benoemd werd tot „Ridder van den Dieseltrein”.

Een kopstuk in den Maastrichtschen optocht, dat veel belangstelling trok.

MALAGA

Deze Spaansche stad aan de kust der Middellandsche Zee staat, ten gevolge van de militaire operaties in den Spaanschen burgeroorlog, in het brandpunt der openbare belangstelling. Malaga, zoo zegt men wel eens, om deze oer-oude, zoowel uit strategisch als uit handelsoogpunt belangrijke stad in haar klimaat te karakteriseeren, is 'n hemel of 'n hel. Het kan gebeuren, dat er te Malaga

gedurende acht maanden geen druppel regen valt, zomer van 1905 hongersnood te Malaga en omkaansche zon veranderen vaak de anders zoo par alle planten en boomen verzegen van de ondraaglijke

gedurende acht maanden geen druppel regen valt. Zoo heerschte er in den beruchten warmen zomer van 1905 hongersnood te Malaga en omstreken. De droogte en de brandend-heete Afrikaansche zon veranderen vaak de anders zoo paradijselijke omgeving in een dorre woestijn, waar alle planten en boomen verzengen van de ondraaglijke hitte. De kathedraal, midden op onze lucht-

foto, opgetrokken in Italo-Griekschen Renaissancestijl is, een der schoonste kerken van Spanje. Begonnen in de 15e eeuw bleef ze sinds de aardbeving van 1680 onvoltooid. Alleen de Noordertoren is afgebouwd. In den rechterbovenhoek bevindt zich 't z.g. Zigeunerkwartier, met 't begin van den dubbelen muurring, oplopend naar de uit den Moorentijd dateerende paleis-vesting, 't Alcazaba.

GOUDBLOND MEISJE

door A. L. Provost en L. Black

Edson!" riep Gloria opeens. De chauffeur keerde zich om. Met groote oogen stond zij naar den auto aan den kant van den weg te staren.

"Edson, ik kén dien wagen! Hij heeft een ongeluk gehad! We moeten hem vinden!"

"Ja, juffrouw. We zullen zoeken. Blijft u zolang bij den wagen, dan ga ik de helling op."

"Nee, ik ga mee."

Zij kreeg hetzelfde gevoel, dat haar in den droom benauwd had. Vóór haar waren de planten vertrappt, een pad tegen den ruwen wegwand op! Waar was hij heen gegaan, en waarom, en wie had er in dien anderen wagen gezeten?

Toen zag zij Jack, haar man. Hij kwam langzaam naar beneden, als kostte het hem moeite. Hij zag er gehavend uit, en een lange gele streep langs schouder en arm toonde, hoe hij gevallen en langs den slikkerigen weg gegleden was. Hij hield dien arm stijf vast, met de andere hand tegen zijn borst gedrukt, dicht bij den schouder. Hij liep als een slaapwandelaar, en eenmaal wankelde, struikelde hij, viel hij bijna.

"Jack! O Jack, je bent gewond!"

Gloria was bij hem, wou hem met zijn vrije hand op haar schouder laten steunen, maar hij keek haar op een eigenaardige, halfversufte manier aan. Toen leek hij zich tot spreken te dwingen.

"Ik ben... geschrokken. 't Is zoo over." Hij keek naar Edson, en langs hem heen naar zijn verongelukten wagen. "Je zult me even naar 't naaste dorp moeten brengen."

"Ik breng je natuurlijk naar Berkenwoud. Of terug naar New York, wat je wilt. Maar je bent gewond! Wat is 't, Jack? Toe, zeg 't dan!"

Hijgend stond Gloria hem te smeeken, en in pijnlijken angst streefde ze zijn arm. 't Had iets geheimzinnigs, iets schrikkelijks. Waarom gaf hij geen antwoord? En waarom trok hij nu en dan zijn lippen zoo strak?

"'t Is niets. Alleen een beetje stijf door den val. Ik kwam... nogal leelijk terecht. Ik ga even naar je chauffeur, als je 't goed vindt. Over den wagen."

Edson had zich bescheiden teruggetrokken en hield zich met den auto bezig. Jack liep langzaam naar hem toe, en de chauffeur keek snel op.

Toen praatte Jack, over den two-seater, leek 't, want daar keken zij beiden naar, met hun ruggen naar Gloria toe. Zij praatten zoo zacht, dat Gloria niets verstaan kon. De chauffeur luisterde aandachtig, knikte een paar maal, stijfde zich tot de verantwoordelijkheid, die op hem geladen werd.

"Jawel, meneer; begrepen."

"Merci. De hoofdzak is, dat juffrouw Stannton er buiten blijft. Ze is hier door een puur toeval."

"Ik zal mijn best doen, meneer."

"Mooi."

Het korte gesprek was ten einde. Gloria kwam bij hen, kalm, maar met smeekende oogen.

"Hoe is 't gekomen, Jack?" vroeg zij. "Vertel dan eens wat!"

"Ik reed hier vannacht, nogal hard," zei hij. "Ik zag dien wagen net toen ik de bocht nam. Ik wou hem ontwijken en slipte, en de andere wagen schoot de boschjes in."

"Verschrikkelijk! En die andere man — in dien auto?"

"Weg," antwoordde hij kortaf.

Daar moest zij tevreden mee zijn.

Hij kwam in haar auto naast haar zitten, en Edson stuurde behendig den smallen weg langs. Kort daarna bereikten zij den grooten weg weer.

Jack zei haast niets. Hij was stil, leek moe. Er was iets in zijn kalme lusteloosheid, dat haar vreemd aandeed, dat haar medelijden opriep, en wrevel tegen dien anderen roekelozen rijder, die beide wagens had laten verongelukken en zich uit de voeten had gemaakt. Eéns, in zwakheid of slaperigheid, zakte hij tegen haar schouder, en zij liet hem daar liggen, met een vreemde, zoete opgewondenheid in haar bloed. Terwijl hij de oogen dicht had, zette zij den kraag op van de overjas, die Edson hem geleend had.

Even later ging hij recht zitten en maakte hij excuus.

"Ik heb geslapen, geloof ik."

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Gloria Staunton, secretaresse van de rijke mejuffrouw Harriet Endicott, bemerkt, dat deze geregeld effecten verkoopt zonder het geld weer te plaatsen, alleen om aan de verlangens van haar verkwistenden neef Jack Moreland te kunnen voldoen. Frances Payne, een jonge weduwe, die voor haar huwelijk regelmatig juffrouw Endicott op haar landgoed Berkenwoud bezocht, ontmoet een zekeren Wayne Gorham, van beroep makelaar. Deze Gorham wil voor zaken Jack Moreland spreken, en verzoekt Frances Payne hem met de familie in kennis te brengen. Jack doet Gloria een huwelijksaanzoek, doch zij slaat dit af en zegt dat ze niet van hem houdt en ook geen echtgenoot zou willen hebben, die niet in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien. Mejuffrouw Endicott heeft hen in den tuin opgemerkt en ontslaat haar secretaresse wegens haar al te vriendschappelijke houding jegens Jack. Deze is voor eenige dagen op reis en weet niet wat er tijdens z'n afwezigheid gebeurd is. Bij zijn terugkeer vertelt hij tot groote verbazing en schrik van zijn tante, dat hij bij een garage als monteur in dienst is getreden. Van de nieuwe secretaresse, die een vriendin van Gloria is, weet hij haar adres te bemachtigen en gaat haar onmiddellijk bezoeken. Gloria's oom is gestorven. In zijn testament laat hij haar al zijn bezittingen na, op voorwaarde dat ze binnen een maand trouwt. Nog slechts twee dagen resten haar, en hoewel ze Jack Moreland niet lief heeft, vraagt ze hem, met haar te trouwen, teneinde de erfenis in handen te krijgen. Ze wil hem daarna nooit weer zien. Jack stemt toe: ze trouwen daarop in een naburigen staat. Juffrouw Endicott's vermogen slinkt hoe langer hoe meer — ze neemt het besluit Gorham te raadplegen. Hierdoor raakt ze in de macht van een tweetal geraffineerde oplichters. Gloria neemt Frances Payne in haar dienst. Jack heeft z'n betrekking in de garage opgezegd. Hij werkt nu bij een automobielfabriek ergens in 't midden-Westen. Gloria heeft bij 'n detective-bureau informaties gevraagd naar Parsons. Deze blijkt inderdaad een groot oplichter te zijn. Intusschen probeert Gorham steeds met Gloria in contact te komen, hetgeen hem nog niet gelukt is. Parsons, die oneenigheid met Gorham gekregen heeft, gaat naar Berkenwoud, om daar z'n slag te slaan. Hij vermoordt juffrouw Endicott. Jack, die middernacht thuiskomt, gaat den dader ijlings met z'n auto achterna. Gloria is met haar eigen wagen naar Berkenwoud gegaan. Onderweg ziet ze twee auto's, die blijkbaar verongelukt zijn. Nu kunt u verder lezen.

Zij naderden nu de stad, en Edson reed snel. Jack schudde zich wakker uit zijn matheid.

"Gloria — wil je me een plezier doen?"

"Ja zeker! Wat dan?"

"Zeg alsjeblieft tegen niemand, dat je me gezien hebt vandaag."

"Maar, Jack..." Zij keek hem bijna verschrikt aan. Waarom wou hij zijn gangen verborgen houden? "Is er iets..."

"Ik kan 't je nu niet vertellen, Gloria. Beloof je 't?"

Wat had ze ooit voor hem gedaan, dat haar recht gaf op zijn vertrouwen? Hij verkeerde in moeilijkheden. Er was iets ergs, dat hij verborgen wou houden!

"Ik beloof 't," zei ze langzaam.

De wagen hield in aan het troittoir. 't Was een zijstraat, voor Gloria een onbekend gedeelte der stad.

"Waarom stop je hier, Edson?"

"'t Is in orde, Gloria. Ik wou hier uitstappen."

Edson kwam het portier openen. De beide mannen keken elkaar even in de oogen.

"Dank je, Edson."

Jack wendde zich weer naar Gloria.

"Dag, hoor!" Nu glimlachte hij.

Edson zat snel weer op zijn plaats en de wagen reed weg. Jack bleef staan met één arm stijf langs zijn zij. Gloria beet op haar lip. De opwindung was voorbij; zij voelde zich diep ongelukkig. Hij had haar weg willen hebben, maar dezen keer had zij graag willen blijven.

Jack keek den auto na, tot hij den hoek om was. Toen liep hij den tegenovergestelden kant op. De mensen keken hem aan, omdat hij zoo bleek was en zijn linkerhand zoo tegen zijn borst drukte. Hij ging een hoek om, keek de huizen langs. Hij vond een steenen gebouw, vuil van ouderdom en stadsrook.

Hij ging strompelend de stoep op.

Binnen stonden er mannen in uniform, en er zat iemand aan een lessenaar. Zij keken hem aan, toen hij binnenkwam. Hij wankelde even.

"Ik kom mezelf aangeven. Ik heb iemand vermoord."

Twee agenten sprongen toe: hij viel als een zak op den grond.

Gloria bereikte haar hotel en stuurde Edson weg, maar zij ging niet naar haar kamers. Zij kon nu geen nieuwsgierige, halfspottende vragen over haar ochtendrit hebben. Zij zag niet, dat Edson binnenkwam en een ochtendblad kocht, snel de kopregels overkeek en zich weer naar buiten repte. Zij aarzelde maar kort, liep naar een anderen ingang en liet een taxi roepen.

"Granliden Apartments," zei ze den chauffeur.

Er waren weken verlopen, sinds zij daar geweest was. Zij liet zich daar liever niet zien, maar de huur voor een jaar, en het kaartje met den naam „Moreland" zat nog boven de bel. Zij sloot de deur open — met den sleutel, dien Jack haar terug had gegeven — en ging naar binnen.

Het was er stil en doodsch. Geen hand had iets aangeraakt sinds haar laatste bezoek. Geen hand zou iets meer raken, als zij wegging. Het wachtte, maar op iets, dat nooit kwam.

Zij ging de gezellige huiskamer binnen. Dat was de tafel, waarop Jack zijn attenties voor haar had neergelegd; daar lag nog een tijdschrift, dat zij gekocht had, om het vertrek iets huiselijks te geven. Zij begreep nu, waarom hij het zoo gedaan had. Hij had gewild, dat het er uitzag als een tehuis, voor haar zoo goed als voor hem, maar zij had er naar gekeken met oogen, die niet zien wilden. Op dát plekje had hij gestaan, toen hij kortaf de aalmoezen weigerde, die zij hem had aangeboden in plaats van de liefde, die hij begeerde. Zij zag hem weer voor zich, maar nu was hij een gestalte, die zich strak hield in een anders overjas, en alleen maar van haar weg probeerde te komen.

Zij drong haar gezicht tegen een stoel en wrong een snik terug.

"O Jack, ik heb je zoo nodig!"

TWINTIGSTE HOOFDSTUK

Er rinkelde ergens achter haar een bel.

Zij schoot overeind. Wie kon er hier komen? Misschien een colporteur, maar zij wou niemand zien. Ze zat roerloos, wachtend, tot de onbekende vertrok.

De bel luidde nog eens, en nu stond zij wrevelig op. 't Was dwaas, zich te zitten verstoppen.

Zij ging de hal in en deed de deur open.

Frances Payne stond voor haar, met krullende lip en triomfantelijke oogen.

"Blij dat ik je thuis tref," zei ze liefjes. "Ik kom je je brief terugbrengen."

In haar vingertoppen hield zij een verkreukelde enveloppe, geadresseerd aan „Mrs. John Moreland, Granliden Apartments."

De grove onbeschaamdheid, de aanmatigende wreedheid prikkelden Gloria tot strijd. Zij had eigenlijk niets te verbergen! Zij had een bittere fout begaan, maar schande kon haar niet treffen. Zij was Jack's vrouw, en nu althans ging zij daar groot op.

Zij nam de enveloppe even koel aan, als ze haar werd voorgehouden.

"Merci, maar 't is 'n leege enveloppe, dus u had u de moeite kunnen besparen. U bent zeker benieuwd, waarom ik dit adres heb, en onder een anderen naam in de Ritz woon? 't Gaat eigenlijk geen mensch aan dan mijn man en mij, maar nu u toch eenmaal hier bent, zal ik u nóg iets laten zien, dat u wel interesseeren zal. Dan hoeft u zich niet te vermoeien met snuffelen."

Gloria was doodsblijk, maar zij dwong zich tot kalmte. Zij haalde haar tasch, en haalde uit een binnenzakje een ring. Er stonden initialen in gegraveerd, en een datum.

"Ziet u? Da's mijn trouwring. De huwelijksacte

**ACHTSTE
VERVOLG**

ligt in een loket op de bank. Daar heb ik ze geborgen, sinds ik gemerkt heb, dat er iemand in mijn laden zat, als ik weg was. En nu zal ik u niet langer ophouden. U zult nu wel genoeg van me weten, denk ik, dus Cécile kan meteen uw koffers gaan pakken."

Gloria overwon glansrijk. Frances stond stijf van woede. Zij, zij, als een dienstmeid ontslagen door zoo'n opkomeling — door de vrouw van Jack Moreland! Trots hief zij het hoofd.

"Goed begrepen — ik voel me bij zoo iemand niet op mijn plaats. Goeden dag, mevrouw Moreland!"

Zij keerde zich half om en keek toen achter zich met een lachje van koude vijandigheid. Achtelooos onder een arm, als vergeten, had zij een opgevouwen krant, iets zeer ongewoons voor haar. Zij legde die op het hal-tafeltje, zoo, dat dikke kopletters zichtbaar waren.

"Dit hebt u zeker nog niet gezien?"

Gloria's verschrikte oogen staarden naar het zware zetsel.

INBREKER VERMOORDT MEJUF-FROUW HARRIET ENDICOTT

*Ontsnapt met den buit.
Neef van het slachtoffer in snellen auto achter hem aan.*

"Je schijnt niet best te weten, wat je man uitvoert," hernam Frances Payne. "Hij is alleen, en waarschijnlijk ongewapend, een moordenaar achterna gaan, 's nachts om twee uur, en na dien tijd heeft niemand meer iets van hem gehoord. Gek, dat je geen bericht hebt gekregen!"

Gloria sloeg maar even de oogen op, en zag een gezicht, bleek van angst, maar onbarmhartig van haat tegen haar.

"Ga weg!" zei ze streng, en Frances ging, verslagen, vervuld met een doffe razernij, die nog maar één doel kende: Jack Moreland's vrouw te vernederen, zoo ongelukkig te maken, als ze maar kon.

De deur ging dicht. Gloria had niet gezien, terwijl zij die schreeuwende kopregels las, dat Frances kalm de enveloppe met het adres weer had geannexeerd, maar al had zij 't gemerkt, dan had 't haar op dat moment toch niets kunnen schelen. Zij zag enkel een wankelende, gehavende figuur 'n eenzame helling af komen, en twee vernielde auto's langs den weg.

Wat was er gebeurd tusschen twee uur dien nacht en het uur, toen zij en Edson Jack gevonden hadden? En waar was hij nu heen?

Een paar uren later wist zij het. Toen zij in het hotel terugkwam, riepen de avondbladen hun nieuws uit in schetterende regels: Jack Moreland, de neef van de vermoorde vrouw, was op 'n eenzame plek met den moordenaar handgemeen geraakt en had hem gedood. In den voormiddag was hij een politie-bureau in de stad binnen komen lopen om zichzelf aan te geven. Détails onthaken, want hij was onmiddellijk in zwijm gevallen en nog niet bij kennis, maar er was blijkbaar geducht gevochten, want Moreland had kogelwonden in de borst en in den arm.

Motor-politie, werd verder bericht, was op zoek naar het lijk en het tooneel van den strijd. De modder, die op Jack's kleeren gekoekt zat, toonde aan, dat de worsteling buiten de stad moest hebben plaats gegrepen. Verder was het een raadsel, hoe hij, gewond als hij was, de stad had kunnen bereiken zonder de aandacht te trekken.

Gloria duwde huiverend de krant van zich af. Zij zag weer voor zich, hoe hij naast haar in den wagen zat, met de eene hand zoo stijf aan zijn schouder, zijn gezicht bleek en vertrokken.

"Zeg tegen niemand, dat je me gezien hebt vandaag. Beloof 't!"

En zij had het beloofd.

"Maar ik wil naar hem toe!" snikte 't in haar keel, en zij zat met wringende vingers en trillende lippen naar het verslag van zijn lijden te staren.

Maar zij mocht niet gaan. Zij had er 't recht niet toe. Zij had het recht, om bij hem te zijn, weggegooid.

Er was beweging in de aangrenzende kamer. Cécile was bezig, den laatsten koffer van Frances te pakken. Die koffers zaten vol dure dingen, artikelen van weelde, die Gloria, betaald had, maar dat wist Gloria nu niet eens meer. Zij wou alleen maar, dat Frances zoo gauw mogelijk heenging.

De deur ging open en Frances kwam binnen, gekleed om uit te gaan. Haar scherpe, harde blik ging langs Gloria's bleek gezicht en langs de krant, en er was geen medelijden in.

"Je weet, wat er gebeurd is, zie ik. Hij heeft iemand vermoord. Hij is in gevaar. Zal me een interessante verwickeling worden, als er nu een vrouw op komt dagen, waar geen mensch iets van weet!"

De deur ging dicht en Gloria was weer alleen. Zij drukte haar handen met kracht tegen haar brandende hoofd. Het schot was raak geweest. Jack was in gevaar. Zij kon niets doen, zonder het nog erger voor hem te maken, zonder een stroom van critiek te ontketen. En toch — hem nu terzijde te kunnen staan — als hij wenschte, dat zij hem terzijde stond!

Als hij haar nog hebben wou!

Het glanzende hoofd boog zich diep.

Mevrouw Payne stapte in een taxi en lachte koud. Zij wist nu, dat Gloria haar huwelijk met Jack Moreland niet bekend zou maken.

Zij gaf een adres op — dat van mevrouw Dickerson, die een jaloerschen hekel aan Gloria had.

Gloria vond het leven prettiger, nu Frances weg was — zij zou het althans prettiger gevonden hebben, als dat andere haar niet had gedrukt. Met Frances had zij haar dagen gesleten in een roes van vermaak en geld-uitgeven, maar dat was ten slotte geen leven voor haar. De eerste duizelende verblijding van den rijkdom was voorbij. Zij snakte nu naar een echten levensinhoud, en naar echte vrienden. En vooral, zij snakte naar het geluk, dat zij door haar eigen toedoen buiten haar leven had gesloten.

Er lagen drie of vier kranten voor haar. Zij scheen den laatsten tijd niets anders te doen dan kranten lezen. Zij trok er een naar zich toe, om nog eens in te zien. Het was een Zondagsch exemplaar, en Jack's foto, erg jong en knap, keek haar van de eerste bladzijde aan. In het geïllustreerd bijvoegsel stonden nog meer foto's, van Berkenwoud, en van die ruige, eenzame plek, waar het tweede drama zich had afgespeeld. Vrijdags had de motor-politie de verongelukte auto's ontdekt, en de voetsporen, die tegen een rotsachtige helling op leidden en verder naar den steilen rand van een oude steengroeve. Op den bodem van die groeve had zij het lijk van een man gevonden.

Gloria huiverde, toen zij naar de plaatjes keek. Daar was de smalle weg met de bocht, de ongeslagen two-seater, en meer terzij, bij de boomen, de wagen, waarin die Parsons gereden had.

Parsons! Die naam wou haar niet uit het hoofd. 't Was duidelijk, wie hij was. De secretaresse en de butler van juffrouw Endicott hadden hem beiden herkend als iemand, die „zaken gedaan"

Vervolg op pag. 26

GENIUS

WONDBALSEM

Kloven, springende handen en lippen en ruwe huid

GR. DOOS 50 CT.
KL. DOOS 25 CT.

BIJ ALLE DROGISTEN VERKRIJGBAAR, OF FRANCO NA ONTVANGST VAN HET BEDRAG IN POSTZEGELS BIJ DE FABRIKANTEN „GENIUS" GROENEWEGJE 97 DEN HAAG

Winterhanden, Gesprongen lippen, Ruwe huid, Kloven

De zalf die geneest!

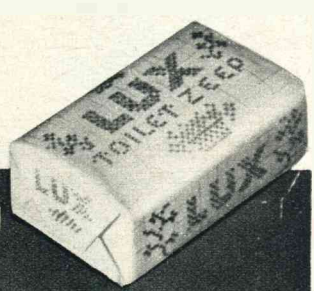
.... LUX TOILET ZEEP IS HEERLIJK GEURIG EN EXTRA VOORDELIG IN HET GEBRUIK, MAAR BOVENAL IS LUX TOILET ZEEP BESLIST EEN WELDAAD VOOR EEN GEVOELIGE HUID.

MEJ. D. P. BÖLSWARD

Wat bewijst deze spontane ontboezeming? Dat wij van Lux Toilet Zeep nooit te veel hebben gezegd in onze aanbevelingen. Lux Toilet Zeep heeft bewezen de zeep te zijn, die de huid reinigt en het gelaat stralend en jeugdig houdt, terwijl de prijs binnen ieders bereik is. Volg het voorbeeld, dat deze enthousiaste verbruikster U geeft. Ook voor U voortaan alleen Lux Toilet Zeep, de zeep, die speciaal bereid is om de zo gevreesde „vermoeide huid" op doelmatige wijze te voorkomen.

LUX TOILET ZEEP

LTS 113-0141H

CHAUFFEUR-MONTEUR

DIESEL-MONTEUR

RADIO-MONTEUR

Regelmatig worden vele Cursisten van ons in deze steeds vooruitgaande beroepen geplaatst. Onze praktische lessen geven U vakkennis en zelfvertrouwen. Schrijf eens een brief om inlichtingen; het verplicht U tot niets. Ieder, die de lagere school heeft bezocht, kan de cursussen volgen en met onze hulp zijn doel bereiken. Ook hebben wij goede cursussen voor hen, die de ambachtsschool doorliepen. Leider: H. Kramer, ingenieur.

ASSO INSTITUUT VOOR BRIEFONDERWIJS

Nieuwe Plein 31, bij het Station - Arnhem

Dir. J. VAN DER BIJ - HOOFDONDERWIJZER

BRIEVEN VAN DEN DRÉ

ULVENHOUT, 6 Febr. 1937.

Amico,
't Was echt Februari-
werke, den lesten Zondag.
's Morgens dreigende loch-
ten, mee nou en dan 'nen
regendrop, die te zwaar was
geworden en nat van den
lagen hemel kwakte —
's middags constanten regen,
die ons dorpke onder 'nen
glazen stomp plaatste.

Terwijl Trui naar d'Hoog-
mis was, kwam Janus efkens
aangestoken.

Ge weet: hij is met pen-
sioen sedert 1 Januari 1937
en... als ge 't hum vraagt,
dan... „is ie blij de
„rotzooi“ uit te zijn“ (zijn woorden). Maar als ge 't
mij vraagt, amico: hij kan zijnen draai als leeg-
looper maar nie vinden!

Verlejen week kwam ik 'm teugen in de stad. Hij
had iets onder zijnen jas zitten, dat ie verborgen
wilde houwen, naar 't mij toescheen.

'k Was op den thuisrij en Janus stapte van zijn
fiets en liep „zoowijd“ maar mee — anderhalf uur!
„Als ie te zwaar wordt, Dré?“ En hij wees op
mijnen leegen wagel.

„Niks ervan, Jaan; 't loopt gemakkelijk. 'k Zou
anders mee m'n armen geen raad weten.“

„Wanneer scheide gij er uit, Dré, mee werken?“

„Zoolang as 'k gezond mag blijven, nooit Jaan.“

„Ik zou daarvoor ok wel iets omhanden willen
hebben; zoo nou nie.“

Pats! — daar smakte iets onder zijnen jas uit,
mee veul lawijt op de keien.

Hij dóók, om zoo te zeggen, naar den grond. Zijnen
kop kleurde tot in zijnen nek,
tot — in de lellekes van z'n
ooren!

En ik? Wel, ik kost van
verrassing nie lachen. En toch
— tóch was 't 'n lachwekkend
geval, wat daar viel. 'Nen...
sabel! 'n Soortement van
Indisch zwaard, zonder schee.

„Kripsaus, Jaan, wat hebt
ge daár?? Ge gaat toch gin
veldwachterijke-veur-oew-
eigen opzetten?“

„Nondesodemekajersakker-
dome,“ vloekte-n-ie! „Dat
zoo'n vrekt ding nou sjuust
onder m'n jas mot vandaan
vallen!“

En floep, daár stak ie 'm
weer in... zijnen buik, zou
'k haast zeggen, zoo handig
verdween 't ding in z'n kleeren.

Ik bleef 'm nog wat aankij-
ken, want eerlijk, amico, ik
begost 'n bietje aan 'm te
twijfelen.

Zou ie..., sjuust als 'nen
ouwen, afgedankten tooneel-
spulder, of als 'nen stok-stok-
ouwen generaal, die kindsch
geworden is, mee den uniform
voor de spiegel gaan staan,
's nachts?? Hij schold ommers
zoo op de rotz..., afijn, ge
weet!

„Ochneeë,“ zee-t-ie op mijn
zwijgen: „ochneeë, 'k ben in
de stad op 'nen vendu ver-
zeild geraakt. Deus ding „ging“
veur veftien centen. 'k Vond
't allegaer zonde, om 't te
laten liggen. 't Is zoo mak-
kelijk thuis! Ik — eh — ik
ben aan zoo'n stuk gereed-
schap gewoon geworden!“

**D'n Jaan kan nog maar niet wennen
aan zijn renteniersbestaan. Dré
kwam hem tegen in de stad en samen
liepen ze naast den groentewagen naar
huis. Geheimzinnig hield de ex-veld-
wachter iets verborgen onder zijn jas.
Het bleek een Indische sabel te zijn,
toen het ding met luid gekletter op de
keien viel. Voor vijftien cent had d'n
Jaan het gekocht op een vendu en hij
dacht er thuis veel nut van te hebben,
als gereedschap en eventueel als
wapen! Jaan's vrouw, Tonia, dringt er
maar op aan, dat haar man een bij-
baantje zoekt en de oud-veldwachter
voerde daarover met d'n Dré een
serieus gesprek, dat in den volgende
brief nader zal worden weergegeven.**

's vlem maken. Zoo'n ding op de beddeplank is
toch 'n veilig gedacht, 's nachts.“

„Toch denk ik, Jaan, dat g'op Ulvenhout in oew
dertig jaren dienst geen twintig inbraken zijt teugen-
gekomen.“

„Mneue,“ zee-t-ie in gedachten, sjuust of ie alle
inbraken door z'n hersenpan liet gaan.

„Geen tien, denk 'k, Jaan?“

„Mneue — neeë, tien nog nie, indirect!“

„Vijf?“

„Zou wel kunnen.“

„Drie misschien...?“

„Ja-aa. Drie. Dà zal wel!“

„Is er wel 'ns ingebroken?“

„Ja zekers! Eéns. Bij boer Jacobs. Maar 't was
eigenlijk geen inbraak. Ze hadden z'n verkens
losgelaten.“

„Hebt ge die gearresteerd?“

„Wie?“

„Oh — is 't datte?“
lachte-n-ik opgelucht.

„Bakert er nie verder over,
Dré, want ik weet nie eens
of ik 't veur de wapenwet
wel in m'n bezit mag heb-
ben!“

Hij gooide 't nogal over
'nen aannemelijken boeg. Ik
zweeg dus.

„Zoo'n ding is zoo handig
bij 't eerpelrooien,“ zee-t-ie
na twintig passen.

Na vijf passen: „en bij 't
snoeien van dooi hout. In die
klingen zit zo'n gatver-
gimmes slag!“

Na weer tien passen: „en
toch — 'n wapen in oew
huis — 'k zal 'm vanavond

„De verkens!“

„Die zijn vaneigens teugen den voiertijd verom
gekomen. En de daders... nou ja. Da's amtsge-
heim!“

„Waarom?“

„Nou ja, ik geloof, vrouw Jacobs eigens had 't
gedaan. Ge weet, ze zit al jaren in Vught.“ En
meteen tikte Janus teugen z'n voorhoofd.

„Ge hebt dus mee inbrekers nie veul te maken
g'ad, Jaan?“

„Indirect nie, neeë.“

Floep! Daar rinkelde den kling weer teugen de
keien.

Hij vloekte, bukte, kleurde en 'nen slagersjongen
stapte van z'n fiets om Janus en den kling 'ns goed
op te nemen.

„Zijde gij op weg naar Spanje?“ vroeg dieën
slagersknul.

„Wilde wel 's opduvelen, snotneus!“ viel
Janus uit: „dajik hak ik oew d'ooren van oewen
brutalen kop af.“

Waarop 't slagerske op de fiets sprong en den Jaan
uitschold voor „dierenbeul“, „bloedworst“ en „kat-
tenmepper“.

„Daar zijn momenten, Dré,“ zee Janus woeiend:
„da 'k spijt heb geen pliesieman meer te zijn.“

En meteen stak ie den klewang weer in zijnen
buik.

Zondagmorgen dan, terwijl Trui naar de kerk was,
kwam ie efkens aan.

„'k Zag Trui de kerk ingaan; 'k docht, 'k gaai
den Dré 'ns opzoeken.“

„Ge zag ze de kerk binnengaan, Jaan...?“

„Eh — ja. 'k Was daar... toevallig.“

Dertig jaren heeft ie bij 't áán- en uitgaan der
kerk daar „geschilderd“, amico... .

Ik zweeg. Presenteerde 'm 'n sigaar.

„Och ja — gèren Dré, merci — och ja, die ouwe
gewoon... die ouwe wande-
lingen, die 'k dertig jaren lang
gedaan heb — da's nog zo'n
ouwen draai, die 'k onwille-
keurig blijf doen.“

Wij staken aan.

„Tonia zee ok, ze zee, ge
moest wat omhanden hebben,
zee ze.“

Ik knikte. „Gij zij nog te
jonk, Janus,“ troostte ik 'm.
„Sjuust, sjuust, Dré! Ik ben
nog te flink om niks anders te
doen, dan te slapen en te
eten... zee Tonia.“

„Maar wát zoude motten
doen, Jaan?“

„'t Liefst weer 'n baantje,
da'k thuis over den dag weer
van de vloer af ben. Ik — eh
— 'k loop Tonia's maar veur
de voeten.“

„Mjah!“

„Zij zee ok, ze zee, zoek toch
iets, zee ze; 't inkomen, zee ze,
is veul kleinder, gij zij nog
flink, zoek iets, zee ze.“

En zoo, amico, zoo hebben
we samen, gedreven door den
wil van d'onzichtbare Tonia,
bij mij thuis van alle plannen
zitten beramen, om Janus
weer op slag te krijgen.

Ge hoort er nog wel van.

Over 'n half jaar heeft ie
nergens geen tijd meer veur.
Let er maar 's op!

Want als echtgenoot van
Tonia, komt dienstweigerig
nog nie in oew gedachten...!

Kom, ik schei er af.

Over Janus en Tonia hoort
ge nog wel.

Veul groeten van Trui en
als altij gin haarke minder van
oewen

t. à. v.

DRÉ.

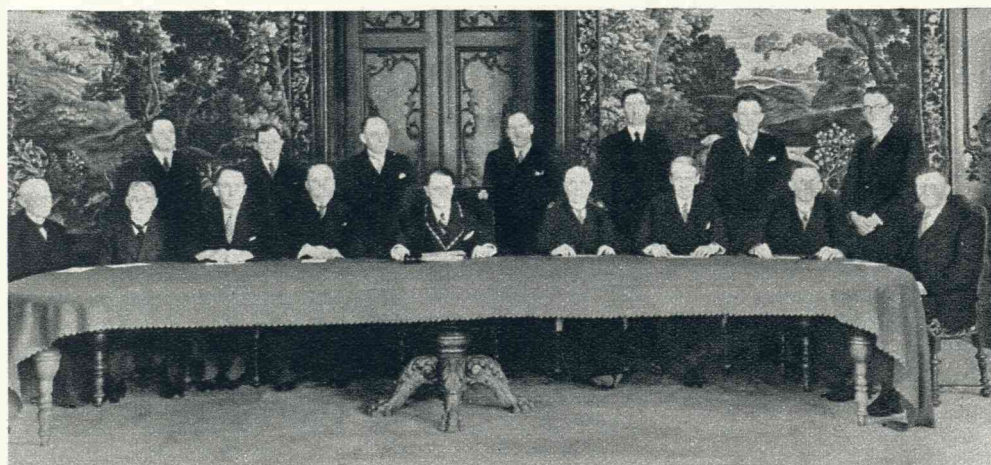

Te Bostel werd het nieuwe, fraaie raadhuis officieel in gebruik gesteld door den commissaris der koningin in N.-Brabant, jkr. mr. dr. van Rijkevorsel. — De commissaris met den griffier Vincent Cleerdin en burgemeester van Beek (zonder hoed) bezichtigen vol belangstelling het prachtige gebouw.

We kieken den start van het carnaval, op het Vrijthof te Maastricht. — Elf schoten en het spel kan beginnen!

Uit ons gebied

Bij het koperen ambtsjubilé van den E. A. heer Ch. Strens te Swalmen kieken we het officieele gezelschap. — In 't midden: de jubilaris.

Het echtpaar F. Roosen-van Drunen te Goirle hoopt eerstdaags de gouden bruiloft te vieren. De getrouwen.

Te Den Dungen herdacht het echtpaar J. Kieruts het gouden huwelijck. — Het gelukkige paar.

De R. K. Huishoudschool te Heerlen bestond een kwart eeuw. Een foto van het schoolbestuur, tijdens de receptie genomen. Rechts de E. A. heer van Grinsven, burgemeester van Heerlen, die ook zijn gelukwensen kwam aanbieden.

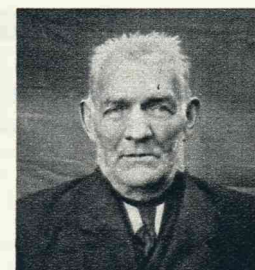

Mej. Maria Versteeg te Deurne vierde haar honderdsten verjaardag onder groote belangstelling. — Na den kerkdienst kwamen velen het oude moedertje, dat tusschen haar dochter en schoonzoon is gezeten, gelukwensen. De handdruk van burgemeester van Beek.

EVEN 'T LICHTJE VAN 'N GEDICHTJE Moeders Wiegeliedje

Op 12 Februari herdenkt de heer B. Jans te Venlo den dag, waarop hij vóór 25 jaar in dienst trad bij Gemeentewerken aldaar.

Genacht, mien junkske, genacht;
Ons kluske dat wiest al op acht
En 't wiegske roept: kiendje kom, gauw,
Ik wacht o, zoo lang al op ou.
Zoo, duut nou de eugskes mar toe,
Dan binde 't zuut junkske van moe.
Slaop zacht, mien hartje, slaop zacht,
Genacht, mien kiendje, genacht.

Genacht, mien junkske, genacht,
Wà dude, klein schelmke, gij lacht!
Och, lach mar, lief zieltje, lach blij,
Gij kent nog geen zurgen as wij.
't Valt zwaor soms te draoge mien kruus,
Mar gij bint mien zunn'ke ien huus.
Slaop zacht, enz.

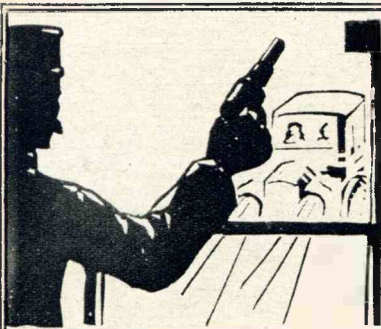
En droom mar van bluumkes ien Mei;
Gij bint ook een bluumke as zij.
En as ik ou druk aon mien hart,
Dan vuul ik gin zurg meer of smart.
Och, blif mien lief junkske altied,
Vergit, kiend, ouw moederke niet.
Slaop zacht, enz. Januari '37.

De negentigjarige dichter Willem Lovendaal stond ons zijn laatst geschreven liedje af. Een eenvoudig wiegeliedje, in dialect, dat geen uitleg behoeft en dat een gelukkig staaltje is van de zangerige en eenvoudige poëzie van dezen volksdichter. H.

REDACTIONEELE MEDEDELING

De echtgenooten M. Bevers-Th. Baayens te Oss zijn een halve eeuw met elkaar in den echt verbonden. Bruid en bruidegom.

Aangezien met de publicatie van de prachtige luchtfoto van Málaga niet langer gewacht kon worden, is het artikel „Het dorado der jonggehuwenen“, waarnaar op de eerste pagina van ons blad verwezen wordt, uitgevallen. Dit artikel zal nu over enkele weken worden geplaatst.

Voor personen van 17-28 jaar bestaat gelegenheid te worden opgeleid tot:

POLITIE-AGENT

en/of

HOOFDAGENT

OPLEIDING met PLAATSINGS-GARANTIE.

Laag maandel. cursusgeld. Leermiddelen gratis!

Eveneens bestaat er voor personen van 18-26 jaar gelegenheid te worden opgeleid tot:

HULPKOMMIES (DOUANE)

Brieven met opgave van leeft., gen. onderwijs (met postz. van 6 cents ingesl.) onder motto „Politie” of motto „Douane” aan postbus 6 te ARNHEM.

DE OPTIMIST

Piet Pot telt het geld in z'n la na,
't is weinig, maar Piet zegt: „Geen drama,
Ik word immers vast
Met een geldprijs verrast:
Want ik lees elke week Panorama!”

Opnieuw verdeelt Panorama een bedrag van tweeduizend gulden onder de vaste abonné's. Ieder komt voor een geldprijs in aanmerking, mits hij reeds op 7 Januari j.l. in onze registers als abonné stond ingeschreven en hij ook op den verdeelingsdag nog als vaste lezer in onze boeken voorkomt.

Een groot aantal gelukkigen ontvangt weer een geldprijs.
VOLGENDE WEEK PUBLICEEREN WIJ HUN NAMEN!

In geen maanden had haar man haar goedendag gekust als hij kwam of ging.

Zij leed eronder en piekerde, wat toch wel de reden kon zijn. Och, hij was wel aardig en vriendelijk, maar zij miste de uiting van genegenheid. . . .

Tot een vriendin haar zeide:

„Waarom ziet je haar er altijd zoo glad en sliertig uit. Gebruik je wel de goede shampoo? Er is volgens de werkelijke vak-kappers, de grootmeesters, maar één Shampoo met de beroemde Neo-Silvikrin en dat is Silvikrin Liquid Shampoo. Die heb je noodig en dan zul je eens zien.”

Zij kocht een flacon en merkte reeds bij het eerste schuim, dat dit iets anders was, iets beters, een shampoo zoals zij nog niet in haar leven had gehad. Haar haar werd prachtig reeds na de eerste wassing en . . . haar hart maakte een sprong toen haar man zeide: „Wat heb je met je haar gedaan, hoe komt het zoo schitterend,” en toen hij haar kuste na zooveel maanden.

Gratis proef: Bij iederen flacon van 10 wasschingen ontvangt U een Gratis Proefflacon. Wanneer de wassing hiermede niet bevalt, ontvangt U Uw geld terug.

Flac. voor 10 wassch. met Gratis Proef 48 c.

Een Shampoo voor alle kleur haar

GOUDBLOND MEISJE

Vervolg van pag. 23

had met juffrouw Endicott — er stond niet bij, welke zaken. De eigenaar van de garage, waar Parsons den wagen had gehuurd, had én den man én den auto herkend.

Krantenmenschen en nieuwsgierigen waren uitgezwermd naar die verlaten plek, en hadden de sporen waargenomen van een wanhopige worsteling tusschen twee mannen, aan den rand der verlaten groeve — zij hadden gevochten, tot één der twee nit was gegleden, en zij beiden naar beneden waren gestort. Het was een val van een meter of tien.

Het was een boeiend verhaal, die oude vrouw, beroofd en laf neergeslagen, de neef, haar bijna zoo toegewijd als een zoon, één tragische minuut te laat gekomen en driftig uitrijdend, den moordenaar achterna; dan schoten op een stillen weg, een woedende worsteling in den nacht, uitlopend op dien noodlottigen val in de diepte. Het geval werd nog interessanter door de bekendheid der familie Endicott-Moreland, en door het bericht uit een stadje in 't midden-Westen, dat Jack Moreland daar eenige maanden in een autofabriek had gewerkt als gewoon arbeider. In de oogen van het publiek was Jack Moreland een held, maar het publiek mocht geen uitspraak doen in de „moordzaak Moreland”. In de oogen der wet had hij een mensch gedood.

Bij al die opschudding lag hij zwak en ziek, langzaam bijkomend uit ijlkoortsen. Twee kogel-wonden, urenlange onverzorgd gebleven, deden zich gelden.

Gloria drukte de handen op haar pijnlijke oogen. Het wreedste van al was, dat zij niets kon doen dan afwachten: niets tenminste, dat hij nu uit haar handen zou aannemen. Zelfs Sara, dringend uitgenoodigd om aanstonds naar de Ritz te komen en bij haar te blijven, had geantwoord, dat zij nog niet gemist kon worden op Berkenwoud. Gloria begon jaloersch te worden op Sara, die de voldoening had gewonnen, dat men haar noodig had.

Dat stilzitten op haar kamer was om dol te worden. Zij besloot den wagen te laten komen en ergens heen te rijden, deed er niet toe waarheen, maar Edson was niet te vinden. Dit verwonderde haar, maar zij vond het niet belangrijk genoeg, om zich te ergeren of teleurgesteld te voelen.

Zij ging maar een brief aan Sara schrijven.

Achter in den middag kwam Edson vragen, of hij haar spreken mocht. Hij was opgewonden, en nog te veel een jongen, om het niet te toonen.

„Juffrouw, ik wou u even komen vertellen, dat meneer Moreland vrijgesproken is. De jury bij de lijkschouwing heeft gezegd: zelfverdediging, en de officier van justitie laat 't er bij.”

Gloria stond op. Zij had een vreemd ontastbaar gevoel, alsof zij door de kamer zweefde.

„Bedoel je . . . dat hij vrij is? Dat er geen proces komt en . . .”

„Ja, juffrouw. Ik heb een vriend bij de politie, ziet u — die heeft 't me verteld. Ik ben er den heelen middag geweest. Ze hebben meneer Moreland verhoord, zoodra hij praten kon. U zult 't morgen wel in de krant lezen.”

„O — dank je, Edson. Ik ben erg blij, dat je 't even komt zeggen.” Haar hand op den rug van een stoel hield haar staande. Opluchting had de spanning verbroken, en zij kon haar zenuwen haast niet meer aan. „Ik was bang . . .

omdat er geen getuigen waren . . . alleen wat hij zelf zei . . .” Ze zweeg, maar enkel, omdat die zingende vreugde in haar hart haar de stem ontnam.

„Ja, juffrouw, ik was er zelf ook niet gerust op. Hij had me dien ochtend, toen we hem vonden, zoowat verteld, ziet u, want hij wou, dat ik hem bij een politie-bureau in de buurt afzette en dan zoo gauw mogelijk met u wegreed, anders werd u er ook nog in gemoeid. En gelooft u maar gerust” — Edson vergat den afstand in een opwelling van vertrouwelijkheid — „dat ik 't nog nooit zoo ellendig heb gevonden, weg te rijden en iemand op 't trottoir te laten staan!”

„Zoo vond ik 't ook, Edson. Ik voelde, dat er iets niet in orde was. Maar hij heeft 't zoo gewild. Hij . . . hij dacht alleen maar aan anderen.” Haar vingers trokken en wrongen, in krachtig streven tot zelfbeheersching.

EENENTWINTIGSTE HOOFDSTUK

De politie is er heen geweest met auto's, en ze hebben alles nagedaan, zooals meneer Moreland zei, dat 't gebeurd was,” vertelde Edson. „Die Parsons reed z'n wagen van den weg af, toen hij zag, dat hij toch niet meer weg kon komen, en hij begon de helling op te loopen, maar meneer Moreland had net even z'n licht aangedraaid in de bocht, en toen zag hij 'm, en hij stopte ineens, en de wagen sloeg om, maar hij kwam zacht terecht, en toen ging hij zijn mannetje achterna.”

„En toen?”

„Hij zag Parsons boven staan — die wachtte hem op, en hij had een revolver, en hij schoot driemaal. Twee kogels raakten hem. En er zaten precies drie leeg hulzen in Parsons z'n revolver. Toen greep meneer Moreland hem en hij nam hem de revolver af, en ze vochten zoo lang, tot Parsons een stapje te ver ging en toen smakten ze allebei naar beneden.

Hij heeft een heelen tijd niets geweten, zegt hij, maar toen hij bijkwam, werd 't net licht, en Parsons was dood, en die lag onder hem. En 't duurde uren, voor hij kracht genoeg had om uit die groeve te klimmen. Hij dacht, dat hij Parsons vermoord had, maar twee dokters zeggen, dat Parsons met z'n hoofd op 'n stuk rots terecht is gekomen, en dat dat de doodsoorzaak is. Verder niets, juffrouw.”

Edson verstrakte weer tot de waarheid van een goeden chauffeur.

„Dank je, Edson. Ik ben erg blij, dat je gekomen bent.”

Meer kon zij op 't moment niet zeggen, en Edson verwijderde zich bescheiden. Hij was absoluut niet blind of onnoozel.

Gloria bleef roerloos staan. Jack was vrijgesproken; vrij! Er hing geen afschuwelijke wolk over hen. En zelfs met al die pijn, in al dat gevaar had hij haar tegen onaangenaamheden willen beschermen. Kon zij hem maar zien! Misschien in 't ziekenhuis . . . of als ze hem naar Berkenwoud brachten . . .

In 't pronkerige boudoir van mevrouw Dickerson zat Frances Payne, zeer op haar gemak, over Gloria Staunton te praten.

„Ik kon onmogelijk langer blijven,” zei ze. „Ik heb zoo 't een en ander

ontdekt. ... Ten eerste laat zij zich wel eens anders noemen dan Staunton. Er zit een geheim huwelijk achter, geloof ik. Ik had er eigenlijk niet over willen spreken, maar ik weet, dat u kunt zwijgen."

"Natuurlijk!" Mevrouw Dickerson knikte ijverig. "Maar het is eigenlijk toch een schande! Dat moeten de mensen, die met haar omgaan, toch weten?"

"Misschien wel. Maar ik ben nogal egoïstisch... ik word niet graag in dergelijke schandaaltjes betrokken. Wie weet verdwijnt ze wel weer even plotseling, als ze op is komen dagen. Wist u, dat ze vroeger secretaresse geweest is bij die arme juffrouw Endicott? Ik geloof, dat juffrouw Harriet haar heeft moeten ontslaan, en kort daarna kwam ze op de Kliffen, schatrijk. Maar ik heb opgemerkt, dat ze nooit over Berkenwoud of over juffrouw Endicott praat."

Mevrouw Dickerson zat verstomd, verteerde het interessante nieuwtje. Zij was geen kwaad mensch, maar zij was zwak en kinderachtig ijdel. En Gloria Staunton had haar beledigd, door op 't laatste moment voor die pleziervaart langs de kust te bedanken. Frances wist dat allemaal.

"Over juffrouw Harriet gesproken," ging zij handig voort, "denkt u, dat Jack in 't ziekenhuis zal blijven, of zouden ze hem naar Berkenwoud brengen? Dat zou me niet gezellig lijken voor den armen jongen, met niemand dan personeel om zich heen. Enfin, hij heeft vrienden genoeg — deze of gene zal hem wel uitnodigen, nu hij zoo gevierd wordt."

Mevrouw Dickerson beet aanstonds.

"Hij moet natuurlijk hier komen! Wij zijn nog in de verte familie — ik kan hem niet aan personeel of aan vreemden toevertrouwen! Ik zal er direct werk van maken."

Zij ging, vol vuur over haar nieuwe plan. Haar verwantschap met Jack was wel zeer ver — onzichtbaar, mocht men wel zeggen; juffrouw Endicott had er tenminste nooit van willen weten; maar mevrouw Dickerson klemde er zich met al haar macht aan vast. Bovendien hield zij wel van Jack, op haar zwakke, doellooze manier.

Frances keek haar na. Makkelijker had 't niet gekund, dacht zij. Hier zou Gloria in ieder geval niet bij hem kunnen komen. Daar zou de huisknecht aan de deur wel voor zorgen.

Den volgende morgen las Gloria gretig het bericht over Jack's vrijpraak, en aan 't einde las zij een paar regels, die den zonneshijn van haar hemel onderschepten.

"De heer Moreland is gisteravond overgebracht naar het huis van een bloedverwant, den heer M. Dickerson, hier ter stede, waar hij zal blijven tot na zijn volledige herstel."

Verslagen zat zij naar de letters te kijken. Wat kon één kleine daad een verre gevolgen hebben! Nu kon zij Jack niet opzoeken, want té duidelijk had mevrouw Dickerson haar getoond, hoe gepikeerd zij was over dat geval met dien watertocht...

Geleidelijk kwam het leven tot Jack Moreland terug. Hij lag in een rustige kamer boven in het huis der Dickersons, een kamer met kalmeerende ruimten en

getemperd licht, waar voetstappen zacht kwamen en gingen, en 't geraas der buitenwereld slechts een ver gegons was. Er waren verpleegsters voor den dag en den nacht, met bedaarde koele vingers. Nu en dan kwam mevrouw Dickerson boven, met wat veel bereddering, en Frances Payne, altijd vriendelijk en rustig. Toen hij haar den eersten keer zag, vroeg hij zich af, of Gloria er ook zou zijn; maar er kwam geen Gloria, en doordat hij zoo zwak was, berustte hij en gaf hij zich over aan den slaap van het herstel.

Toen kreeg alles scherper omtrekken voor hem, maar hij lag nog steeds in die groote kamer, en dezelfde menschen bleven hem bezoeken, hem even opvroolijken met een lachje en een paar bezorgde woorden. Maar nog geen Gloria. Geen levensteeken van Gloria al dien tijd.

Er kwamen brieven, heele stapels, en hij kreeg ze te lezen, telkens een paar, want hij mocht zich niet opwinden. Niets van Gloria. Hij vroeg, of er niet méér was, en eischte aanstonds alles op. Weigeren zou misschien meer kwaad doen dan de vermoënis, ze door te zien, dacht de verpleegster; dus bracht zij ze binnen, een witte menigte enveloppen op een blad. Hij liep ze door met vlugge, nerveuze vingers, maar den eenen brief, dien hij zocht, vond hij niet. Mevrouw Payne gaf zijn post door, en mevrouw Payne kende Gloria's schrift. Er waren twee brieven geweest, maar die had Frances gelezen en daarna in 't vuur gegooit.

Hij duwde het blad weg en zonk terug in zijn kussens.

"Dank u. Ik lees ze later wel."

Daarna bleef hij langen tijd stil liggen.

Zij had toch wel kunnen schrijven, zonder de minste risico voor haarzelf, dacht hij somber. Ze had kunnen schrijven — als ze 't de moeite waard had gevonden. Anderen hadden 't wél gedaan, vrienden, kennissen, bedienden, 't heele personeel van McGilvary's garage, en menschen, wier bestaan hij bijna vergeten was. Alleen Gloria had er het zwijgen toe gedaan — haar handen van hem afgetrokken. Misschien was ze blij, dat ze van hem af was.

En toch was zij hartelijk geweest — bijna teeder — op dien griezeligen rit van de oude groeve naar de stad.

De dokter kwam en vond hem moe, gedrukt.

"Hij tobt," zei hij later in de hal. "Mevrouw Payne, ik benoem u tot commissie, om mijn patiënt op te vroolijken."

Sindsdien kwam Frances vaker bij hem. Zij las hem voor, praatte met hem, schikte zijn bloemen, vertelde nieuwtjes over gemeenschappelijke kennissen. Maar nooit een woord over Gloria Staunton.

"Ik vind 't erg aardig van je, dat je zooveel tijd aan me besteedt, Frances."

"Pure beroepstrots," zei ze vroolijk.

"Ik leerde bij mevrouw Dickerson, toen je kwam, en de dokter benoemde me tot sub-assistent-hulpverpleegster. Doe ik 't niet goed? Je moogt me best eens een complimentje geven."

"Je doet 't prachtig." Hij glimlachte, maar hij keek peinzend. "Maar ik dacht, dat je in de Ritz zat."

"Daar was ik ook."

Wordt vervolgd.

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der lokale weekbladen De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. — AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5, Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar

Rheumatische pijnen...

"De pijn begon in mijn bovenarm en zette zich zoo voort tot in mijn nek, soms zoo hevig, dat het huilen mij nader stond dan het lachen. Gewone spierpijn, zeide men mij, maar ik kon niets vinden om die gewone pijn te genezen. Ten einde raad ben ik met Kloosterbalsem begonnen. De uitwerking is enorm geweest. Na de eerste behandeling verminderde de pijn al en na voortgezet gebruik zijn al mijn pijnen verdwenen, dank zij Kloosterbalsem, den grooten pijn doodder."

E. v. C. te A.

ORIGINEEL TER INZAGE

AKKER'S KLOOSTERBALSEM

"Geen goud zoo goed"

Onovertroffen bij brand- en snijwonden
Ook ongeveenaard als wrijfmiddel bij
Rheumatiek, spit en pijnlijke spieren

Schroefdoos 35 ct. Potten: 62½ ct. en f 1.04

MINTA Keps

Verkade's „Minta Keps“ zijn heerlijk frisch in den mond. Ook bij thee smaken zij bijzonder goed. Probeert U ze eens! Prijs 2 ons voor 25 cent. In luxedoosjes 40 cent. Vraagt U uw winkelier ook eens naar de verschillende andere soorten Verkade's „Keps“!

VERKADE

GRATIS MONSTER! NIEUWE „EXTRA-ZACHTE“ Hoogglans

PEPSODENT!

1 HOOGGLANS UW TANDEN TOT
DUBBELE SCHITTERING
ONSCHADELIJK

Gij moogt verwachten, dat Uw tanden zullen fonkelen als nooit tevoren. Dofte tanden krijgen zoo'n verblindende glans door de nieuwe Pepsodent-tandpasta, dat ook gij zult zeggen, dat de glans verdubbeld wordt.

2 DOET UW TANDEN DUBBEL ZOO
LANG WIT BLIJVEN
ONSCHADELIJK

De tanden zien er witter uit en veel mooier aan, uren langer. Ongeveer tweemaal zo lang als met de gewone tandmiddelen, hetgeen door tandartsen is geconstateerd. En zonder het minste nadeel voor het tandglazuur.

3 IS DAAROM ZOO ONSCHADELIJK
OMDAT HET DUBBEL ZOO ZACHT IS.

100.000 maal borstelen van metalen platen, die zachter zijn dan Uw tanden, bewijst, dat Pepsodent Tandpasta dubbel zoo zacht is als de polijstende stof, die voor de meeste tandmiddelen wordt gebruikt. Tandartsen weten, dat Pepsodent Tandpasta extra zacht is en daarom extra veilig.

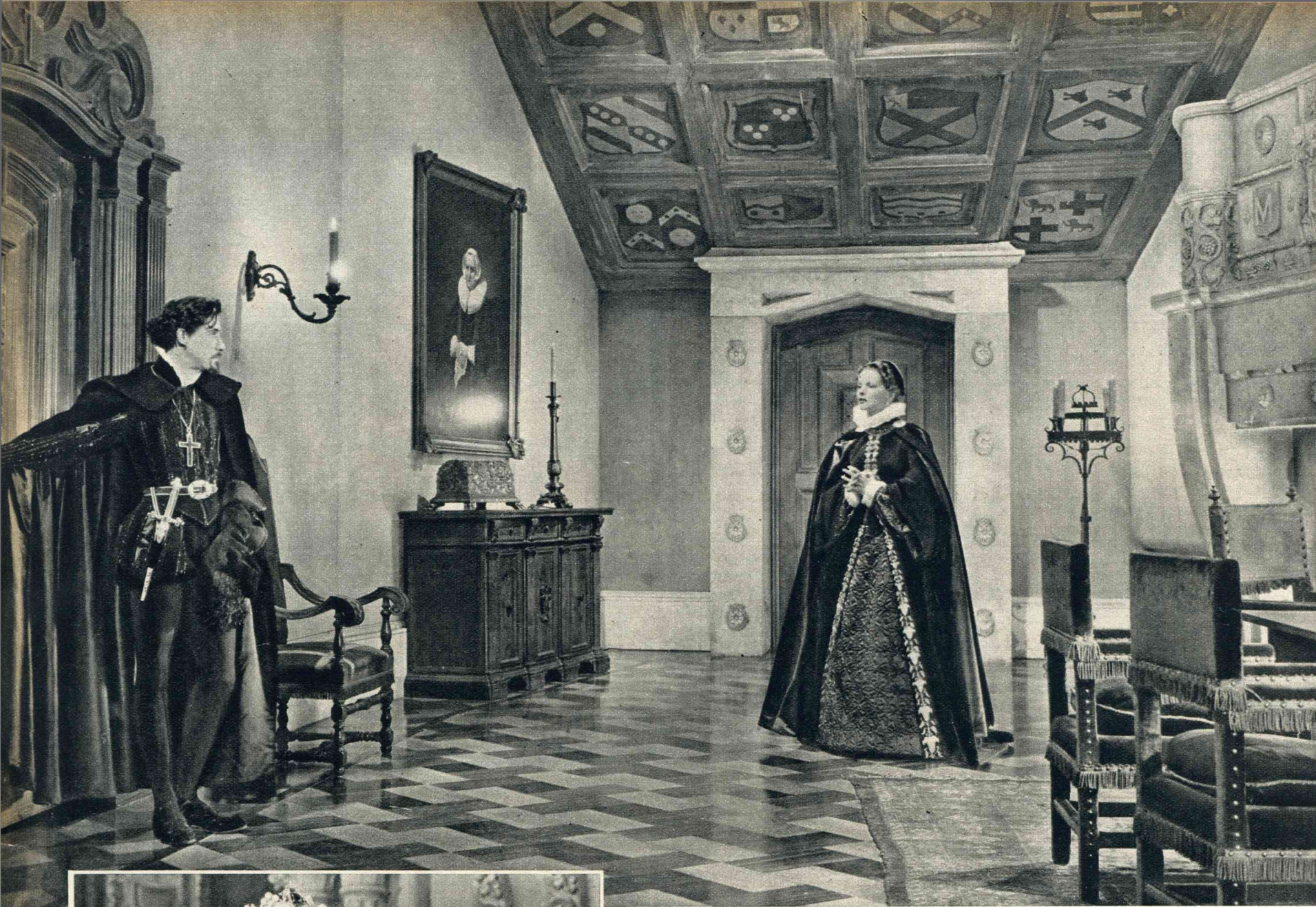
HOOGGLANS UW TANDEN - GRATIS

Deze coupon geeft recht op een flinke hoeveelheid Extra-zachte Hoogglans Pepsodent Tandpasta. Coupon uitknippen, duidelijk invullen, postzegel van 3 cent voor porto insluiten en zenden als brief aan de Firma E. Meindersma, Westerbaanstr. 154 Den Haag.

Naam:

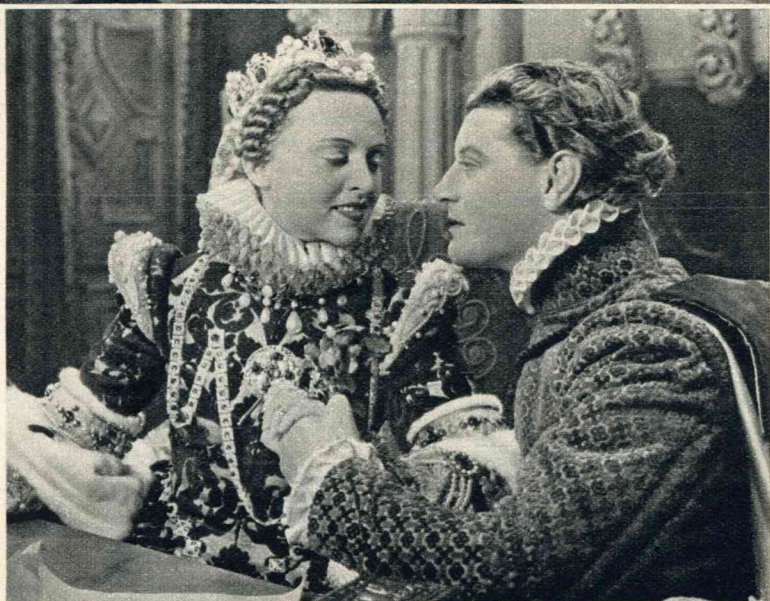
Adres:

3-P-H

Maria Stuart in haar werkkamer met haar secretaris Rizzio, die later door de samenzweerders van koningin Elizabeth werd vermoord. Door de vertrouwelingen van Maria Stuart om te brengen, hoopte men haar geheel te isoleren en murw te maken.

MARIA STUART

Koningin Elizabeth (Florence Eldridge) ontvangt een gezant.

— ☆ —

Het leven van Maria Stuart te verfilmen is een ingewikkeld en uitermate moeilijk probleem, aangezien een zuivere, onaanvechtbare authentieke biografie praktisch niet bestaat. Er zijn namelijk verschillende belangrijke punten in haar leven, waarover de geleerden het zelf niet eens zijn. Waar de zaken zoo staan, is 't dus moeilijk met een in alle opzichten historisch verantwoord filmverhaal te komen. Niettemin is de ernstige poging, om dat toch te doen, reeds een lofwaaardige daad op zichzelf en daarom dat wij deze RKO-Radio FILMA Film belangrijk genoeg achten, om haar aan onze lezers voor te leggen.

— ☆ —

Katharina Hepburn als Maria Stuart, waarvan zij 'n heel charmante creatie geeft.

Welke twijfels er ook omtrent 't leven van Maria Stuart mogen bestaan, een feit is het, dat zij de rechthebbende erfgename van den Schotschen troon was, ten tweede: dat koningin Elizabeth, die er ten onrechte aanspraak op maakte, haar voornaamste bestrijdster was en ten derde: dat zij haar leven vol strijd ten slotte op het schavot heeft beëindigd. Het zijn dan ook deze drie voorname punten die in hoofdzaak in deze film behandeld worden en die praktisch haar historische waarde vertegenwoordigen.

MARIA STUART

Want of Maria Stuart al dan niet heeft deelgenomen aan 't complot tegen haar man, Darnley, van wien zij oorspronkelijk heel veel hield en na een aanvankelijke verwijdering weer veel is gaan houden, kan buiten beschouwing blijven, daar hierover niets positiefs vaststaat. Dat men het in haar nadeel is gaan uitleggen, dat zij veel later met 'n anderen vertrouweling, een zekeren Bothwell, huwde, is iets waar zij zelf betrekkelijk niets aan kan doen. Want men moet wel in het oog houden, dat de tijd, waarin zij leefde, rijk was aan kuiperijen

DARNLEY

RIZZIO

BOTHWELL

en complotten. En hieraan namen niet alleen vorsten en diplomaten deel, maar ook hovelingen en adellijke personen, die stuk voor stuk uit zoo'n complot direct of indirect voordeel hoopen te slaan. Gezien de hooge positie, die Maria Stuart innam, is het duidelijk dat dergelijke complotten in het diepste geheim werden gesmeed en de buitenwereld er natuurlijk zoo goed als niets van te weten kwam. Juist in deze en soortgelijke gevallen is 't dus voor geschiedschrijvers uiterst moeilijk om een precieze gang van zaken te reconstrueeren, daar iedere schakel, die in de eventuele getuigenissen ontbrak, een heel ander licht op het drama zou kunnen werpen.

Het is dan ook daarom, dat we bewondering kunnen hebben voor de wijze waarop deze film in elkaar werd gezet. Met de noodige voorzichtigheid heeft men die uiterst teere kwestie behandeld en aangezien

KONINGIN ELIZABETH

het Amerikanen waren, die deze film maakten (dus menschen, die er geen voordeel bij hadden 'n speciaal gedeelte van de Britsche historie in een gunstiger daglicht te stellen), kan men gevoeglijk aannemen, dat hetgeen geboden wordt zoo objectief mogelijk is gehouden. Waarschijnlijk, of liever gezegd, zeker, zijn verschillende geschriften geraadpleegd en zijn daaruit de meest voorname gedeelten gedistilleerd. Of ten slotte koningin Elizabeth Maria Stuart werkelijk in de gevangenis heeft opgezocht en haar voor de keus heeft gesteld: of afstand doen of het schavot, gelijk de film dat voorstelt, is tamelijk apocrief, maar als absoluut onjuist te verwerpen is het toch ook weer niet. In ieder geval

De rechtbank, die Maria Stuart schuldig vond aan samenzwering en deelname aan moord, en haar ter dood veroordeelde. In werkelijkheid had Maria Stuart haar vonnis natuurlijk te danken aan het feit, dat zij niet accoord ging met de aanspraken, die koningin Elizabeth o.a. op den Schotschen troon deed gelden.

is het einde zóó, dat noch de eer van Maria Stuart, noch die van Elizabeth wordt aangetast. Integendeel, van eerstgenoemde maakt 't haar dood grooter, ja, koninklijker, dan wanneer zij maar lukraak was omgebracht, en van de ander wordt deze maar niet direct 'n laaghartige moord zonder meer.

De laatste schreden van de Schotsche koningin: van de gevangenis naar het schavot. Haar hoofd viel onder het beulswaard den achtsten Februari 1587.

Wat we deze lente en zomer zullen dragen

Klokkende schootjes,

geschulpte schootjes, gladde schootjes, schootjes met plooiën en tientallen variaties hierop zullen het a.s. seizoen veelvuldig toegepast worden. Schuchtere teekenen wezen reeds vorig jaar op deze richting en nu ze dan een feit geworden is, zal ieder zich wel verheugen over dezen zoo echt-vrouwelijken kleedingsvorm, welke zich op zoo-veel manieren laat verwerken. De afbeelding hiernaast geeft U een typisch voorbeeld van deze dracht. U zult nog opmerken, dat hier de rok ook klokkend is gemaakt, hetgeen het geheel 'n fraai accent verleent. Dit voorbeeld is één van de 335 fraaie modellen, welke zullen worden afgebeeld in de nieuwe „Zomerpracht”, welk modeboek, belangrijk uitgebreid, in de eerste dagen van Maart zal verschijnen.

Enkele zijdestoffen, welke dezen zomer zéér veel gedragen zullen worden.

mander

Dus in de eerste dagen van Maart verschijnt de nieuwe „Zomerpracht”, uitgebreid tot 64 pag. en 335 modellen, waaronder ruim 100 voor kinderen. Onder de vele lezenswaardige artikelen is er één, dat wel Uw bijzondere aandacht zal hebben. n.l. „Van Panora-patroon tot japon”. Hierin wordt punt voor punt het maken van een japon met U doorgenomen. Als U er straks op z'n Paaschbest uit wilt zien, bestelt dan nu reeds de nieuwe „Zomerpracht”. Als één der eersten hebt U het dan begin Maart in Uw bezit. De prijs is. 60 ct.

PATRONENKANTOOR PANORA
Nassauplein 1 - Haarlem - Postgiro 293631

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (uitsluitend à 5 en 6 cent).

DE GEVOLGEN VAN EEN AFSPRAAK

door William Thornton

Het is nog niet zoo lang geleden, dat sneltrein 859 tusschen Oakland en San Francisco aan een wissel ondergang ontsnapte. De bladen van Frisco stonden er vol van, maar de geschiedenis, die er aan verbonden was, bleef hun onbekend. Dat had natuurlijk zijn goede reden, hoewel er hier gerust over geschreven kan worden.

Het was op een somberen Novemberdag, dat deze gebeurtenissen voorvielen. Commissaris Thompson van Frisco had een zaakje opgeknapt in Oakland en reed tegen het middaguur naar Frisco terug. Een paar uur later passeerde hij het dorpje Blomfield. Aan het eind van de dorpsstraat stond een lijkwagen voor een der bescheiden huisjes. Hij kon hem maar juist passeeren en met matige snelheid reed hij er voorbij.

Hij stond op het punt vol gas te geven, toen hij uit een huis aan den overkant een man te voorschijn zag komen en de straat oversteken. Thompson moest voor hem remmen en het schurende geluid deed den man verschrikt opzien. Op hetzelfde oogenblik bracht Thompson den wagen tot stilstand. Hij had een zekeren Dick Bull herkend, een beruchten inbreker, met wien hij vroeger meermalen te doen had gehad. En hij herinnerde zich, dat de justitie altijd nog een klein zaakje met hem te vereffenen had.

Tien seconden later legde hij zijn hand op den arm van den man. „Dat is een onverwacht weerzien, Dick Bull. Hoe lang is het al geleden, dat je ons op het laatste oogenblik ontglipte? Een jaar of vier?”

Hij zag zijn arrestant doodsbalek worden en een angstigen blik op het huisje werpen, waarvoor de lijkwagen stond.

„Zes jaar,” bracht hij met een verstikte stem uit. „Méént u het, dat u mij moet hebben?”

„Wat dacht je?” lachte Thompson grinnig. „Moet ik je geheugen soms even oprispen? We hebben altijd nog wat voor je in het vet staan. Een mislukte inbraak en mishandeling van een politieagent.”

„'t Is. . . 't is al zoo lang geleden,” stamelde Dick Bull. „Ik hoopte dat jullie het vergeten zouden zijn. U gelooft het misschien niet, maar na dat laatste zaakje ben ik den anderen kant opgegaan. Den fatsoenlijken kant, zal ik maar zeggen. Ik heb een vrouw en twee kinderen en alles gaat goed. Zou u die laatste geschiedenis niet door de vingers willen zien, commissaris?”

Zijn bedelende stem maakte niet den minsten indruk op Thompson. Het was een van zijn vaste principes nóóit iets van een misdadiger door de vingers te zien. „Géén consideratie,” was zijn lijfspreuk en die verzaakte hij nooit in de uitoefening van zijn ambt. Resoluut schudde hij het hoofd.

„Geen denken aan, vriend,” zei hij hard. „Wou je dat ik mijn plicht verzaakte? Geen sprake van. Stap maar vlug in, dan zal ik in den auto je handen boeien.”

Op dat oogenblik ging de deur van het huisje open, waarvan de gordijnen neergelaten waren. Er verscheen een knappe, jonge vrouw op den drempel, met een beueld gezicht. Aan haar schort klampte zich een driejarig jongetje vast. Zij wierp een onderzoekenden blik op

Thompson, wenkte Dick Bull met een hoofdbeweging en verdween weer naar binnen.

„Mijn vrouw,” zei Dick Bull met een ongelukkige stem. „Haar moeder wordt dadelijk begraven. Je zal me nou toch niet meenemen, commissaris? Zij weet nergens van — van vroeger niet, bedoel ik. Kan je me dan tenminste geen dag uitstel geven? Dan kan ik haar althans uitleggen, hoe de vork in den steel zit. Wees menschelijk, commissaris. Eén dag uitstel maar. Ik bezweer je, dat ik niet zal vluchten. Ik heb mijn vrouw en kinderen immers? Je zult er beslist geen spijt van hebben, commissaris. . . .”

De verschijning van de vrouw en de tragische omstandigheden, waaronder deze arrestatie plaats vond, roerden Thompson toch even. Hij aarzelde en dat was in zijn leven de éérste maal, waar het zijn plicht en principes betrof. Het scheen inderdaad waar te zijn, dat Dick Bull het oude leven vaarwel had gezegd. Dat nam echter niet weg, dat het recht zijn loop moest hebben. Een paar uur uitstel evenwel. . . . als hij den kerel vertrouwen kon. . . .

„'t Is tegen mijn principes,” beet hij hem eensklaps toe, toen hij de deur van het huisje opnieuw open zag gaan. „Ik zal echter consideratie met je hebben en je tot vanavond den tijd laten, om je vrouw op de hoogte te brengen. Probeer echter niet om er tusschen uit te knijpen. Vind ik je vanavond niet thuis, dan zal ik het je inpeperen. Om acht uur ben ik hier terug. . . .”

Het gezicht van Dick Bull klaarde op. „Liever niet hier, commissaris,” mompelde hij haastig. „Ik zal zorgen om acht uur in „Het Witte Paard” te zijn. De herberg een kwartier voorbij den tunnel. Als u dien weg daar volgt, komt u er voorbij. 't Is bijna géén omweg naar de stad. Om acht uur precies.”

„Goed,” knikte Thompson, nog half onwillig. Met een hoofdknikje reed hij weg. Hij sloeg den weg in, dien Dick Bull hem gewezen had. Die weg leidde over het kanaal van Frisco, welks oevers verbonden waren door een hefbrug voor het spoor en een hooggelegen viaduct voor het wegverkeer. Een kilometer verder passeerde hij een kleine buitenherberg: „Het Witte Paard”. Hier zou hij dus 's avonds zijn arrestant aantreffen. Ontevreden op zichzelf reed hij door naar de stad. Hij had reeds spijt van dat afspraakje, waarmee hij zijn principes en lijfspreuk verloochend had.

„John, ik heb een verrassing voor je,” zei mrs. Thompson vroolijk, toen hij een uur later thuiskwam. „Ernie komt met een paar dagen verlof. Er kwam zooeven een telegram, we kunnen hem verwachten met den sneltrein van half negen. Komt het je gelegen hem af te halen?”

Ernie was hun zoon, die pas benoemd was tot inspecteur van politie in Denver. Thompson verwenschte zijn zwakheid naar de maan. Had hij dien Dick Bull meteen meegebracht, dan had hij den avond voor zichzelf gehad en zijn zoon van den trein kunnen halen. Nu zat hij minstens tot elf uur vast aan het eerste verhoor.

„Neen,” zei hij ontstemd, „ik heb dienst vanaf half acht. Ga jij maar naar het station.”

Het weer werkte er dien middag nog

aan mee, om Thompson in een ongeniethbare stemming te brengen. Tegen vier uur begon het te regenen en om zeven uur woei en plaste het zóó hevig, dat men geen hond over de straat zou jagen. Makkend maakte hij zich gereed voor den rit naar „Het Witte Paard”. Hij nam een rechercheur mee en klokslag acht uur stalde hij zijn auto in de garage van de herberg.

In de gelagkamer vond hij niemand dan den eigenaar. „Bent u allang alleen?” informeerde hij.

„Sinds een uur, meneer,” antwoordde de oude man. „Er is geen volk langs den weg.”

Thompson dronk een warmen grog en intusschen verstreek er een kwartier. Ongeduldig liep hij op en neer en plaatste zich eindelijk voor het behuilde venster. Het was aartsdonker buiten. Flauw en vochtig boorden zich de lichten van de spoorbaan en van de kanaalbruggen door de natte duisternis heen.

„Slecht weer voor den weg, commissaris,” zei de rechercheur. De man begreep niet waarop het wachten was. — Thompson was niet gewend zonder noodzaak over zijn plannen te spreken.

Thompson bromde iets onverstaanbaars. Hij stond te overleggen. Natuurlijk kwam Dick Bull niet opdagen. Wat zou hij doen: doorrijden naar Blomsfield en den kerel uit zijn huis halen, of terugkeeren naar Frisco? Zijn boosheid spoorde hem tot het eerste aan, maar de gedachte aan zijn zoon trok hem naar huis.

Ergens in de verte klonk een vreemd gerommel. „De sneltrein,” zei de herbergier. „Hij is een kwartier over tijd vanavond...”

Het gedender van den trein zwol aan in de avondlijke stilte. Eensklaps klonk het snerpand geluid van remmen, die worden aangezet, daar hoog bovenuit.

„Trein 859 stopt,” zei de herbergier verwonderd. „Dat doet hij anders nooit...”

Thompson luisterde er niet naar. Een regenvlaag striemde de vensters en maakte een eind aan zijn tweestrijd. „’t Is hondenweer, Browne. We gaan naar huis. Den man, dien ik zoek, zal ik morgen wel vinden.”

Hij nam zich grinnig voor, vriend Bull dien vergeefschen tocht op de een of andere manier terdege in te peperen. Dat had je er van, als je consideratie betrachtte tegenover een boef. Maar eens was genoeg geweest, het zou hem niet meer gebeuren.

Woedend reed hij terug...

Toen commissaris Thompson zijn woning betrad, waren zijn vrouw en zijn zoon nog niet thuis. Het bevreemdde hem, de trein had allang aan moeten zijn. Hij nam de telefoon en belde het station op.

„Er is toch niets aan de hand met trein 859?” vroeg hij ongerust.

„Niets, meneer,” kreeg hij van een juffrouw te hooren. Hij vond dat haar stem wat vreemd klonk — weifelend, dacht hij.

„De trein had toch allang binnen moeten zijn?” hield hij aan.

„Vertraging onderweg, meneer. Maar hij is nu op komst, over tien minuten zal hij hier zijn.”

Thompson was gerust. Hij besloot toch naar het station te gaan, in zeven minuten kon hij er zijn. Hij haalde den auto uit de garage en reed weg. Aan het station stond een agent, die hem herkende en voor hem salueerde.

„Ik geloof dat er iets aan de hand geweest is met trein 859, commissaris,” zei hij met gedempte stem.

„Wat dan?” vroeg Thompson verschrikt. Hij dacht aan Ernie.

De agent haalde z’n schouders op. „Het rechte weet ik er niet van. Het personeel zwijgt, om de wachtende menschen niet te verontrusten. Maar ik hoorde mompelen, dat de brug over het kanaal openstond...”

Thompson baande zich haastig een weg door de menigte. Hij keek rond naar den stationschef, doch op hetzelfde oogenblik donderde de trein binnen. Er viel een ongewone beweging op te merken onder de uitstappende reizigers. Zij schenen zenuwachtig en begonnen een opgewonden gesprek met de wachtenden op het perron. Dicht in Thompson’s nabijheid stond zoo’n groepje.

„De brug stond open,” hoorde hij een zenuwachtige vrouwenstem zeggen. „Het sein stond door een nog niet opgehelderde oorzaak op veilig en de brugwachter zat dood voor den handle, waarmee de brug omlaag gelaten wordt. Het schijnt dat hij getroffen is door een hartverlamming. Bijna vierhonderd menschen hadden in het diepe kanaal om het leven kunnen komen.”

„En hoe...?” vroeg een andere stem.

„Een toevallige omstandigheid. Een man passeerde het viaduct en zag de brug open staan. Hij vond het erg vreemd en ging eens in het seinhuis van den brugwachter kijken. Toen vond hij een doode in het huisje. Hij had de tegenwoordigheid van geest een roode lantaarn te grijpen en den trein tegemoet te loopen. Dank zij hem is er geen vreeselijk ongeluk gebeurd. Toevallig dat die man juist passeerde: in dat slechte weer bevindt zich in zoo’n afgelegen buurt gewoonlijk geen sterveling op den weg...”

Toen hoorde Thompson eensklaps een andere stem in zijn nabijheid. „Hierheen, moeder. Jammer dat vader er nu niet is. Hij zou met één oogopslag kunnen zeggen, of mijn vermoeden juist is...”

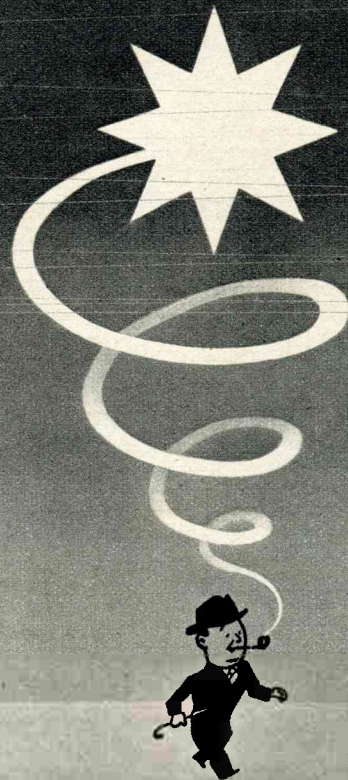
Commissaris Thompson wendde zich haastig om. „Hier is vader,” zei hij met een vreemden glimlach, terwijl hij de hand van zijn zoon greep. „Wat zou ik met één oogopslag kunnen zeggen?”

„Kom mee,” trok Ernie hem haastig voort. „Ik dacht dat ik in den man, die den trein tegemoet geloopt is, een ouden bekende van de justitie herkende. Kijkt u eens, of het die Dick Bull niet is, die nog wat op zijn kerkstok heeft. Hij beweerde Johnson te heeten. ’t Zou wel toevallig zijn en niet erg plezierig voor den man, tot dank voor zijn menschevriend hulpbetoon gearresteerd te worden. Maar krachtens ambt en principe zijn we er toe verplicht, nietwaar?”

Zij drongen door een groep menschen heen, die om Dick Bull en den stationschef stonden geschaard. Dick Bull kreeg hen in het oog en maakte onwillekeurig een beweging met de handen, alsof hij zich over wilde geven. Commissaris Thompson zag het en sloot er zijn oogen voor. Hij dacht aan de afspraak en aan de wonderlijke gevolgen er van. Toen keek hij zijn zoon aan. En slechts verstaanbaar voor hem en voor Dick Bull, zei hij glimlachend: „Neen, je vergist je, Ernie. Dit is Dick Bull niet. Den man, dien je bedoelt, zou ik uit duizenden herkennen.” En in den auto zei hij: „’t Is erg toevallig, dat ik nog in de gelegenheid was je af te halen. Ik had een afspraak met een ouden bekende, dien ik vanmorgen liet loopen. ’t Is lijnrecht in strijd met mijn principes het met een misdadiger op een accoordje te gooien, maar ik kan er onmogelijk spijt van hebben...”

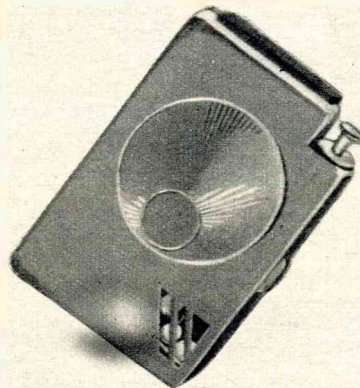
„Dick Bull,” zei Ernie glimlachend. „Neen, daar kunt u geen spijt van hebben...”

Rookt Rype STER TABAK

THEODORUS NIEMEIJER N.V.

LUCIFAX IS ER!

Het vuurmaken met behulp van kogeltjes - een vraagstuk, dat de uitvinders sedert lange tijd bezig hield - is thans opgelost

LUCIFAX wordt onder het branden niet korter, dus geschikt voor de rokers,

LUCIFAX is gemakkelijk te hanteren, dus geschikt voor de huisvrouw,

LUCIFAX is absoluut reukeloos, dus geschikt voor de dames,

LUCIFAX heeft een klein handig formaat, dus geschikt voor de vestzak,

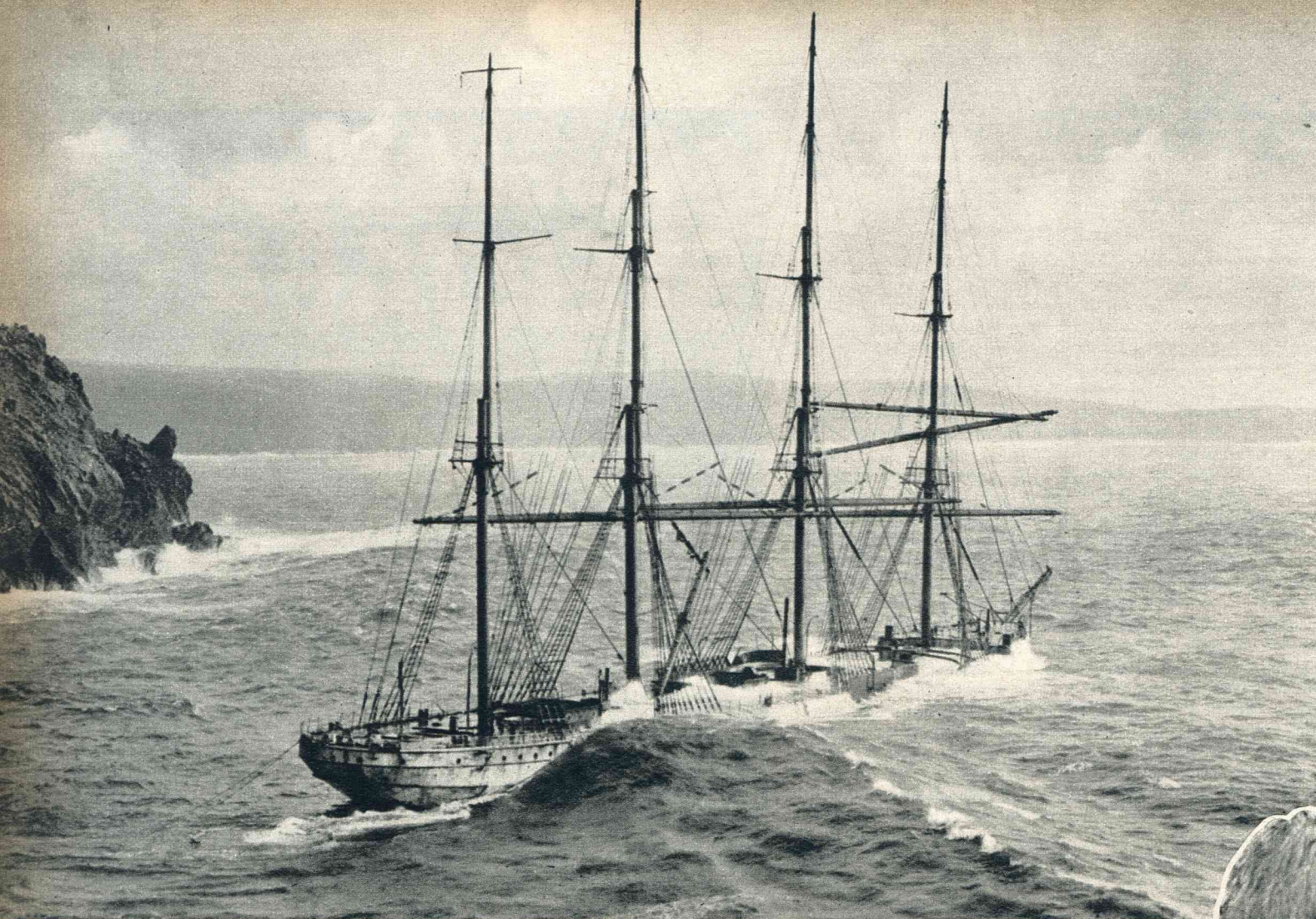
LUCIFAX gloeit niet na, dus absoluut gevaarloos,

LUCIFAX is goedkoop en Lucifax doet het steeds

LUCIFAX DE AANSTEKER
VOOR IEDEREEN

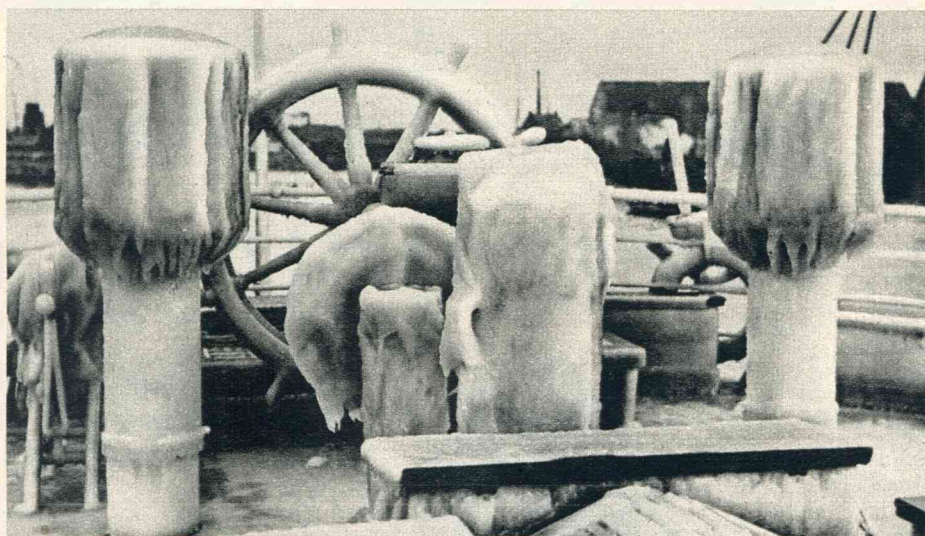
400 LUCIFAX-KOGELTJES
kosten slechts 10 cent
Het apparaatje hiervoor eenmaal
aan te schaffen 50 cent

Verkrijgbaar in iedere goede sigarenwinkel.

Onze opname toont het bekende zeilschip „Herzogin Cecilie” dat eenige maanden geleden in een storm nabij Salcombe (Zuid-Engeland) op de rotsen liep. Men is er niet in geslaagd het schip vlot te brengen — de golven en de wind hebben thans vrij spel gekregen en van het eens zoo trotsche zee-kasteel zal spoedig wel niet meer dan wat wrakhout overblijven.

De grootste man ter wereld is Johann Pjetursson. Hij werd geboren te Akureyri, is 24 jaar oud en heeft de respectabele lengte van 2.41 m. Zijn ontbijt bestaat uit 4 borden havermout, 6 eieren, 8 kadetjes en 5 koppen koffie.

Dezer dagen voer een Deensch stoomschip na een zwaren tocht over de Noordzee de haven van Kopenhagen binnen. Onze foto laat duidelijk zien met welke moeilijkheden de zeelieden onderweg te kampen hadden — alle voorwerpen op het dek zijn met een dikke laag ijs bedekt.

Mr. George Holden Tinkman te Boston (Ver. Staten) is de kampioen groot-wild-jager van Britsch-Oost-Afrika. Hij schoot niet minder dan zes luipaarden in 17 dagen tijds.

VARIA

ANDREAS SCHELFHOUT

1787 — 16 FEBRUARI — 1937

De naam Schelfhout heeft een goeden klank in de geschiedenis der Hollandsche kunst in de negentiende eeuw. Wel werd, vooral in de laatste decennia, met de verandering in trant en schildertechniek, nogal eens afgegeven op het pommade-achtige, dat vooral zijn werk uit lateren tijd aankleeft, op het zich herhalen en het zich zelf copieeren, waartoe men bij eenig succes met een bepaald genre zoo gemakkelijk komt, maar het is zeker, dat geen kunstgeschiedenis dezen schilder van ijs-gezichten uit de lijst van belangrijke Nederlandsche schilders zou kunnen schrappen, zonder zich in ernstige mate schuldig te maken aan onvolledigheid. In een tijdperk van overgang, na een eeuw waarin wel bijzonder weinig opmerkelijks werd gepresteerd op schilderkunstig gebied, behoort hij in ieder geval tot de figuren van betekenis, en kan men hem zelfs rangschikken onder de onmiddellijke voorloppers der Haagsche School. Verschillende zijner leerlingen verwierven zich een uitstekenden naam. Jongkind werd door hem gevormd en ook Weissenbruch onderging zijn invloed.

Het is vooral door zijn fijn afgestemde kleur, door zijn frisschen kijk op de natuur, dat Andreas Schelfhout in zijn besten tijd behoorde tot de grondleggers der moderne landschapsschool. Hij was in zijn tijd vooral beroemd om zijn groot gemak van werken, om zijn virtuoze techniek. Talrijke verhalen doen de ronde over die buitengewone vaardigheid welke hij bezat zoowel in het maken van waterverfjes als van paneeltjes in olieverf. Hij was degene, van wien Bosboom zeer teekenend placht te zeggen: „Ja, zie je, die man kan fluiten bij zijn werk”. Een anderen karaktertrek gaf dezelfde schilder van hem, wanneer

hij vertelde, hoe hij hem op een bepaald uur voor een wandeling ging halen, en Schelfhout dan soms op zijn palet nog wat blauw had staan dat hij niet wilde laten indrogen, en waarmee hij dan nog even in de gauwigheid op een nieuw doek of paneel een „luchie” ging aansmeren. Ook was Schelfhout, altijd blijkens de mededeelingen van zijn kunstbroeders, gewoon, om onder het thee-uurtje zijn sapverfteekeningetjes, de zoogenaamde „Schelfhoutjes”, te vervaardigen. Kwam hij in Amsterdam om zaken te doen, dan werd ’t water uit de lampetkan van het hotel aanstonds gebruikt voor het schilderen van nog meer waterverfteekeningen. Hij was, zooals Van Eynden en Van Willigen van hem schreven in hun beschouwingen over kunst en kunstenaars, „door de natuur, naar het scheen, tot schilder voorbestemd, en deze was zijn voornaamste leermeesteresse”. De techniek van het schilderen leerde hij volgens Kramm bij den decoratieschilder van den Haagschen Schouwburg, Breckenheimer, op wiens atelier hij reeds vroeg behulpzaam was, met enkele andere jongelui uit Haagsche kringen, die daar eveneens een goede leerschool hadden. Tot zijn vierentwintigste jaar evenwel was hij werkzaam in de lijstenmakerij van zijn vader. Op een tentoonstelling in 1815 — Schelfhout was toen reeds achtentwintig — wist hij de aandacht op zich te vestigen door een fijn geschilderd landschap. Er zijn tal van die vroege, kleine paneeltjes, her en der verspreid, welke ook nu nog treffen door hun frissche opvatting en levendig koloriet. Hoe het kwam, dat Schelfhout zich in latere jaren vooral ging toeleggen op

’t bijna uitsluitend schilderen van wintertafereeltjes, is, naar we meenen, nimmer met zekerheid bekend geworden. Zijn groot succes met ’t winterlandschap in 1817 zal hieraan wel niet vreemd geweest zijn.

Het „wintertje” dat we hierboven reproduceeren is een der fraaiste staaltjes van zijn werk. Het geheel is in een fijnen, parelgrijzen toon gehouden, met een diep liggend verschieft, waarboven een zware, donkere winternevel hangt, waartegen de kleine, handig en los geschilderde schaatsenrijdersfiguurtjes levendig afsteken. Het gladdes der behandeling, waarover men Schelfhout nog al eens hard valt, is op dit pittige werkje niet te constateeren.

Zooals we reeds opmerkten was Jongkind wel zijn voornaamste leerling. Doch behalve van dezen en den eveneens reeds genoemden Weissenbruch, was Schelfhout ook de leermeester van den talentvollen, jonggestorven Nuyen, van den dierschilder Tom van Leickert, die later ook onder Nuyen schilderde, en van den Amsterdammer Duboureq, een eenigszins ver-italianiseerd landschapsschilder.

In zijn familie is de liefde voor de kunst van Apelles overgegaan op zijn zoon H. Schelfhout, die zanger en schilder was, op zijn kleinzoon Lodewijk Schelfhout, en op de zeer verdienstelijke bloemen- en vruchtenschilderes Margaretha Roosenboom, eveneens een kleinkind van den winter-schilder, wiens roem tot in het buitenland doordrong, waar verschillende werken in museum-bezit zijn.

In ieder geval kunnen zij, die een z.g. „Schelfhoutje” aan den muur van salon of woonkamer hebben hangen, zich nog altijd verheugen in een waardevol en prettig bezit, dat menige kunstliefhebber hun zal benijden.

SCH.

Langs de boorden der Ohio

De ontzaglijke verwoestingen door de wintersche overstromingen jaarlijks in de staten langs de groote Amerikaansche rivieren aangericht, en ook dit jaar weer van enormen omvang, waren ons aanleiding om een foto te publiceeren van een der belangrijkste Amerikaansche stroomen, en wel van de duizend mijl lange Ohio.

Zooals van de meeste der door ons gekozen onderwerpen, zouden er ook hier boekdeelen te vullen zijn. We zullen dus ook thans slechts de meest markante bijzonderheden aanstippen.

Wat den naam Ohio betreft, deze is van Indiaansche afkomst. De Irokeezen, de Indianenstam die voor de komst der blanken in deze streken heer en meester was, gaven aan den machtigen stroom, aan welks boorden zij hun wigwams bouwden en hun kampvuur hielden, den naam van „de groote rivier”, in hun taal „Ohio”. Ook noemden ze de Ohio wel de „Old Man River”, of „de Oude Rivier”, zulks met het oog op haar eeuwenouden oorsprong, verloren gaande in den nacht der tijden. Om haar oprallende schoonheid gaven de Fransche kolonisten haar den naam van „de Schoone”, „La Belle Rivière”.

En inderdaad, de Ohio is beide namen volkomen waardig. Met haar lengte van vijftienhonderdzestig kilometer, is zij, vooral door haar groote breedte en beraarbaarheid en haar enormen waterrijkdom, die zelfs grooter is dan van den Mississippi, waarvan zij de belangrijkste zijrivier is, van groote belangrijkheid als waterweg, en daarnaast om het natuurschoon langs haar boorden ook van groote schoonheid.

De Ohio vindt haar oorsprong op een hoogvlakte nabij Pittsburgh, 214 meter boven den zeespiegel, uit een samenvloeiing van weer twee kleinere riviertjes, de Alleghany en de Monongahela, om bij Cairo uit te monden in den boven reeds genoemden Mississippi, altijd nog 82 meter boven den zeespiegel. Hieruit blijkt dus welk een verval de rivier in haar loop heeft te overwinnen. Daar komt nog bij het groote waterstandsverschil in voor- en najaar, dat bij Cincinnati vaak tot 21 meter bedraagt. Ook dezen winter heeft de Old Man River daar weer dit hoogste peil sedert 1888 bereikt, enorme schade veroorzakend aan de onmiddellijk aan haar loop grenzende gebieden. En zulks ondanks het feit dat de Ohio sinds 1929 over haar geheele lengte is gekanaliseerd en van waterwerken is voorzien, welke den waterstand regelen. Kanalen verbinden haar met de St. Laurens, al wordt het verkeer te water steeds minder ten gerolge van de toename van het auto-vervoer.

Het waren Fransche trappers of woudloopers, die het gebied langs de oevers der Ohio het eerst betraden, en die er zich vestigden, reeds omstreeks 1679. De strijd om het bezit van het aan bosschen en ertsen rijke Ohio gaf in 1755 aanleiding tot den Engelsch-Franschen kolonialen oorlog. In 1763 kwam het aan Engeland, om twintig jaar later, in 1783, bij de Vereenigde Staten te worden ingelijfd.

De gele vloed, want de wateren van Old Man Ohio hebben een okergele kleur, heeft in den loop der eeuwen heel wat strijdtoneelen aanschouwd. De eerste bewoners, de Indianenstammen, rochten er in de vouden langs haar oevers hun geschillen uit. Later verschenen de „bleekgezichten”, die hun broeders de roodhuiden van hun jacht-

terreinen verjoegen. Weer later roerden de blanken er oorlog onder elkaar. Waar vroeger Indiaan en trapper rondzwierven, op het oorlogspad of op de jacht, en hun avontuurlijk en romantisch leven leidden, daar verrees in den tijd van nauwelijks honderd jaar een industriegebied van de allergrootste beteekenis. Steenkolen, ijzererts en oliebronnen maken van dit rijke land langs en achter de boorden van de

Ohio een machtig industrie-centrum, dat den bijnaam kreeg van het Ruhrgebied van Amerika.

Op tal van punten heeft de rivier evenwel, ondanks de tot stand gekomen kanalisatie, nog het woeste en imposante uiterlijk bewaard, dat ze moet hebben gehad, toen de ranke kano's der Indianen door de woelige wateren schoten, of toen de eerste, op houtvloten gebouwde trapperswoningen Zuidwaarts dreeven. In die eerste tijden gebeurde 't slechts zelden, dat men de rivier stroomopwaarts beroer. Van het houtvlot, waarop men de Ohio was afgezakt, bouwde men gewoonlijk zijn blokhut of men verkocht het hout en aanvaardde den terugweg te paard over land.

Zoo was van ongeveer 1820 tot aan den Amerikaanschen Burgeroorlog de Ohio bijna uitsluitend de hoofdweg voor den handeldrijenden middenstand. Op het water rond men winkels voor alles en nog wat, zelfs hoef- en ijzersmederijen, ja, zelfs loterijkantoren. Met de uitvinding der stoombooten — de eerste stoomboot, de New Orleans, roer in 1811 op een goeden dag de rivier op — veranderde de toestand en werd de stroom in beide richtingen bevaren. Spoorweg, auto en rliegmachine deden den natuurlijken transportweg over het water inmiddels veel van zijn beteekenis inboeten, al zal men voor het vervoer van ijzererts en steenkool toch hoofdzakelijk op het vervoer per schip blijven aangewezen.

Werd de oeververbinding vroeger door zware veerbooten en ponten onderhouden, thans heeft men groote stalen bruggen hoog boven de wateren der vooral 's winters ijskruierende rivier geworpen.

Vermelden we ten slotte enkele interessante anecdotische en historische feiten omtrent de Ohiorivier en den staat, die naar de Old Man River werd genoemd.

Zoo is de Ohio de stroom, over welks ijsschotsen Eliza uit „De negerhut van Oom Tom” uit Kentucky zou zijn gevlucht.

De staat Ohio gaat er trotsch op, de vierde van Amerika te zijn, wat de waarde van zijn producten betreft, en de eerste wat de ceramische industrie aangaat.

Acht presidenten van Amerika waren afkomstig uit den staat Ohio. We noemen B. Harrison, den 9en president en den grootvader van den 32sten, president Grant, den 18en president, B. Hayes, den 19en, W. Harding, William Taft en den beroemden, door 'n fanatieken politieken tegenstander vermoorden Mc. Kinley, die de 25ste president van de Vereenigde Staten was.

Het was ten slotte in den staat Ohio, te Dayton, waar de gebroeders Wright hun eerste geslaagde rliegproeven deden, en last but not least, het was in Milan (Ohio) dat Thomas Alva Edison, de groote uitvinder, het levenslicht aanschouwde.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT

HET VERRAAD VAN EEN KONING

Sir Walter Raleigh.

Ontdekkingsreizigers, stichters van koloniën, waren geëerd en beloond, zoolang zij den vorsten of volkeren schatten aanbrachten — als de vorsten of volkeren er meer voordeel in zagen, hen te verguizen, af te maken, werden ze verguisd of afgemaakt. Het spreekwoord van den ondank is door geen fantast in de wereld gebracht.

Walter Raleigh, een Engelschman uit den Hervormingstijd (geb. 1552), was een avonturier en een patriot. Hij vocht in Frankrijk voor de Hugenoten, en hij vocht tegen de Spanjaarden, en hij vocht in Ierland als kapitein van het Engelsche leger. Zoo deden véél edelen, en heusch niet uit pure vaderlandsliefde: in den oorlog was er buit te halen in dien tijd, en de meest gebruikelijke manieren om rijk te worden waren: rooven, kuipen en vorsten vleien. Dat is sterk gezegd, maar niet veel té sterk.

Eens werd Raleigh met boodschappen naar Engeland gestuurd, en hij ging naar Greenwich, waar het hof was; en op zekeren dag, toen de koningin uit haar boot stapte, spreidde hij zijn fraaien fluweelen mantel op den grond uit, zoodat hare majesteit niet in de modder behoefde te treden. Koningin Elizabeth schepte behagen in den knapen jongen kerel, en hij keek de koningin aan, en vond haar leuk... Raleigh werd één der gunstelingen van Elizabeth, en bleef het, tot hij in 1592 met een hofdame trouwde; toen werd de koningin boos op hem. Zij liet hem zelfs in de gevangenis werpen.

Raleigh had zich intusschen bezig gehouden met oorlogvoeren in Ierland en Spanje. In zijn vrijen tijd schreef hij wijsgeerige of geschiedkundige werken en verzen. In 1585 kreeg hij 't idee, een Engelsche kolonie in Amerika te stichten. Hij rustte een expeditie uit, met zijn eigen geld en dat van zijn vrienden, en stelde een neef van hem aan 't hoofd. Er werd een Engelsche kolonie gesticht in Virginia, maar in een jaar tijds waren de landverhuizers uitgestorven. Raleigh stuurde nieuwe menschen, die echter óók geen succes hadden; velen stierven, de rest kwam terug. Maar zij brachten twee dingen naar Engeland: de tabaksplant — Raleigh was de eerste Engelschman, die rookte — en den aardappel, dien hij verbouwen ging op zijn inmiddels verworven landgoed in Ierland.

Nog zwaarder kreeg hij van de vorstelijke ongunst te lijden, toen Elizabeth werd opgevolgd door James (Jacobus) I, den zoon van Maria Stuart. Al mogen we niet alle leed, dat den geweten gunsteling van Elizabeth overkwam, aan anderen wijten. Raleigh haalde zich veel vijandschap op den hals door zijn

baatzucht en hardheid en trots. Het volk mocht hem niet, en aan 't hof was hij slecht gezien, hoewel dan nog voorloopig óntzien. Wat eveneens ophield, toen een paar samenzweerders tegen den troon hem van medeplichtigheid beschuldigden. Toen raakte Raleigh andermaal in gevangenschap, werd hij zelfs ter dood veroordeeld, na een proces, waar duimen dik de partijdigheid op lag, de onrechtvaardigheid, het zoeken van den stok, om den hond te slaan. Het vonnis werd niet uitgevoerd, maar gratie verleenende deed James den veroordeelde óók niet.

Ruim twaalf jaar zat Raleigh gevangen — een tijd, dien hij besteedde aan scheikundige proeven en het schrijven van een wereldgeschiedenis. De droom van een goudmijn wou echter niet uit zijn hersens wijken. Hij onderhield nog steeds betrekkingen met Indianen, en kreeg eindelijk verlof, een nieuwe ontdekkingsreis te ondernemen. Hij werd in vrijheid gesteld (1616), maar koning James annexeerde het grootste deel van zijn bezittingen. Met het kleine beetje vermogen, dat Raleigh overhield, ondernam hij een expeditie naar Guyana. En toen kwam het verraad van koning James.

Spanje had reeds vasten voet in de Nieuwe Wereld, en de Spaansche gezant, Gondomar, verzette zich tegen de onderneming van Raleigh. „Die trekt op zeerooverij uit,” zei hij. Raleigh ontkende dit: hij wilde alleen gebied verkennen, dat door Engeland ontdekt was, en daar goud zoeken. En Gondomar scheen te berusten. Raleigh zou vrij en ongehinderd door het Spaansche kustgebied mogen trekken.

Maar koning James wou Spanje in 't gevlug komen, en Raleigh fnuiken. Hij bracht Gondomar uitvoerig op de hoogte van Raleigh's plannen, en de gezant verwittigde zijn regeering, die niet naliet, eenige orders aan de koloniën te sturen! Toen de volgelingen van Raleigh het Spaansche gebied door wilden trekken (de leider zelf was ziek) werden zij aangevallen en teruggedragen. De onderneming was mislukt. Raleigh was geruïneerd en keerde terug. Te Plymouth werd hij gevangen genomen en opnieuw sloten zich de gevangenispoorten achter hem; onder bedrieglijk voorwendsel, een goudmijn te zoeken, zoo beweerden Gondomar en de koning, had hij een roofoverval op de Spaansche koloniën gepleegd!

Bewijzen konden zij echter niet leveren — Raleigh verdedigde zich krachtig — maar ontsnappen zou hij niet! James herinnerde zich, dat er nog een oud doodvonnis tegen Raleigh bestond. Nu, zei hij, dan voeren we dat uit! Raleigh mocht pleiten, wat hij wou, dat hij vergiffenis had gekregen, door 's konings verlof, de expeditie te ondernemen — het bevel tot de terechtstelling werd gegeven.

Moedig beklom Raleigh het schavot, na ontbeten en een pijp gerookt te hebben, en zijn eenige angst scheen te zijn, dat hij sporen van lichamelijke zwakte zou vertoonen, die men als blijken van vrees zou kunnen uitleggen. Hij kuste de bijl, die hem het leven zou ontnemen, en zei tegen den sheriff: „'t Is een bittere medicijn, maar een solied geneesmiddel tegen alle kwalen.” Zoo stierf een der mannen, die Engeland groot hielpen maken, de laatste held uit den tijd van Elizabeth (1618).

ML-1314-F

GEZOND!

Gezond, dank zij Millioenen Levertraan, de beste kabeljauwlevertraan ter wereld.

In herfst, winter en voorjaar MOET Uw kind Millioenen Levertraan hebben, 2½ maal sterker dan gewone levertraan en aangenaam van smaak.

Geef Uw kind weerstand tegen ziekten, tegen griep en verkoudheid, maar vooral tegen Engelsche ziekte, kromme beenen en ruggen. Geef Uw kind nog heden Millioenen Levertraan.

Flesch waarmede U dubbel zoo lang doet als met iedere andere 75 ct.

MILLIOENEN Levertraan

meer dan een miljoen vitaminen A en D per Kg.

2½ maal sterker - Aangenaam van smaak

Vitamine A en D
↑ in gewone
↑ in Millioenen
Levertraan

Hoe komen je handen toch zoo rood en ruw — heel anders dan vroeger.

Ja vroeger — toen had ik ook geen huishouden...

Hans is zoo onredelijk — altijd wat op mijn handen aan te merken. Hij moest eens weten hoe zoo'n huishouden de handen ruineert...

Maar dat is toch helemaal niet noodig — neem maar eens deze tube Kaloderma-gelée mee, dat is een pracht-middel! Morgen zullen je handen er al beter uitzien.

's Avonds voor het naar bed gaan de handen wasschen en goed afdrogen. Dan dadelijk wat Kaloderma-gelée erop en een halve minuut goed inwrijven en masseren.

Zeg eens, hoe heb jij 'm dat geleverd. Ineens weer dezelfde gladde en mooie handen van vroeger, terwijl je toch den heelen dag in de weer bent!

Roode en ruwe handen worden in één nacht weer zacht en glad door:

KALODERMA-GELÉE
het speciale middel ter verzorging der handen

W 8117

F · WOLFF & SOHN · KARLSRUHE

MAAK UW TANDEN BLANK ZONDER GEWELD!

Pastol maakt Uw tanden parelblank, zonder het glazuur te beschadigen. Dit heerlijke Nederlandsche tandmiddel lost het tandsteen op: de leelijke laag die de blankheid van Uw tanden verduistert. En... deze tandsteen-oplossende werking is pàs versterkt. Ga óók Pastol gebruiken!

Leuk jurkje voor kleine zus

VAN ROSE BABY-WOL GEHAAKT

Het model van dit jurkje, dat bestaat uit een rond gehaakt pasje met loshangend rokje en korte pofmouwtjes, is zoowel voor onze heele kleintjes als voor wat grotere meisjes van 2—4 jaar geschikt. Voor deze laatste is ook het knippatroon berekend, waarnaar dit jurkje wordt gehaakt. Men heeft van de wol ongeveer 150 gram nodig en haakt met een naald, passend bij de dikte van de wol.

Rokje : Dit wordt in zijn geheel (voorpand en achter-

pand) gehaakt en onderaan begonnen met een rij lossen ter lengte van den ondersten rand van het overeenkomstige knippatroon. Sluit de lossen tot een ring en haak vervolgens :

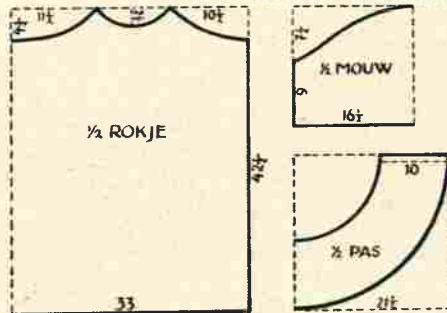
1e toer : 4 lossen ; telkens afwisselend 1 stokje in de volgende losse van den opzetrand, 2 te samen afgewerkte stokjes, waarvan het 1e wordt gehaakt in de volgende losse, het 2e in de daarop volgende losse en dan nog 1 losse. Op het einde van den toer den eersten en laatsten steek verbinden door middel van een kettingsteek en voor het 1e stokje van den volgende toer 3 lossen haken.

2e en alle volgende toeren : 2 te samen afgewerkte stokjes, waarvan het 1ste stokje gehaakt wordt om de volgende losse en het 2e stokje in het volgende enkele stokje ; 1 losse, 1 stokje in den volgende steek. Vanaf het begin steeds herhalen.

Men haakt geheel volgens knippatroon en werkt op in toeren.

Mouwtjes : Deze worden eveneens onderaan bij den rand begonnen en worden geheel volgens patroon van het rokje gehaakt.

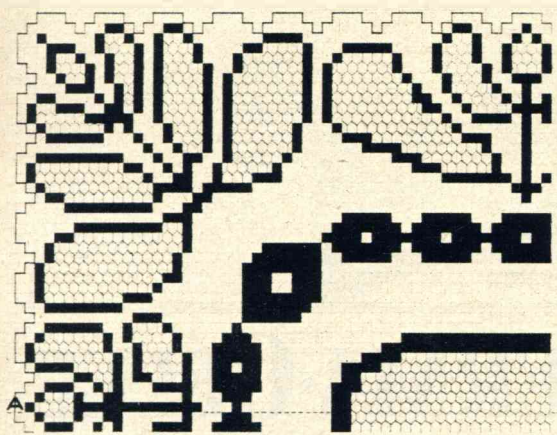
Pasje : Dit wordt in korte toeren in de breedte

gehaakt. Men haakt heengaanste steeds stokjes en teruggaanste vasten. Om den ronden vorm van het pasje te verkrijgen, haakt men de toeren langs den buitensten rand steeds korter. Nu alle deelen door naden verbinden, den rand van den hals en de mouwtjes met 1 stokjestoer, waarbij telkens tusschen ieder stokje 1 losse gehaakt wordt, omwerken, waarbij men den rand even wat inhaalt.

De achterste rand van het pasje blijft open. Aan dezen rand worden kleine lusjes gehaakt en aan den anderen rand worden, precies tegenover deze lusjes, knopen vastgenaaid. Dan den rand van het pasje met kleine bloemetjes versieren, waarvoor men vanuit één middelpunt in den vorm van een ster met een afstekend kleurtje zij of perlégaren spansteken maakt.

○ 5 lossen en 1 stokje in den 3en volgende steek of in het volgende gaatje.

VOOR DE THEETAFEL

Gehaakt kleed in tule- en filetwerk

ONGEVEER 40 × 60 cm.

Van fijn haakgaren (nr. 70) gemaakt, zal dit prachtige kleedje, dat in een combinatie van filet- en tulehaakwerk werd uitgevoerd, een wondermooi effect maken, zoodat het geheel ons aan kantwerk doet denken.

Om tot een goed resultaat te komen, wordt groote oplettendheid en nauwkeurigheid vereischt ; het haakwerk op zich levert echter geen moeilijkheden

□ 3 lossen en 1 dubbel stokje in den 3en steek.
■ telkens 1 dubbel stokje in de volgende 4 steken.

op, daar men enkel stokjes en lossen heeft te baken. Men begint het kleedje in het midden bij A met een opzetrand van 418 lossen.

Dan haakt men :

1e toer : 1 dubbel stokje in de 10e losse van den opzetrand (gerekend vanaf het einde). Daarna : 4 d.st. in iedere volgende losse, 2 lossen, 1 stokje in de 2e daarop volgende losse, 3 tulepatroontjes (voor ieder gaatje haakt men 5 lossen en 1 stokje in de 4e daarop volgende losse), 2 lossen, 1 dubbel stokje in de 2e daarop volgende losse, 52 dubbele stokjes in iedere daarop volgende losse, 3 filetpatroontjes (voor één vierkantje haakt men 3 lossen en 1 dubbel stokje in de 4e daarop volgende losse), 4 dubbele stokjes in iedere daarop volgende losse, 9 filetpatroontjes, 8 dubbele stokjes in iedere daarop volgende losse, 35 tulepatroontjes, 8 dubbele stokjes in iedere daarop volgende losse, 9 filetpatroontjes, 4 dubbele stokjes in iedere daarop volgende losse, 3 filetpatroontjes, 52 dubbele stokjes in iedere daarop volgende losse, 2 lossen, 1 stokje in de 2e daarop volgende losse, 4 dubbele stokjes in iedere daarop volgende losse, 1 filetpatroontje, 7 lossen, omkeeren.

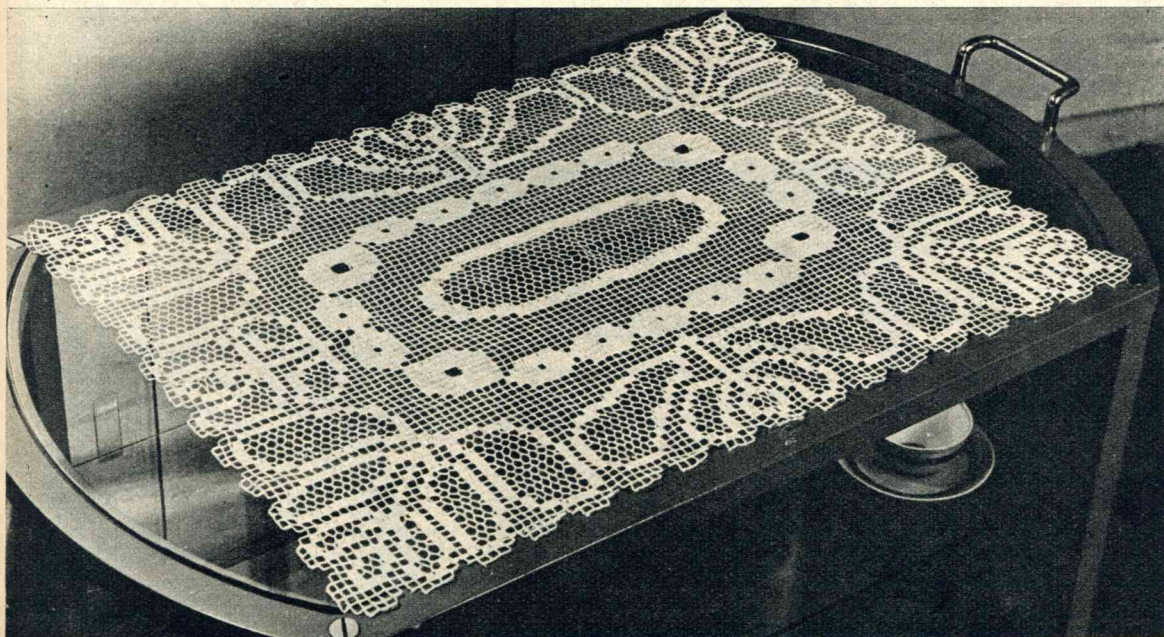
2e toer : 1 dubbel stokje in het 2e d. st. van den vorigen toer, 1 filetpatroontje, 4 dubbele stokjes in de 4 daarop volgende steken van den vorigen toer.

Op deze wijze haakt men verder volgens telpatroon, waarbij volgens dit patroon aan de randen van het kleedje vierkantjes moeten gemeerd of geminderd worden.

Voor het meerderen van 1 vierkantje keert men om met 10 lossen, of men haakt 6 lossen, 1 dubbel stokje onderaan in den steek, waarin men het laatst gehaakt heeft.

Voor het minderen van 1 vierkantje haakt men in de lossen van het laatste filetpatroontje kettingsteken.

Tenslotte worden de puntjes in kortere toeren gehaakt.

WAT ZULLEN WE ETEN?

- Zondag :** Pouletsoep.
Roastbeef.
Spruitjes.
Aardappelen.
Sinaasappel- en bananen-
vla.
- Maandag :** Gehakt van vleeschresten.
Andijvie.
Aardappelen.
Broodpannekoekjes.
- Dinsdag :** Gekruide varkenslapjes.
Appelmoes.
Aardappelen.
Griesmeel met bessensap.
- Woensdag :** Tomatensoep (mager).
Gebakken bot.
Roodekool.
Aardappelen.
Griesmeeleroquetjes.
- Donderdag :** Rookworst.
Stampot van boerenkool.
Gestoofde pruimen.
- Vrijdag :** Spiegeleieren.
Brusselsch lof in een vuur-
vasten schotel.
Aardappelen.
Gort met pruimen.
- Zaterdag :** Stokvischschotel.
Trommelkoek.
Fruit.

UIT ONS MENU

GEKRUIDE VARKENSLAPJES (6 PERSONEN)

750 gram varkenslapjes, 10 gram zout, 2 uitjes, 1 eetlepel fijn gehakte peterselie, 1 laurierblad, 100 gram boter, of half vet, half boter.

Wasch het vleesch, klop het en wrijf het in met wat zout. Maak de boter of boter en vet in de koekepan zoo heet, dat de damp eraf komt. Braad de lapjes aan weerszijden bruin. Snijd de uitjes in niet te dikke plakken, voeg ze bij de jus, voeg er tevens het laurierblad bij en laat de lapjes hierin gedurende drie kwartier stoven. Maak de jus met wat water af. Strooi de fijn gehakte peterselie over de lapjes, die intusschen op een schotel zijn gelegd. Giet er wat jus overheen en geef de rest van de jus apart.

STOKVISCHSCHOTEL (6 personen)

300 gram gebeukte stokvisch, 1 kg. aardappelen, 200 gram rijst, 1½ ons boter, 2 uien, 1 blikje tomatenpuree, wat peper en zout, wat fijn gehakte peterselie.

Laat de gebeukte stokvisch gedurende 24 uur in koud water weeken. Ontdoe ze dan van alle vellen en graten, maak er rolletjes van en kook de visch gedurende 2 à 2½ uur in water met zout gaar.

Kook de rijst op de bekende wijze gaar. Maak van de gekookte aardappelen puree door deze, wanneer ze fijn gemaakt zijn, met een scheutje melk en wat nootmuskaat te vermengen. Snijd de uien in plakken en bak ze in wat boter lichtbruin en gaar. Leg van alle ingrediënten telkens een laagje in een vuurvast schotel, giet er wat gesmolten boter overheen, leg hier en daar wat van de uien en de tomatenpuree, zorg dat het bovenste laagje uit puree bestaat, strooi er wat peterselie overheen, daarna wat paneermeel, leg hier en daar een klontje boter en laat er in den oven een goudbruin korstje op komen. Daarna in het schotelkje zoo warm mogelijk opdienen. Men kan de tomatenpuree ook achterwege laten en dan, in plaats van 2 uien, 6 uien gebruiken, terwijl men in dit geval de stokvisch hier en daar met wat mosterd bedekt.

EEN MELKKOKER MET SIRENE

Het vrouwenhoekje van een Rotterdamsech blad bevatte onlangs de klacht van een huisvrouw, dat het koken van melk zoo bemoeilijkt wordt door het ontbreken van een waarschuwingssignaal, waardoor men zou kunnen hooren, dat de vereischte temperatuur bereikt is. Tevergeefs had men het geprobeerd met den fluitketel; nu was het wachten op een kooktoestel met sirene.

Dames, die met deze Rotterdamsech verlangend naar een „fluitmelkkoker” hebben uitgezien, zullen verheugd zijn te vernemen, dat een dergelijk apparaat sinds eenigen tijd in den handel is; een sirene met doordringend geluid verkondigt, dat de melk „opkomt” en brengt het heele huis in opschudding, zooals een brandweerauto een rustige straat. Denkt u vooral niet, dat deze vergelijking overdreven is! Ook deze sirene vestigt de aandacht op gevaar — niet voor het kooktoestel — maar voor de melk zelf. Immers, zoodra het sein zich laat hooren, bestaat de kans dat de melk oververhit wordt, waardoor een groot deel van de goede voedingsstoffen verloren dreigt te gaan. Want deze voedingsstoffen zijn gevoelig voor oververhitting. Daardoor veranderen ze van samenstelling en gaan teloor. Wij kunnen deze stoffen evenwel niet missen, omdat zij bijdragen tot verhooging onzer weerbaarheid tegen infecties en ons kracht en energie moeten toeveren. Blijf dus op uw hoede, ook al heeft u den koker met sirene in gebruik!

Laat de melk gedurende een minuut flink doorkoken en dan afkoelen, zoo mogelijk in koud water. Het vlies er door roeren als de melk kookt. Staat de melk te koelen en moet u toevalligerwijze in de keuken zijn, dan weer het vlies, dat zich vormde, door de heele hoeveelheid roeren. U vermijdt dan de vorming van een hoornachtig vel, waarmee u eigenlijk geen raad weet, omdat maar weinige huisgenooten er prijs op stellen. Geeft u zoo'n vel aan de kat, dan zijn de voedingsstoffen eenzijdig verdeeld en heeft het dier het beste deel en u het andere. Dat zal toch ook niet de bedoeling zijn? Al dragen we poes nog zoo'n warm hart toe, wij willen toch graag met haar gelijk opdeelen, wanneer het ons beste voedsel der natuur betreft.

NUTTIGE WENKEN

Dof geworden koper dat we willen opknappen, maken we eerst schoon met water en ammonia en behandelen het daarna gewoon met een of ander poetsmiddel.

Om strijkijzers neer te zetten kan men zeer goed een asbestplaatje gebruiken.

We moeten oude tandenborstels nooit weggooien, daar ze zeer goed dienst kunnen doen voor het poetsen van metalen kranen en om bij het schoenpoetsen tusschen zolen en naden te kunnen komen.

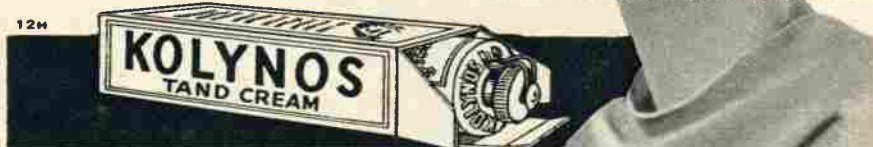
Wanneer men iets behangen wil, voegt men ongeveer 1 lepel suiker toe aan het papje. Men zal zien dat het veel beter plakt.

Om oude, doorboorde kurken weer bruikbaar te maken, dompelen we ze in vloeibare paraffine. Ze laten dan geen lucht meer door.

VERHELDERT UW GLIMLACH MET KOLYNOS

Kolynos maakt doffe tanden mooi en blank. Het antiseptisch reinigende schuim dringt in elk gaatje in de tanden en doodt de gevaarlijke bacteriën, die aanslag en tandbederf veroorzaken. Probeer Kolynos—U zult ook zeggen, dat het een wonder is.

Wees zuinig—koop de groote tube

**DIRECT VAN DE WEVERIJ
NAAR UW HUIS**

3 tapijten
voor **f 9.95**
(zoolang de voorraad strekt)

Naar keus in 2 smaakvolle
kleurschakeeringen:

Hoofdkleur:
BORDEAUX-ROOD
versierd met crème en zwart,
of Hoofdkleur:
BEIGE
versierd met crème en zwart.

ATTENTIE

Geloof niet dat deze kleeden in de gewone dunne kwaliteit geweven zijn. Op speciale aanvraag kunnen wij U 3 andere velourstapijten sturen, in dezelfde maten voor f 7.50. Maar deze kwaliteit is natuurlijk niet te vergelijken met de serie van f 9.95, waarvan de schoonheid en de sterkte U na jarenlang nog zal verwonderen.

DEZE DRIE WEERGALOOS FRAAIE TAPIJTEN:

Een groot velours-tapijt van 1.20 bij 1.80 M. en twee bijpassende kledjes van 60 cm. bij 1.20 M. nauwkeurig gelijk aan **ECHTE PERZEN**, samen v. slechts f 9.95 (franco huis).

En wees niet bang voor den abnormaal lagen prijs. Zoo zeker zijn wij van onze zaak, dat wij zeggen: **BETAAL ONS NIET**. Vraag eenvoudig onze zichtzending aan.... zie de tapijten op Uw gemak door.... bevallen ze U, zendt ons het geld.... bevallen ze U niet, stuurt ze ongefrankeerd terug.

COUPON COUPON te zenden aan de TEXTIELCENTRALE te HULST (Zeeland)

Ik verwacht gaarne Uwe collectie van drie tapijten op zicht. Bevallen ze mij, dan stort ik f 9.95 op Uwe giro-rekening 254.246. Zoo niet, dan gaat de zending binnen vijf dagen ongefrankeerd terug.

Ik wil de drie kleeden
ontvangen in hoofdkleur:

Naam:

Beroep:
(om vergissingen te vermijden).....

Adres:

„Ik vind de kleedjes prachtig. Het is bijna voor niets,” schreef mev. H. MOLENAAR, Heggerankweg, Amsterdam (N.).

Deze coupon brengt de 3 kleeden bij U thuis, MAAR ZEND ONS GEEN GELD!

Practisch is het feit, dat bij milder temperatuur het vest vervangen kan worden door jumper of blouse.

Wat betreft de hoeden is dopje nummer één wel het fleurigst. 'n Zwart zijden hoedje met 'n toef lentebloemen in top! Het korte voiletje kan desgewenscht vervangen worden door een iets langer afhangend exemplaar, dat dan meestal rond geweven zal zijn en het geheel aanmerkelijk gekleeder maakt. Behoorlijk duurder ook, want een mooie lange voile kost vrij veel geld.

Het ietwat helm-achtig aandoende tweede exemplaar is gedacht in een van die glimmende strosoorten, die elk voorjaar weer komen opdrukken. Dit model is uitstekend geschikt om de silhouet wat langer te doen schijnen.

Mantelpakjes en voorjaarsdopjes in Februari! Wel héél zelden de gelegenheid om er mee te pronken, maar van den anderen kant kunnen er toch ook zulke mooie dagen komen, dat we maar wat blij zijn zoo tijdig aan onze voorjaars-garderobe gedacht te hebben.

FEBRUARI

en zijn traditioneele zomersche dagen

Nauwelijks beginnen de dagen te lengen of de vrouw grijpt alweer naar 't voorjaarshoedje. Kleine, kittige dopjes mét of zonder voiletje. En als dan de eerste zonnedag in het land komt, wordt ook de zware wintermantel tijdelijk op non-actief gesteld en de vreugde om komende lente uitgevierd in kwieker dracht!

Het ideale toilet voor die enkele zomersche dagen in Februari, die in Maart wiskunstig zeker gevolgd worden door negen nog mooiere, is wel het mantelpakje. 'n Costuumpje van wat zwaarder stof, want zoodra de zon zich ter ruste begeeft, daalt de temperatuur aanmerkelijk. 'n Pakje ook, dat meestal prijkt met bescheiden bontgarneering. En dan liefst geen zware langharige bontsoorten, maar 'n glad velletje van lichte kleur.

Buitengewoon elegant is het pakje van ons eerste plaatje. Fleurig groen met sobere garneering van luipaard. De weer in eere herstelde mof moge dan nóg zoo praktisch zijn door het feit, dat ze tevens als tasch ingericht is, over het algemeen zal het voorjaars-zonnetje toch niet tot meenemen verlokken.

Uitstekend geschikt voor op reis is het tweede pak. Op den rok een vest van tijgerbont en daarover 'n driekwartlange cape.

VOOR GROOTE EN KLEINE MEISJES

232a

233a

233a. Boleromodel van effen stof, piqué-vest met kraag, rok met plooien. Verkrijgbaar in bovenwijdte 82 en 86 cm. Benodigde stof: 2.50 tot 2.75 m. à 140 cm. breed.

231a. Jurkje van effen stof, vierkante hals met bies, mouw aan schouderpat geknipt, rok met plooien. Verkrijgbaar in bovenwijdte 60 en 64 cm.

232a. Japon van geruite stof, rok met plooistuk, hals met kraag en strik, lange mouw. Verkrijgbaar in bovenwijdte 82 en 86 cm. Benodigde stof: 2.50 m. tot 2.75 m. à 140 cm. breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maainummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger: door girostorting op No. 293651; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alleen van 5 en 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA“ — NASSAUPEL 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

'N PRAATJE OVER EIEREN

Van de groote waarde, die eieren voor elk gezin hebben, is iedere huisvrouw wel ten volle overtuigd. Niet alleen, dat eieren, vooral ook door de vitaminen die er in voorkomen, belangrijke voedingswaarde hebben, in de keuken zijn zij tevens onontbeerlijk om aan verschillende gerechten de „finishing touch“ te geven.

Bij het opdoen van eieren dienen we er vanzelfsprekend op te letten, of zij voldoende vers zijn. Hiertoe zijn verschillende middeltjes geschikt. Leggen we eieren b.v. in koud water, dan zullen verse eieren op den bodem blijven liggen, terwijl eieren die niet heelemaal versch meer zijn, neiging vertoonen om naar boven te komen. Hoe ouder de eieren zijn, hoe meer ze zullen gaan zweven. Ook met een zwakke zoutoplossing kunnen we deze proef uitstekend nemen.

Met licht zijn eieren eveneens goed te keuren, door in een donker vertrek het ei in de holle hand voor een licht te houden. Is het ei doorschijnend, dan is het vers; als het bedorven is, schijnt het niet helder of in het geheel niet meer door. Deze proef kunnen we alleen nemen met kippen- en ganzen-eieren, waarvan de schalen wit zijn; dus niet met eenden- en kievitseieren. Versche eieren mogen ook niet kloppen.

Om eieren te bewaren kiezen we een koele, goed geventileerde ruimte. Het beste is wel, een eierenrekje te gebruiken. We hebben dan steeds een goed overzicht, en de eieren kneuzen niet zoo gemakkelijk.

Over kneuzen gesproken, het verdient

aanbeveling een scheut azijn bij het kookwater te voegen wanneer we eieren moeten koken die min of meer geknuld zijn, en dat wel om het uitloopen der eieren te voorkomen.

Moeten we eiwit kloppen, b.v. voor een of anderen pudding, dan wordt dit werk vergemakkelijkt, wanneer we een mespuntje zout of suiker bij de massa voegen. Het beste is, eiwit kloppen niet in de warmte te doen, doch bij voorkeur eenigszins op den tocht. We moeten kloppen met korte, luchtige slagen, omdat deze de beste en vlugste resultaten geven.

De dooiers die we vaak overhouden, kunnen we nog uitstekend in verschillende gerechten gebruiken, b.v. in een vanillesaus over chocoladevla. Willen we ze tot den volgenden dag bewaren, dan is de beste methode daartoe, ze onder een weinig zoete olie te leggen. Water is ook goed, maar onder olie drogen ze nog minder gauw uit.

Zuivere eiergerechten (b.v. advocaat) mogen nooit koken, want dan zou de kans op schiften zeer groot zijn. Ook mogen we er nooit heete vloeistof ineens bijgieten: dit moet druppelsgewijs, in ieder geval heel geleidelijk gebeuren.

Eieren die in kalk of waterglas zijn ingemaakt, kunnen in allerlei gerechten en gebak uitstekend worden verwerkt. Ook als spiegeleieren smaken ze goed.

CORRESPONDENTIE

Mevr. H. v. d. H. te Rotterdam: De vervlek uit uw gabardinejas kunt u verwijderen met behulp van terpentijn.

GRIJS wil geen mensch graag zijn, hetzij man of vrouw!

Grijze haren worden met succes bestreden door

ENTRUPAL Haarwater (tweevoudige werking), dat niet alleen het grijze haar de natuurlijke kleur teruggeeft, doch ook weldadig op hoofdhuid en haren inwerkt. Ook roos verdwijnt binnen korten tijd.

ENTRUPAL

het biologische haarmiddel. Prijs Fl. 3.10 per flesch. Prospectus gratis op aanvraag.

Amsterdam: Hoofddepot: Jan Sol's Vereenigde Apotheken, Rozengracht 29, Roelof-Hartstraat 74. Depots: Linnaeus Apotheek, Wytenbachstraat 10, Apotheek Minerva, Martelaarsgracht 13. Rotterdam: Passage-Apotheek P. Graafland. Utrecht: Firma H. Misset, Vredenburg 30; Firma Beyer, Biltstraat 57. Den Haag: Apotheek en Drogerij „de Koedoe“, Frederik Hendriklaan 166 en Antonie Duyckstraat 112; Apotheek Dr. H. Nanning, K. Polen 7. Haarlem: Centraal-Apotheek J. W. Florijn, Groote Houtstraat 78

Echt
Zuiver
Lavender
Water
met den
verrassenden,
decenten geur
in de typische
groene flacons
is

Grossmith's
Old Cottage
Lavender Water

Importeurs:
RICH. WERNEKINCK & Co.
Huddestr. 9, Amsterdam C.

Grossmith's
Old Cottage
Lavender Water

IK VERNIETIG

al Uwe
**Overtollige
Haren
voor altijd**

Mijn methode wordt als onfeilbaar en onschadelijk gewaarborgd

Een der pijnlijkste gewaarwordingen van de vrouw is het waarnemen van een overmatigen groei van haren, die de mooiste gelaatstreken verontsiet en de bron is van allerlei dwaze inbeeldingen, en degenen, die er door getroffen zijn, zenuwziek maakt. Al de middelen, welke zij achtereenvolgens gebruiken, brengen hen slechts tijdelijke verlichting: daarna hervallen zij in angst en wanhoop door de haren, die dichter en donkerder worden.

Mijn methode — werkelijk éénig ter wereld — bewerkt een feillooze vernietiging van alle overtollige haren of dons, wat ook hun aard of plaats is, en dit zonder de minste pijn te verwekken of eenig teken na te laten. Deze behandeling, die de modernste principes tot basis heeft, kan absoluut niet vergeleken worden bij de huidige gekende middelen.

ZUIVER WETENSCHAPPELIJK vormt zij de éénig, die zich beroept op een geschreven, uitdrukkelijke garantie, en de éénig, die U zelf met volle zekerheid kunt toepassen, zonder reuk en zonder nadeel.

Deze merkwaardige uitvinding heeft wonderen verricht in Engeland, Frankrijk, Amerika en Midden-Europa en staat nu ten dienste van de Nederlandsche dames. Talloze cliënten, enthousiast over de verkregen schitterende resultaten, zijn bereid hun tevredenheid te betuigen.

Zorg steeds bij iedere gelegenheid, 't zij thuis of in 't openbaar, voor een aangenaam en aan-

trekkelijk uiterlijk. Onder de armen, op het gezicht, nek, armen of beenen, **OVERAL** waar overtollige haargroei U mishaget, kunt U er voor altijd van verlost zijn, mits U met aandacht de raadgevingen volgt, die mijn brochure aanduidt.

Mijn methode werkt onmiddellijk op den wortel zelf, die de levensbron van elk haar is, en vernietigt tezelfdertijd de haren vanaf den eersten keer, zonder de huid in 't minst te schaden. Laat mij U helpen, indien ook U door deze kwaal gekweld wordt. Met genoegen zal ik U gratis met mijn methode in kennis brengen. Zend mij slechts Uw naam en adres of ingevulden bon, waarbij 10 cts. aan postzegels, in gesloten enveloppe (gefrankeerd met 10 cts).

BON No. H. 9.
Adres: Mevr. DOROTHY DUNN, Afd. H-9
Instituut voor Dermatologische Navorschingen
Albert Giraudlaan, 26, Brussel (België)
Gelieve mij gratis alle noodige aanduidingen te zenden om de overtollige haren voor altijd te doen verdwijnen:

Naam
Straat Nr.
Plaats

